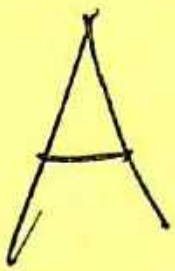
quantore®
EUROPE

IRAK
GENOCI-
DALE
GEVOL-
GEN
SANK-
TIES
II

1010
A4

VOORAL HOOFDSTUK 9 + 10 RELEVANT

KOÖRDINATIE VOOR STEUN AAN DE VOLKEREN VAN DE DERDE WERELD

INTERNATIONALE ONDERZOEKSKOMMISSIE NAAR DE OORLOGSMISDADEN VAN DE VERENIGDE STATEN TIJDENS DE GOLFOORLOG

– RAPPORT –

ZITTING TE BRUSSEL
13 – 15 JUNI 1991

P. B. 50 Brusel 31, 1060 Brusel, België • Tel: 32 2 513 33 93 • Fax: 32 2 513 98 31

Ver. uitg.: Eddy Maes, Kazernestraat 68 , 1000 Brussel

INTERNATIONALE ONDERZOEKSKOMMISSIE NAAR DE OORLOGSMISDADEN VAN DE VERENIGDE STATEN TIJDENS DE GOLFOORLOG

– RAPPORT –

ZITTING TE BRUSSEL
13 – 15 JUNI 1991

P. B. 50 Brussel 31, 1060 Brussel, België • Tel: 32 2 513 33 93 • Fax: 32 2 513 98 31

Verantw.: Eddy Mars, Kasteelstraat 69, 1000 Brussel

Inhoud

1. Inleiding

Eddy MAES,
voorzitter van de Koördinatie voor Steun aan de Volkeren van de Derde Wereld *6*

2. Akte van beschuldiging

Inleidende akte van beschuldiging,
Commission of Inquiry for the International War Crimes Tribunal, New York *9*

Ramsey CLARK,
voormalig minister van Justitie van de Verenigde Staten *24 (#)*

3. Het officiële Verslag van de Internationale Onderzoekscommissie naar de Oorlogsmisdaden van de Verenigde Staten tijdens de Golfoorlog
Zitting te Brussel, openbare verhoren van 13, 14 en 15 juni 1991 *32*

4. Het algemeen kader waarin de Golfoorlog zich afspeelde

Ludo MARTENS,
mede-auteur van de Verklaring van Ouagadougou, "De honderdjarige oorlog tegen de landen van de Derde Wereld" *42*

Jean-Philippe PEEMANS,
professor aan de Université Catholique de Louvain *54 (#)*

Camille HARB
Libanees jurist *61 (#)*

Olga MEJIA,
voorzitster van de Organisatie voor de Rechten van de Mens van Panama *66 (#)*

5. De voorbereidingen voor de Golfoorlog

Frans WUYTACK,
lid van het bureau van de Koördinatie, deelnemer aan het Vredeskamp in Irak *70*

Oum NASSER,
voorzitster van de Vereniging van Palestijnse Vrouwen en verantwoordelijke op de Vredesboot Ibh Khaldoun die geënterd werd door Amerikaanse en Britse militairen *73 (#)*

Mohammed Khair HORANI,
Jordaans jurist *78 (#)*

6. Het internationaal recht

Dr. Miguel d'Estefano PISANI,
professor in internationaal recht aan de Universiteit van Havana, Cuba *84*

7. Schending van de democratische rechten

Mr OUSSEDIK,
Frans jurist *90 (#)*

Anne MAESSCHALK,
juriste, Université Libre de Bruxelles *93*

8. De rol van de media

Georges KAZOLIAS,
Radio France Internationale *101*

Gérard DE SELYS,
journalist RTBF, België *107*

9. De gevolgen van de oorlog en van het embargo rond Irak

Dr. Hassan KHREIS,
Algemeen Voorzitter van de Algemene Unie van Arabische Dokters en voorzitter van het Emergeny Arab Health Committee en
Dr. Moussa Abou HMAID,
Secretaris-Generaal van de Orde van Jordaanse Dokters en ondervoorzitter van het Emergency Arab Health Committee *114 (#)*

Dr. Eric HOSKINS,
medisch coördinator van het Gulf Peace Team *118 (#)*

Dr. Houb DIERICK,
Geneeskunde voor de Derde Wereld, Belgische medische missie in Irak *122*

Rabah HAJLAOUI,
journalist en voorzitter van Radio El Watan *129*

Het "Harvard study team report": "Public Health in Iraq after the Gulf War", May 1991 *131*

Karim Jassen ALTAMIMI,
Irakees *162*

Yasmine JAWAD,
Irakees sociologe *164*

Ramsey CLARK,
voormalig minister van Justitie van de Verenigde Staten *165 (#)*

10. De behandeling van de Palestijnen en van de Jordaniërs in Koeweit

Taher Add Algabbar ABDALLAH,
Palestijn die in Koeweit woonde *175 (#)*

11. De gevolgen voor Jordanië

Mohammed Khair HORANI,
Jordaans jurist *180 (#)*

12. De organisatie van de hulpverlening en de moeilijkheden daarbij

M. Benabdallah SAID,
ondervoorzitter van de Algerijnse Rode Halve Maan *184*

13. De gevolgen voor het milieu

Ross B. MIRKARIMI,
Arm Control Research Center (USA) *188*

14. Getuigenissen van Amerikaanse en Franse militairen

RITA Network, Frankrijk *194 (#)*

(#) Vrije vertaling

Inleiding

De Golfoorlog is een media-gebeuren geweest. CNN dankt er zijn wereldwijde bekendheid aan. Het begin van de oorlog, de bombardementen op Bagdad, waren rechtstreeks op het scherm te volgen. Het leek wel een videospel. Bombardementen en afweergeschut kwamen als vuurwerk via het kleine scherm tot ons. Geen slachtoffers te zien, tenzij één keer, bij het bombardement van de schuilkelder van El Habja.
Toch werd 80.000 ton dynamiet, gelijk aan de kracht van 6 Hiroshima-bommen, boven Irak gedropt. Deze computergestuurde oorlog maakte 250.000 Iraakse slachtoffers. Duizenden Iraakse soldaten die zich overgaven werden zonder meer neergemaaid, duizenden andere werden door Amerikaanse tanks levend 'begraven'. Ramsey CLARK, gewezen Amerikaans minister van Justitie en initiatiefnemer van het International War Tribunal, gaf duidelijk de aard van de Golfoorlog aan: "Er sneuvelden 125.000 Iraakse militairen tegenover 125 Amerikanen, een verhouding van 1.000 tegen 1. Dit was geen oorlog maar een slachting".
De Golfoorlog was niet het videospel zoals het ons voorgeschoteld is. De getuigenissen van Gérard DE SELYS en Georges KAZOLIAS, beiden journalisten en dus van dichtbij betrokken, waren zeer verhelderend voor de leek, die zich ergens bij de neus genomen voelt, maar geen zicht heeft op de werking van de media, de kijk mist op de mechanismen die ervoor zorgen dat een computergestuurde moordpartij ons geserveerd wordt als een clean stratego-spel.

De Amerikaanse president Bush beloofde de wereld een honderdjarig tijdperk van vrede, een 'nieuwe wereldorde'. Een wereldorde die gevestigd wordt door middel van een slachting, een oorlog van het Noorden tegen het Zuiden, een oorlog om olie, kan alleen een imperialistische wereldorde zijn. De Golfoorlog had een voorloper: de invasie in Panama, en president Bush heeft tijdens de overwinningsmarsen duidelijk gesteld dat de Verenigde Staten niet zullen twijfelen een nieuwe vernietigende oorlog tegen een land van de Derde Wereld te voeren. De nieuwe doelwitten laten zich al raden als we de media analyseren: Cuba en Noord-Korea staan vooraan op het lijstje.
Daarom was het zeer terecht dat Ramsey CLARK, zijn initiatief van een Internationaal Oorlogstribunaal toespitste op de oorlogsmisdaden van de Verenigde Staten tijdens de Golfoorlog. Vanuit het belang voor de wereldvrede en vanuit de bekommernis voor de volkeren van de Derde Wereld is het noodzakelijk het proces te maken van deze Golfoorlog die een 'nieuwe wereldorde' gebaard heeft. De Internationale Onderzoekscommissie in Brussel in juni '91 kaderde in dit wereldwijde initiatief. Andere Onderzoekscommissies gingen door in New York, Toronto, Egypte en Turkije.

Voor ons was het grootste succes van de zitting in Brussel, dat we erin geslaagd zijn de stem van de Derde Wereld te laten horen. De Koördinatie tegen de Oorlog in de Golf, de voorloper van de huidige Koördinatie voor Steun aan de Volkeren van de Derde Wereld, is opgericht tijdens de Golfcrisis om actie te voeren en informatie te verspreiden vanuit een Noord-Zuid benadering. "Wij willen de stem van de Derde Wereld laten horen", staat in ons platform.

De Verklaring van Ouagadougou, voorgesteld door Ludo MARTENS, gaf goed aan hoe in de Derde Wereld deze Golfoorlog geanalyseerd wordt als een oorlog tegen het Zuiden. Verder hebben kaders uit het Palestijnse volk, verantwoordelijken uit Jordanië, Algerije, Panama en Cuba hun getuigenis naar voor kunnen brengen. Het was hartverwarmend vast te stellen dat we vanuit de Derde Wereld een uiterst positieve respons gekregen hebben op het initiatief van de Internationale Onderzoekscommissie. Het heeft er toe bijgedragen dat de zitting van Brussel heel wat feitenmateriaal heeft aangebracht.

Vooral de getuigenis van Taher Add Algabbar ABDALLAH heeft een sterke indruk gemaakt. Hij beschreef op indringende wijze de wreedaardige behandeling van de Palestijnen in Koeweit, na de geallieerde overwinning op Irak. Het is informatie die nog steeds weinig verspreid en gekend is.

De getuigenissen van Oum NASSER, verantwoordelijke voor de Vredesboot Ibn Khaldoun en Benabdallah SAID, ondervoorzitter van de Algerijnse Rode Halve Maan, over de brutale blokkade van Irak door de Amerikaanse troepen, maakten de verbinding tussen de Golfoorlog en de uithongering van het Iraakse volk die nog steeds aangehouden wordt door de Verenigde Staten en zijn westerse bondgenoten. Het 'Harvard Study Team Report', zoals het in juni '91 voorgesteld werd op de zitting van de Onderzoekscommissie, voorzag de dood van 170.000 kinderen onder de 5 jaar tegen het einde van 1991, als het embargo tegen Irak zou gehandhaafd blijven. Een voorspelling die ondertussen bittere realiteit geworden is.

Dr. Eric HOSKINS, medisch coördinator van het Gulf Peace Team, beschreef de gevolgen van de systematische vernietiging van de water- en elektriciteitsvoorziening in Irak. Hij beacht daarmee één van de meest wreedaardige aspecten van de Mid Intensity Warfare, zoals die uitgeprobeerd is in de Golfoorlog, onder het voetlicht. Terecht bestempelde hij de combinatie van deze systematische vernietigingen en het aanhouden van het embargo als onrechtstreeks biologische oorlogsvoering.
Als Koördinatie voor Steun aan de Volkeren van de Derde Wereld eisen we de onmiddellijke en onvoorwaardelijke opheffing van het embargo tegen Irak. Net zoals het embargo tegen Irak de oorlog voorbereidde, is het huidige embargo een verderzetting van die oorlog.

Het embargo, uitgevaardigd door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties, brengt ons bij de rol van de UNO in de Golfcrisis. De Golfoorlog is immers gevoerd 'om het internationaal recht te laten zegevieren' en de UNO was het officiële kader waarbinnen de Verenigde Staten opereerden. Dr. Miguel d'Estefano PISANI, professor internationaal recht aan de Universiteit van Havana, Cuba, maakte brandhout van de rechtvaardiging van de Golfoorlog vanuit het internationaal recht. Hij toonde doorheen een juridisch betoog aan hoe de Golfoorlog precies in strijd was met verschillende internationale rechtsregels en dus totaal onwettig.

Tot slot wil ik de leden van de Internationale Onderzoekscommissie bedanken. Hun nauwgezetheid heeft ertoe bijgedragen dat de getuigenissen ondersteund werden door het nodige bewijsmateriaal. Hun werkwijze heeft ervoor gezorgd dat de resultaten, waarvan dit rapport de neerslag is, naar waarde kan geschat worden. Met de publikatie van het rapport hopen we dat ieder op zijn terrein, van de wetenschapper tot de militant, dit materiaal kan gebruiken om een nieuwe Noord-Zuid oorlog te beletten.

Eddy MAES,
voorzitter van de Koördinatie voor Steun aan de Volkeren van de Derde Wereld

Akte van inbeschuldigingstelling

Inleidende akte van beschuldiging

Tegen:
George Bush, Dan Quayle, James Baker, Dick Cheney, William Webster, Collin Powell, Norman Schwarzkopf en anderen die genoemd zullen worden.

Omwille van:
Misdaden tegen de vrede, oorlogsmisdaden, misdaden tegen de mensheid en andere misdaden, schendingen van het Handvest van de VN, het internationale recht, het Grondwet van de VS en de wetten uitgevaardigd als toepassing hiervan.

Inleidende stelling

Deze aanklachten werden voorbereid door de leden van de Onderzoekscommissie voorafgaand aan haar eerste hoorzitting. Zij steunen op de analyse van publieke en persoonlijke documenten, van officiële beslissingen en verklaringen van de aangeklaagde personen en van anderen, op verklaringen van ooggetuigen; op onderzoeken en interviews met ooggetuigen door de Commissie in Irak, het Midden-Oosten en elders gedurende en na de bombardementen; op foto's en video's, analyses, commentaren en interviews van experten, mediaberichtgeving, gepubliceerde rapporten en verslagen, verzameld tussen december 1989 en mei 1991. Hoorzittingen van de Onderzoekscommissie zullen gehouden worden in belangrijke steden waar bewijsmateriaal beschikbaar is dat deze en gelijkaardige aanklachten tegen de aangeklaagden en anderen, van welke nationaliteit ook, bevestigen, uitbreiden in hun aard en aantal, tegenspreken, ontkrachten of verklaren. Wanneer voldoende bewijzen verkregen zijn om op een veroordeling van de aangeklaagden of anderen aan te sturen, zal men van de regering van de VS en anderen, het voorleggen van documenten vragen en van de aangeklaagden een verhoor afnemen, zodat hun de volle gelegenheid wordt geboden om zichzelf te verdedigen, persoonlijk of via een advocaat. Tenslotte zullen de bewijzen doorgegeven worden aan het Internationaal Tribunaal voor Oorlogsmisdaden. Dit Tribunaal zal het verzamelde materiaal onderzoeken en naar keuze aanvullende inlichtingen zoeken en onderzoeken, om zijn oordeel te vellen op basis van de aanklachten, het bewijsmateriaal en het recht.

Achtergrond

Sedert de Eerste Wereldoorlog hebben het Verenigd Koninkrijk, Frankrijk en de Verenigde Staten het Arabische schiereiland en de Golfstreek, met hun olievoorraden,

overheerst. Dit gebeurde door militaire veroveringen en dwang, door economische controle en uitbuiting en door marionet-regeringen en hun legers. Van 1953 tot 1979, gedurende de na-oorlogse periode dus, werd de controle over de streek in eerste instantie uitgeoefend dankzij de invloed en de controle van de VS over de sjeikdommen van de Golf, over Saoedi-Arabië en met de medewerking van de Sjah in Iran. Van 1953 tot 1979 vervulde de Sjah van Iran inderdaad de rol van Pentagon/CIA-surrogaat om de streek te controleren. Na de val van de Sjah en de gijzeling van het VS-ambassadepersoneel in Teheran, verschaften de VS net zoals de USSR, Saoedi-Arabië, Koeweit en de meeste Emiraten, militaire hulp en bijstand aan Irak voor zijn oorlog tegen Iran. De lijn van de VS gedurende die tragische achtjaren-oorlog, van 1980 tot 1988, kan men het best samenvatten in Kissingers uitspraak van bij het begin van de vijandelijkheden, die luidde: "Ik hoop dat zij elkaar uitmoorden". Gedurende de hele vijfenzeventigjarige periode, vanaf de invasie van Irak door Groot-Brittannië bij het begin van Wereldoorlog I tot aan de vernietiging van Irak door de VS-luchtmacht in 1991, hebben noch de VS noch Groot-Brittannië ooit enige belangstelling getoond voor de democratische waarden, bescherming tegen militaire agressie, mensenrechten, sociale rechtvaardigheid, of politieke en culturele integriteit van de regio. Gedurende vijfentwintig jaar steunden de VS de Sjah van Iran en verkochten hem voor meer dan 20 miljard dollar aan gesofistikeerd militair materiaal in de periode tussen 1972 en 1978 alleen reeds. Gedurende die periode was de Sjah met zijn brutale Savak één van de ergste mensenrechtenschenders in de wereld. De VS steunden nadien Irak in zijn onrechtvaardige agressie tegen Iran zonder rekening te houden met de slechte mensenrechten-situatie in dat land.

Toen de regering van Irak in 1972 de Iraakse petroleummaatschappij nationaliseerde, begon de Nixon-administratie aan een destabilisatie-campagne tegen de Iraakse regering. Toen, in de zeventiger jaren, bewapenden de VS voor het eerst de Koerdische bevolking en lieten haar dan aan lot over ten koste van tienduizenden mensenlevens. De VS manipuleerde de Koerden, via de CIA en andere diensten, om Irak aan te vallen. De bedoeling was Irak lastig te vallen zonder de Iraanse suprematie in vraag te stellen, ten koste van Koerdische mensenlevens. Het was nooit de bedoeling om enige verbetering te brengen voor het Koerdische volk, noch om tot een autonoom Koerdistan te komen. De VS hebben nauwe economische relaties, vooral petroleumrelaties, met Saoedi-Arabië en Koeweit en hebben de regeringen van beide landen volledig gesteund niettegenstaande een totale afwezigheid van democratische instellingen, veelvuldige schendingen van mensenrechten en het uitvoeren van wrede, onmenselijke en vernederende straffen zoals stenigen – als straf voor echtbreuk – en amputatie van een hand – als straf voor diefstal.

De VS, soms geïsoleerd binnen de internationale gemeenschap, steunden Israël wanneer het keer op keer VN-resoluties met betrekking tot de rechten van de Palestijnen schond. Er was ook VS-steun bij de invasie van Libanon door Israël, waarbij tienduizenden stierven, en verder steunen de VS de blijvende bezetting van Zuid-Libanon, de Golan-hoogte, van de Westbank en van de Gaza.

De Verenigde Staten zelf hebben met hun recente agressies het internationale recht overtreden, zoals met de inname van Grenada, de bombardementen op Tripoli en Benghazi, het financieren van de contra's in Nicaragua en van UNITA in Zuidelijk Afrika, het steunen van militaire dictators in Liberia, Chili, El Salvador, Guatemala, de Filippijnen en vele andere plaatsen.

De VS-invasie in Panama in december 1989 houdt dezelfde en nog meer schendingen van het internationale recht in als de invasie van Irak in Koeweit. De VS-invasie kostte

het leven aan 1.000 tot 4.000 Panamezen. Zelfs nu nog houdt de regering van de VS het aantal doden geheim. De VS-agressie veroorzaakte massale vernietiging van eigendom in Panama. Volgens schattingen van de VS en van internationale mensenrechtenorganisaties, hebben de invasie en de maandenlange bezetting van Koeweit door Irak tussen 300 en 600 dodelijke slachtoffers gemaakt. Verslagen uit Koeweit melden dat 628 Palestijnen werden gedood door Koeweitse doodseskaders sinds de koninklijke familie al-Sabah opnieuw controle kreeg over Koeweit.

Op het einde van de jaren tachtig veranderde de VS zijn militaire plannen om de controle over de petroleum en andere belangen in het Arabische schiereiland te bewaren, omdat het toen duidelijk was geworden dat economische problemen in de USSR de militaire capaciteit van dat land hadden aangetast en omdat de Sovjet-troepen wegtrokken uit Afghanistan. In die periode werd de VS-strategie rechtstreekse militaire overheersing in de regio zelf.

In 1989 verminderde de VS-petroleumproduktie en experten voorspelden dat de VS-olie-import uit de Golf zou stijgen van 10% in 1989 tot 25% in het jaar 2000. De Japanse en Europese afhankelijkheid ervan is nog veel groter.

De aanklachten

1. Vanaf 1989, of misschien reeds eerder, begonnen de VS een gedragslijn te ontwikkelen waarvan de bedoeling was Irak tot provocaties te brengen die een Amerikaanse militaire actie tegen Irak en een permanente Amerikaanse militaire overheersing in het Golfgebied zouden rechtvaardigen.

In 1989 herzagen generaal Collin Powell, voorzitter van de Stafchefs, en generaal Norman Schwarzkopf, opperbevelhebber van het Centrale Commando, volledig de militaire operaties en plannen van de VS verband met de Perzische Golf, met het oog op een tussenkomst in een regionaal conflict met Irak. De CIA hielp en dirigeerde Koeweit in zijn overtredingen van de OPEC-akkoorden over olie-produktie, nl. in het betrekken van te grote hoeveelheden olie uit de gemeenschappelijke voorraden met Irak, in het eisen van terugbetaling van leningen aan Irak tijdens de Iran-Irak oorlog en in het afbreken van de onderhandelingen met Irak over deze twisten. De VS wilde Irak provoceren tot acties tegen Koeweit om een VS-interventie te rechtvaardigen.

In 1989 verklaarde CIA-directeur William Webster voor het Congres dat er een zorgwekkende groei was van olie-invoer uit de Golf en citeerde de gebruiksaangroei van de VS uit dezelfde regio van 5% in 1973 tot 10% in 1989 en tot een voorspelde 25% van alle olieverbruik van de VS in 2000. Begin 1990 lichtte generaal Schwarzkopf de senaatscommissie voor defensie in over de nieuwe militaire strategie in de Golf met de bedoeling de VS toegang tot en controle over de Golf-olie te verzekeren in geval van regionale conflicten.

In juli 1990 stelden generaal Schwarzkopf en zijn staf met behulp van computer-oorlogsspelen scenario's op, waarbij 100.000 VS-militairen de strijd aangingen met Iraakse tankdivisies.

De VS gaven geen blijk van afkeer tegen Iraks steeds toenemende bedreigingen tegenover Koeweit. Bedrijven van de VS zochten grote contracten in Irak. Het Congres keurde landbouwleningen aan Irak ter waarde van honderden miljoenen dollar goed, waar de Amerikaanse landbouwers hun voordeel uit konden halen. Nochtans werden in het voorjaar van 1990 leningen voor het leveren van voedsel onder de vorm van rijst,

maïs, koren en andere essentiële waren die haast uitsluitend in de VS werden aangekocht, stopgezet, hetgeen snel tekorten kon veroorzaken. Wapens werden verkocht aan Irak door de wapenfabrikanten van de VS. Toen Saddam Hoessein VS-ambassadrice April Glaspie om uitleg vroeg over de verklaring van het State Department van Buitenlandse Zaken voor het Congres over Iraks bedreigingen tegenover Koeweit, verzekerde zij hem dat de VS de twist als een zaak van slechts regionaal belang beschouwden en niet van plan waren tussen beide te komen. Met deze aanpak had de VS de bedoeling Irak tot een provocatie te leiden om zo oorlog te rechtvaardigen.

Op 2 augustus 1990 nam Irak Koeweit in zonder noemenswaardige weerstand.

Op 3 augustus 1990 zwoer President Bush dat hij Saoedi-Arabië zou beschermen, zonder dat er enig teken was van een bedreiging voor dat land en terwijl ook koning Fahd van mening was dat Irak niet de bedoeling had zijn land binnen te vallen. Bosh zond secretaris Cheney, generaal Powell en generaal Schwarzkopf bijna onmiddellijk naar Saoedi-Arabië waar generaal Schwarzkopf op 6 augustus aan koning Fahd vertelde dat de VS dachten dat Saddam Hoessein Saoedi-Arabië zou kunnen aanvallen, zelfs binnen de 48 uur. De pogingen tot een Arabische oplossing van de crisis te komen, werden zo verhinderd. Irak viel Saoedi-Arabië niet aan en wachtte 5 maanden. Ondertussen bouwden de VS een leger van meer dan 500.000 man op en begonnen ze me vliegtuigen en raketten aan een systematische vernietiging van het land en het leger van Irak, die zonder verdediging waren. In oktober 1990 refereerde generaal Powell naar het nieuwe militaire plan dat in 1989 ontwikkeld was. Na de oorlog verwees generaal Schwarzkopf naar 18 maanden planning voor de veldtocht.

De VS hebben nog steeds troepen in Irak en in heel de regio en hebben aangekondigd dat zij van plan zijn een permanente militaire aanwezigheid vol te houden.

Deze handelwijze is een misdaad tegen de vrede.

2. Vanaf 2 augustus 1990 heeft President Bush gehandeld op een manier zodat elke tussenkomst tegen zijn plan om Irak economisch en militair te vernietigen, onmogelijk werd gemaakt.

Zonder raadpleging van of samenspraak met het Congres beval President Bush 40.000 VS-militairen de stellingen van de VS in Saoedi-Arabië te vermeerderen vanaf de eerste week van augustus 1990. Hij spoorde Saoedi-Arabië aan om een aanvraag te doen voor militaire hulp van de VS en stelde op 2 augustus tegenover de hele wereld dat zijn daden 'volledig defensief' waren. Hij wachtte tot na de verkiezingen van november 1990 om zijn vroeger gegeven bevel aan te kondigen voor het zenden van 200.000 bijkomende militairen, duidelijk een aanvalsmacht, en weer gebeurde dit zonder het advies van het Congres. Zelfs op 9 januari herhaalde hij dat hij het grondwettelijke gezag had om zonder goedkeuring van het Congres Irak aan te vallen.

Terwijl hij zijn bedoeling verborgen hield, ging President Bush onafgebroken verder met de versterking van het VS-leger, dat bestemd was om Irak aan te vallen en te vernietigen. Hij drong bij de militairen aan om de voorbereidingen te bespoedigen en om de aanval te beginnen, nog voor de krijgskansen optimaal waren. Toen generaal Dungan op 16 september aan de pers de plannen voor de vernietiging van de Iraakse burgerlijke economie onthulde, werd hij ontslagen.

President Bush bracht de Veiligheidsraad van de VN ertoe een ongekende reeks van resoluties aan te nemen en bereikte tenslotte de toelating voor elke natie om met alle

mogelijke middelen de uitvoering van de resoluties af te dwingen. Om zeker te zijn van de stemmen voor deze resoluties, betaalden de VS vele miljarden dollar omkoopgeld, leverden ze wapens voor regionale oorlogen, dreigden ze met en voerden ze economische weerwraak uit, scholden het vele miljarden dollar leningen kwijt, boden ze diplomatieke relaties aan niettegenstaande mensenrechtenschendingen en gebruikten ze andere wijzen van corruptie, zodat het de indruk kon wekken van bijna universele internationale goedkeuring van het politieke beleid van de VS tegenover Irak. Een land als Jemen, dat tegen de VS stemde, verloor inderdaad miljoenen aan steun, en zoals beloofd, was dit de duurste stem die dit land ooit uitbracht.

President Bush deed alles om Iraks pogingen om over een vredesbesluit te onderhandelen te verwerpen en belachelijk te maken, te beginnen met Iraks voorstel van 12 augustus, grotendeels genegeerd, en te eindigen met het vredesaanbod van midden-februari dat hij een 'wreed grap' noemde. Van zijn kant, hield President Bush consequent vol dat er geen onderhandeling, geen vergelijk, geen aangezicht redden, geen beloning voor agressie zou zijn. Tegelijkertijd, beschuldigde hij Saddam Hoessein er van dat hij diplomatieke besluiten zou verwerpen.

President Bush leidde een vernuftige campagne om van Saddam Hoessein een duivel in persoon te maken, door hem Hitler te noemen, door herhaaldelijk verslagen te citeren waarvan hij wist dat ze vals waren, namelijk over de moord op honderden couveuse-baby's, door Irak er van te beschuldigen chemische wapens te gebruiken tegen zijn eigen volk en tegen de Iraniërs terwijl hij wist dat de geheime diensten van de VS van oordeel waren dat die verslagen vals waren.

Na zo elke poging tot vrede te hebben gesaboteerd, begon President Bush de vernietiging van Irak met zelf te antwoorden op zijn eigen vraag: "Waarom niet wachten?... omdat de wereld niet langer kon wachten".

Deze handelwijze betekent een misdaad tegen de vrede.

3. President Bush beval de vernietiging van essentiële faciliteiten voor het openbaar leven en de economische produktiviteit in heel Irak.

Systematische lucht- en raketbombardementen over Irak werden bevolen vanaf 6.30 PM (EST) op 16 januari 1991, d.w.z. 18,5 uur na het ultimatum gesteld op aandringen van President Bush, zodat het begin kon worden uitgezonden op de televisie tijdens de prime time. De bombardementen duurden 42 dagen. Er was geen reële weerstand van de Iraakse luchtmacht, van het luchtafweer of van het anti-rakettengeschut. Irak was zonder verdediging.

De VS geven toe dat er 110.000 vluchten zijn geweest tegen Irak, dat 88.000 ton bommen werden gegooid, bijna zeven maal zoveel als de atoombom die Hiroshima verwoestte. 93% van de bommen waren free falling bombs, de meeste werden van meer dan 900 m (30.000 voet) gedropt. Van de resterende 7% bommen, geleid door elektronische systemen, misten meer dan 25% hun doel en bijna allemaal veroorzaakten zij vooral daar schade waar er geen identificeerbaar doelwit was. De meeste doelwitten waren openbare nutsinstellingen.

De bedoeling en het opzet van het bombarderen van de openbare nutsinstellingen was het systematisch vernietigen van Iraks infrastructuur, om het te herleiden tot een pre-industriële toestand. Iraks burgerbevolking was afhankelijk van industriële

voorzieningen. De agressie van de VS liet Irak na in een bijna apocalyptische situatie, zoals de verslagen van de eerste VN-waarnemers onmiddellijk na de oorlog meedelen. Onder de nutsinstellingen die als doelwit dienden en vernietigd werden, behoren:
- elektrische stroomopwekking, opslag en transmissie;
- waterzuivering, pomp- en distributiesystemen en reservoirs;
- telefoon- en radio-netten, verbindingsstations en -torens en transmissiesystemenk;
- voedselprocessing, -bewaring en -distributiesystemen en -markten, kindermelk en drankfabrieken, diereninentingsplaatsen en irrigatiesystemen;
- spoorwegvoorzieningen, busdepots, bruggen, snelweg-bruggen, snelwegen, herstelplaatsen langs de snelwegen, treinen, bussen en ander publiek vervoer, handels- en privé-voertuigen;
- oliebronnen en -pompen, olieleidingen, raffinaderijen, olieopslagtanks, benzinestations, tankwagens, kerosine-opslagtanks;
- systemen voor de behandeling van riool-afval en ander afval;
- fabrieken voor burgerlijke benodigdheden zoals textielfabrieken en auto-assemblage-bedrijven;
- historische merkwaardigheden en archeologische sites.

Als een direct, bedoeld en te voorzien gevolg van deze vernietigingen hebben tientallen duizenden mensen het leven verloren door deshydratatie, dysenterie en andere ziekten veroorzaakt door onzuiver water, door de onmogelijkheid om efficiënte medische hulp te krijgen en door verzwakking vanwege honger, shock, koude of stress. Nog velen zullen sterven zolang drinkbaar water, gezonde levensvoorwaarden, adequate voedselvoorraden en andere noodwendigheden worden onthouden. Voor heel de zomer van 1991 is er een groot risico voor epidemieën als cholera, tyfus, hepatitis en andere ziekten, en voor kwalen zoals ondervoeding en gebrekkige voeding. Dit zal zo blijven totdat voedselvoorraden adequaat zijn en essentiële diensten worden hersteld.

Enkel de VS hadden de mogelijheid om de vernietiging van Irak te bewerkstelligen en in de praktijk waren het ook bijna alleen de VS die dit deden. Deze manier van handelen betekent een schending van het Handvest van de VN, de Conventies van Den Haag en Genève, het Handvest van Nürnberg en de wetten die gewapende conflicten reglementeren.

4. De Verenigde Staten bombardeerden en verwoestten doelbewust het openbare leven, commerciële- en zakenkwartieren, scholen, hospitalen, moskeeën, kerken, schuilplaatsen, residentiële wijken, historische sites, privé-voertuigen en kantoren van de burgerregering.

De vernietiging van openbare nutsinstellingen ontnam aan de gehele burgerbevolking verwarming, brandstof om te koken, koelmogelijkheden, drinkbaar water, telefoon, energie-bronnen om radio en TV te beluisteren, openbaar transport, brandstof voor privé-voertuigen, beperkte de voedselvoorzieningen, sloot scholen. Ze zorgde voor uitgebreide werkloosheid, beperkte de economische activiteit enorm en was verantwoordelijk voor de sluiting van hospitalen en medische diensten. Bovendien werden residentiële wijken van elke grote stad en van de meeste andere steden en ook dorpen tot doelwit gemaakt en vernield. Bedoeïenen-kampen werden door de luchtmacht van de VS aangevallen. Naast doden en gewonden vernietigden de lucht-aanvallen 10 tot 20.000 huizen, appartementen en andere woningen. Commerciële centra met winkels, detailhandels, kantoren, hotels, restaurants en andere openbare woonvoorzieningen werden tot doelwit gemaakt en duizenden ervan werden verwoest. Talloze scholen, hospitalen, moskeeën en kerken werden beschadigd of

vernield. Duizenden burgervoertuigen op snelwegen en banen of geparkeerd in straten en in garages werden geviseerd en vernield. Hierbij horen ook openbare bussen, privé-bestelauto's en mini-bussen, vrachtwagens en bestelwagens, tractor-aanhangwagens, taxi's en privé-auto's. Het doel van de bombardementen bestond erin de ganse bevolking te terroriseren, mensen te doden, eigendom te verwoesten, beweging te verhinderen, mensen te ontmoedigen en hen er toe te dwingen de regering omver te werpen.

Als gevolg van het bombarderen van nutsvoorzieningen die essentieel zijn voor het openbaar leven, van de residentiële en andere burgerlijke gebouwen en gebieden verloren minstens 25.000 mannen, vrouwen en kinderen het leven. De Rode Halve Maan organisatie van Jordanië schatte het aantal burgerslachtoffers op 113.000, waaronder 60% kinderen, dit reeds een week voor het einde van de oorlog.
Deze handelingen schonden het Handvest van de VN, de Conventies van Den Haag en Genève, het Nürnberg-Handvest en de wetten die gewapende conflicten reglementeren.

5. De Verenigde Staten bombardeerden opzettelijk, zonder onderscheid in heel Irak.

In lucht-aanvallen, waaronder zware bombardementen van op lage hoogtes, boven steden, stedelijke centra, het platteland en snelwegen, bombardeerden en strooiden de VS zonder onderscheid. In elke stad en in elk centrum vielen bommen door toeval, ver van elk mogelijk doelwit, op hetzij een burgerlijke nutsvoorziening, hetzij een militaire installatie of een militair doelwit. Op het platteland werden aanvallen zomaar uitgevoerd tegen reizigers, dorpelingen, en zelfs Bedoeïenen. Het doel van deze aanvallen was leven en eigendom te verwoesten en de burgerbevolking te terroriseren. Op de snelwegen werden privé-voertuigen waaronder openbare bussen, taxi's en personenauto's gebombardeerd en bestookt zonder onderscheid, om te verhinderen dat de burgers zouden wegvluchten, voedsel en medische hulp zouden zoeken, familieleden zouden kunnen opzoeken en de snelwegen zouden kunnen gebruiken. Het effect was de standrechtelijke executie en lichamelijke bestraffing van mannen, vrouwen en kinderen zonder onderscheid, jong en oud, arm en rijk, van alle nationaliteiten en met name van grote groepen inwijkelingen, zelfs van Amerikanen, en van alle etnische groepen, met name ook van vele Koerden en Assyriërs, van alle godsdienstgroepen, waaronder zowel Shia- als Sunni-Moslims, Chaldeeërs als andere Christenen en Joden. De doelbewuste onverschilligheid van de VS tegenover burger- en militaire slachtoffers in Irak en tegenover de vraag wie zij waren, wordt beklemtoond door het antwoord van generaal Collin Powell op een personderzoek over het aantal dodelijke slachtoffers veroorzaakt door lucht- en grond-aanvallen: "Eerlijk gezegd is dit een cijfer dat voor mij niet echt belangrijk is".

Deze handelingen schenden Bijkomend Protocol I van Artikel 51.4 van de Conventie van Genève van 1979.

6. De Verenigde Staten bombardeerden en vernietigden opzettelijk weerloos Iraaks militair personeel, gebruikte een overmatige kracht, doodden soldaten die zich wilden overgeven of ongeorganiseerd en individueel op de vlucht waren geslagen, soldaten die vaak ongewapend waren en ver van enige gevechtszone, doodden moedwillig soldaten en vernietigden materieel na het staakt-het-vuren.

In de eerste uren van de lucht- en raketbombardementen, vernietigden de Verenigde Staten de meeste van de militaire communicatiemogelijkheden en begonnen zij

enerzijds met het systematische doden van soldaten die zich in de onmogelijkheid bevonden zich te verdedigen of te vluchten, en anderzijds met de vernietiging van de militaire uitrusting. Tijdens een periode van 42 dagen, bombardeerden de Verenigde Staten tientallen duizenden weerloze soldaten, waarvan de meesten afgesneden waren van voedsel-, water- en andere voorzieningen, achtergelaten in hopeloze en hulpeloze verwarring. De VS doodden, zonder dat de eigen troepen een betekenisvol risico liepen, ten minste 100.000 Iraakse soldaten, ten koste van minder dan 120 VS-verliezen (cijfers van de VS-regering). Toen het duidelijk was dat de burgerlijke economie en het leger voldoende vernietigd waren, startten de grondkrachten van de VS in zowel Koeweit als Irak een aanval op gedesoriënteerde, gedesorganiseerde en vluchtende Iraakse krachten, waar zij ook gevonden konden worden, waardoor nog meer duizenden werden gedood. Alle aangetroffen materieel werd vernietigd. De slachting ging verder na het staakt-het-vuren. De 24ste Divisie van de VS bijvoorbeeld, viel op 2 maart gedurende 4 uren Iraki's aan ten Westen van Basra. Meer dan 750 voertuigen werden vernietigd en duizenden werden gedood zonder verliezen voor de VS. Het werd een 'kalkoenenjacht' genoemd. Een Apache helikopter teamlid schreeuwde "Zeg hallo tegen Allah" terwijl hij een lasergestuurde Hellfire-raket lanceerde.

De bedoeling was niet de Iraakse aanwezigheid in Koeweit te beëindigen. De bedoeling was Irak te vernietigen. Gedurende het proces was er heel wat vernietiging van eigendom in Koeweit. Het onevenwicht in dood en vernietiging toegebracht aan een weerloze vijand overtrof 1000 tegen 1.

Generaal Thomas Kelly merkte op 23 februari op dat tegen dat de grondoorlog begint "er niet veel van hen meer over zullen zijn". Generaal Norman Schwarzkopf schatte de Iraakse militaire slachtoffers op meer dan 100.000. De bedoeling was de vernietiging van alle militaire mogelijkheden en uitrusting, waar dan ook aangetroffen, en op die wijze de decimering van de mannelijke bevolking van dienstplichtleeftijd, waardoor Irak geen belangrijke kracht kan oprichten gedurende een halve generatie.

Deze handelwijze is een schending van het Handvest van de Verenigde Naties, van de Conventies van Den Haag en van Genève, het Handvest van Nürnberg en de wetten die de gewapende conflicten moeten reglementeren.

7. De Verenigde Staten gebruikten verboden wapens, die voor massa-vernietiging dienden en zonder onderscheid dood en onnodig lijden oplegden aan zowel militaire als burgerdoelwitten.

Onder de gekende illegale wapens en illegale aanwendingen van wapens gebruikt door de Verenigde Staten, bevinden zich de volgende:
- benzine-luchtexplosieven voor een wijd verspreide verbranding en doding;
- napalm;
- clusterbommen en 'anti-personeel' fragmentatie-bommen;
- 'superbommen': 2,5 ton wegende toestellen bedoeld voor het vermoorden van regeringsleiders.

Lucht-benzinebommen werden gebruikt tegen opgestelde troepen, burgerregio's, olievelden en vluchtende burgers en soldaten op twee stukken snelweg tussen Koeweit en Irak. Onder deze gebruikte benzine-luchtwapens bevond zich de BLU-82, een 15.000 pond wegend toestel dat alles kan desintegreren binnen een straal van honderden meters.

Een zeven mijl lange strook, de 'Snelweg van de Dood' geheten, was bezaaid met honderden voertuigen en duizenden doden. Allen trachtten naar Irak te vluchten en hun leven te redden. Duizenden waren burgers van alle leeftijden, waaronder Koeweiti's, Iraki's, Palestijnen, Jordaniërs en andere nationaliteiten. Een andere 60 mijl lange strook weg was bezaaid met de resten van tanks, pantservoertuigen, vrachtwagens, ambulances en duizenden lijken als gevolg van een aanval op konvooien in de nacht van 25 februari. De pers rapporteerde dat er "geen overlevenden bekend zijn en dat er waarschijnlijk ook geen waren". In een vrachtwagen bevonden zich negen lijken; hun haar en kleren waren weggebrand, hun huid verbrand door een zo intense hitte dat de voorruit op het dashboard was gesmolten.

Napalm werd gebruikt tegen burgers, militair personeel en om brandhaarden aan te steken. Oliebronnen werden in zowel Irak als Koeweit opzettelijk aangestoken door de luchtmacht van de VS die napalm en andere hitte-intense objecten dropte.

Clusterbommen en 'anti-personeel' fragmentatie-bommen werden gebruikt in Basra en andere steden en gemeenten, tegen de reeds vermelde konvooien en tegen militaire eenheden. De CBU-75 draagt 1.800 kleinere bommen bij zich, 'Sadeyes' geheten. Eén type 'Sadeyes' kan ontploffen vooraleer de grond te raken, bij de inslag of kan geprogrammeerd worden om te ontploffen op verschillende momenten na de inslag. Elke kleinere bom bevat 600 staal-fragmenten, scherp als een scheermes en dodelijk tot 12 meter ver (40 voet). De 1.800 kleinere bommen van één CBU-75 kunnen met een dodelijke slagkracht een oppervlakte overspannen gelijk aan 157 voetbalvelden.

'Superbommen' werden gedropt op versterkte schuilplaatsen. Dit gebeurde ten minste tweemaal tijdens de laatste dagen van de aanval, met de bedoeling president Saddam Hoessein te vermoorden. Eén ervan werd fout gericht. De VS trachtten reeds eerder kolonel Muammar Kadhafi te vermoorden door laser gestuurde bommen bij de aanval op Tripoli (Libië), in april 1986.

Illegale wapens doodden duizenden burgers en soldaten.

Deze handelwijze is een schending van de Conventies van Den Haag en Genève, het Handvest van Nürnberg en de wetten op de gewapende conflicten.

8. De Verenigde Staten vielen opzettelijk Iraakse installaties aan die gevaarlijke stoffen en krachten bevatten.

Ondanks het feit dat Irak geen nucleaire of chemische wapens gebruikte en in het licht van de VN-resoluties die de toegestane middelen voor het verwijderen van de Iraakse krachten uit Koeweit limiteerden, bombardeerden de VS opzettelijk vermoedelijke nucleaire sites, chemische fabrieken, dammen en andere gevaarlijke krachten. De VS wisten dat zulke aanvallen het vrijlaten van gevaarlijke krachten uit zulke installaties kon veroorzaken met evenredige zware verliezen onder de burgerbevolking als gevolg ervan. Terwijl sommige burgers gedood werden bij zulke aanvallen, zijn er geen gerapporteerde gevallen van zware verliezen, waarschijnlijk omdat er geen dodelijke nucleaire of gevaarlijke chemische en biologische oorlogsvoering substanties aanwezig waren op de gebombardeerde plaatsen.

Deze handelwijze is strijdig met Toegevoegd Protocol I, Artikel 56, uit de Conventie van Genève (1977).

9. President Bush beval de VS-krachten tot de invasie van Panama, wat resulteerde in de dood van 1.000 tot 4.000 Panamezen en de vernieling van duizenden private woningen, publieke gebouwen en commerciële structuren.

Op 20 december 1989, beval President Bush een militaire aanval op Panama, waarbij gebruik gemaakt werd van vliegtuigen, artillerie, helikopters en waarbij geëxperimenteerd werd met nieuwe wapens, waaronder de Stealth-bommenwerper. Het was een verrassingsaanval, met als doel burgerlijke en niet-strijdende regeringsstructuren. Alleen al in het El Chorillo-district van Panama Stad, werden honderden burgers gedood en tussen 15.000 en 30.000 burgers dakloos gemaakt. VS-soldaten begroeven dode Panamezen in massagraven, vaak zonder enige identificatie. Het staatshoofd, Manuel Noriega, die door de VS-regering en de pers systematisch werd gedemoniseerd, gaf zich uiteindelijk over aan de strijdkrachten van de VS en werd naar Miami, Florida overgebracht op beschuldiging van extra-territoriale criminele handelingen.

De invasie van Panama door de VS, was een schending van alle internationale wetten, erger dan toen Irak Koeweit binnenviel. Veel meer Panamezen werden door de VS-soldaten gedood dan Irak Koeweiti's doodde.

President Bush overtrad het Handvest van de Verenigde Naties, de Conventies van Den Haag en Genève, beging misdaden tegen de vrede, oorlogsmisdaden en overtrad de Amerikaanse Grondwet en talrijke Amerikaanse rechtsregels, toen hij de aanval op Panama beval en leidde.

10. President Bush belemmerde de werking van het gerecht en corrumpeerde de Verenigde Naties om zeker niet gehinderd te worden bij zijn misdaden tegen de vrede en zijn oorlogsmisdaden.

President Bush zette de Verenigde Naties er toe aan volledig voorbij te gaan aan Hoofdstuk VI van het Handvest, het hoofdstuk 'Vreedzame Regeling van Conflicten'. Dit gebeurde met de bedoeling resoluties te bekomen van de Veiligheidsraad die het gebruik van alle nodige middelen toestaan, met absolute goedkeuring van eender welke natie, om de VN-resoluties tegen Irak te richten en ze te gebruiken om Irak te vernietigen. Om stemmen te verkrijgen in de Veiligheidsraad, corrumpeerde de VS andere lidstaten met miljarden dollar, voorzag hen met wapens voor regionale oorlogen, schold miljarden dollar aan schulden kwijt, trok zijn tegenkanting tegen een Wereldbanklening terug, stemde in met diplomatieke relaties ondanks mensenrechtenschendingen en dreigde met economische en politieke represailles. Een natie die tegen de Verenigde Staten stemde, Jemen, werd onmiddellijk gestraft met het verlies van miljoenen dollar aan hulp. De Verenigde Staten betaalde de VN 187 miljoen dollar om het aantal verplichtingen aan de VN te reduceren en om kritiek omwille van zijn dwingende acties te vermijden. De Verenigde Naties, gecreëerd om de gesel van de oorlog te bannen, werd een instrument van de oorlog en vergoelijkte oorlogsmisdaden.

Deze handelwijze schendt het Handvest van de Verenigde Naties en de Constitutie en wetten van de Verenigde Staten.

11. President Bush eigende zich de constitutionele macht van het Congres toe, als middel om zich van de macht te verzekeren om misdaden tegen de vrede, oorlogsmisdaden, en andere zware misdaden te kunnen begaan.

President Bush eigende zich opzettelijk de macht van het Congres toe, negeerde haar autoriteit, liet na en weigerde het Congres te raadplegen. Hij misleidde opzettelijk, bedroog, verzweeg gegevens en maakte valse voorstellingen tegenover het Congres om haar vrije beraadslaging en geïnformeerde uitoefening van de wetgevende macht te voorkomen. President Bush beval uit eigen persoon een zeeblokkade tegen Irak, op zich een oorlogsdaad. Hij verschoof de strijdkrachten van de VS van een volledig defensieve positie en capaciteit naar een offensieve capaciteit tegen Irak, zonder raadpleging van en in weerwil van verzekeringen gegeven aan het Congres. Hij verzekerde er zich van dat de wetgeving de uitvoering van VN-resoluties zou goedkeuren, aangekleed met de totale aanvaarding door elke natie, zonder enige richtlijnen te geven en zonder enige vraag tot rapportering aan de VN; dit terwijl hij wist dat hij van plan was de gewapende krachten en de burgerlijke economie van Irak te vernietigen. Deze daden werden door hem ondernomen om het begaan van misdaden tegen de vrede en oorlogsmisdaden te vergemakkelijken.

Deze handelswijze, begaan om zich te engageren in de andere laakbare delicten uiteengezet in deze Aanklacht, schendt de Constitutie en de wetten van de Verenigde Staten.

12. De Verenigde Staten voerden oorlog tegen het milieu.

De vervuiling als gevolg van de ontploffing van 88.000 ton bommen, ontelbare projectielen, raketten, artillerie, kleinere wapens met de verbranding en het vuur dat deze veroorzaken en door 110.000 luchtaanvallen aan een tempo van zowat twee per minuut gedurende zes weken, heeft een enorme schade berokkend aan het leven en de ecologie. De aanvallen van de luchtmacht van de VS veroorzaakten het grootste gedeelte, zo niet alles van de ergste olievervuiling in de Golf. Het droppen van napalm en benzine-luchtexplosieven op oliebronnen, opslagtanks en raffinaderijen door vliegtuigen en helikopters, veroorzaakte oliebranden in heel Irak en veel, zo niet alle oliebronbranden in Irak en Koeweit. De opzettelijke vernietiging van de gemeentelijke watervoorzieningen, van de systemen voor behandeling van afvalmaterialen en riolering, betekent een directe en voortdurende aanval op leven en gezondheid in heel Irak.

Deze acties schenden het Handvest van de VN, de Conventies van Den Haag en Genève, de wetten op gewapende conflicten en zijn oorlogsmisdaden en misdaden tegen de mensheid.

13. President Bush hielp en zette Sjiietische Moslims en ook Koerden er toe aan te rebelleren tegen de regering van Irak, wat geweld en moord tegenover broeders, emigratie, gebrek aan beschutting, honger en ziekte en duizenden doden veroorzaakte. Toen de rebellie faalde, gingen de VS over tot een invasie en bezetting van delen van Irak, zonder toelating, om verdeeldheid en vijandelijkheden in Irak te vermeerderen.

Zonder toelating van het Congres of de VN ging President Bush verder met zijn heerszuchtige militaire acties na het staakt-het-vuren. Hij hielp en moedigde rebellie tegen Irak aan, liet na de strijdende partijen te beschermen, moedigde de migratie van hele populaties aan waardoor zij bloot kwamen te staan aan de koude, honger en ziekte. Na heel wat lijden en veel doden, gebruikte President Bush dan zonder toelating de militaire krachten van de VS om hulp te verdelen bij de Turkse grens, waarbij hij het vaak grotere lijden van vluchtelingen in Iran negeerde. Hij zette dan, op arbitraire wijze, bantoe-achtige nederzettingen op voor Koerden in Irak en eiste

dat Irak zou betalen voor de kosten van de VS. Toen Koerden er voor kozen terug te keren naar hun huizen in Irak, plaatste hij zijn troepen verder in Noord-Irak tegen de wil van de regering in en zonder toelating.

Deze handelwijze schendt het Handvest van de Verenigde Naties, het internationale recht, de Constitutie en wetten van de Verenigde Staten en de wetten van Irak.

14. President Bush onthield het Iraakse volk opzettelijk essentiële medicatie, drinkwater, voedsel en andere onmisbare goederen.

Een hoofddoel in de aanval op Irak was het systematische ontnemen van essentiële menselijke behoeften en diensten. Om de wil van het volk te breken, hun economische mogelijkheden te vernietigen, hen in aantal te verminderen en hun gezondheid te verzwakken, gingen de Verenigde Staten over tot:
- het opleggen en afdwingen van embargo's die de verscheping van benodigde medicatie, waterzuiverende chemicaliën, babymelk, voedsel en andere voorzieningen onmogelijk maakten;
- het individueel en zonder toelating van het Congres bevelen van een blokkade van Irak door de Amerikaanse zeemacht, een oorlogsdaad, om de Iraakse bevolking te onthouden van benodigde voorzieningen;
- het bevriezen van fondsen van Irak en het dwingen van andere naties om hetzelfde te doen, waardoor het Irak aan de mogelijkheid ontbrak om de benodigde medicatie, voedsel en andere voorzieningen aan te kopen;
- het controleren van de informatie omtrent de dringende nood aan zulke voorzieningen om ziekte, dood en dreigende epidemieën te voorkomen waardoor de hele maatschappij wordt bedreigd;
- het weerhouden van internationale organisaties, regeringen en hulporganisaties om benodigde voorzieningen te leveren en informatie te verkrijgen omtrent de behoeften;
- het weigeren te helpen bij of tegemoet te komen aan de dringende nood van enorme vluchtelingenpopulaties waaronder Egyptenaren, Indiërs, Pakistani's, Jemenieten, Soedanezen, Jordaniërs, Palestijnen, Sri Lankezen, Filippino's en het afhouden van de pogingen van anderen dit te doen;
- het voortdurend afleiden van de aandacht van problemen omtrent gezondheid en dreigende epidemieën in Irak, zelfs na het maken van publiciteit over de noodtoestand van de Koerdische mensen bij de Turkse grens, toestand door de VS zelf veroorzaakt;
- het opzettelijk bombarderen van de elektriciteitscentrales wat het sluiten van hospitalen en laboratoria, het verlies van medicijnen en essentiële vloeistoffen en bloed veroorzaakte;
- het opzettelijk bombarderen van de opslagplaatsen voor voedsel, bemesting en zaden.

Als gevolg van deze acties sterven duizenden mensen, leden een nog veel hoger aantal aan ziekten of permanente handicaps. Eén voorbeeld: Irak consumeerde gedurende de eerste zeven maanden van 1990 babymelk aan een tempo van 2.500 ton per maand. Vanaf 1 november 1990 tot 7 februari 1991 was Irak slechts in staat 17 ton te importeren. Zijn eigen produktiemogelijkheden waren vernietigd. Vele Iraki's geloofden dat President Bush de bedoeling had hun kinderen te laten sterven, vermits hij hun voedselvoorzieningen als doel nam. De Organisatie van de Halve Rode Maan van Irak schatte dat 3.000 kinderen sterven sinds 7 februari 1991, als gevolg van tekorten aan babymelk en kindermedicatie.

Deze handelingen schenden de Conventies van Den Haag en Genève, de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens en andere overeenkomsten en betekende een misdaad tegen de mensheid.

15. De Verenigde Staten gingen verder met zijn aanval op Irak na het staakt-het-vuren, met de invasie en het willekeurig bezetten van zones in Irak.

De Verenigde Staten behandelden Irak en de internationale relaties van dat land sinds het einde van het militaire conflict met dictatoriale autoriteit. De VS beschoot en doodde Iraaks militair personeel, vernietigde vliegtuigen en materieel naar willekeur, bezette uitgestrekte gebieden van Noord- en Zuid-Irak en dreigde voortdurend met het gebruik van geweld tegen Irak.

Deze handelwijze schendt de soevereiniteit van een natie, overstijgt de autoriteit van de VN-resoluties, is niet toegelaten door de Constitutie en wetten van de Verenigde Staten en is een oorlogsmisdaad.

16. Om hun militaire suprematie te kunnen opleggen, schonden de Verenigde Staten de mensenrechten, de burgerlijke vrijheden en de Amerikaanse "Bill of Rights" in de VS, in Koeweit, in Saoedi-Arabië, en elders.

Onder de vele schendingen door de regering van de VS begaan, dienen vernoemd:
- illegale bewaking, arrestatie, ondervraging en kwelling van Arabo-Amerikanen, Irako-Amerikanen en in de VS wonende Arabieren;
- illegale arrestatie, ondervraging en behandeling van Iraakse krijgsgevangenen,
- hulp bij standrechtelijke executies, aanrandingen, folteringen en onwettig vasthouden van Palestijnen en andere inwonenden van Koeweit, door Koeweit, na de bezetting door de VS,
- ongerechtvaardigde, discriminerende en buitensporige vervolging en bestraffing van Amerikaans militair personeel dat weigerde dienst te doen in de Golf, dat het statuut van gewetensbezwaarde aanvroeg of protesteerde tegen het Amerikaans beleid.

Personen werden gedood, aangerand, gefolterd, onwettig vastgehouden en vervolgd, gekweld en vernederd als gevolg van dit beleid.

Dit gedrag schendt het Handvest van de Verenigde Naties, de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, de Conventies van Den Haag en Genève en de Grondwet en wetten van de Verenigde Staten.

17. Na het vernietigen van Iraks economische basis, eisen de Verenigde Staten herstelbetalingen die Irak permanent zullen verarmen en zijn bevolking bedreigen met hongersnood en epidemieën.

Na het vernietigen van levens, eigendommen en essentiële burgerfaciliteiten in Irak, waarbij de VS toegeeft dat het herstel 50 miljard dollar zal kosten (geschat op 200 miljard dollar door Irak), na het doden van minstens 125.000 mensen door bombardementen en nog heel wat meer door ziekte en honger, probeert de VS Irak nu economisch te controleren, terwijl de bevolking bedreigd wordt met hongersnood en epidemieën.

De schade in Irak, de doden meegerekend, systematisch veroorzaakt door de VS, overtreft alle gecombineerde schade, doden en kosten van alle andere partijen in het conflict. Onder deze condities van Irak herstelbetalingen eisen, is het plunderen van buit door de overwinnaar bij een wanhopig behoeftig land. De Verenigde Staten probeert Irak te dwingen om te betalen voor de schade in Koeweit, die voornamelijk door de VS veroorzaakt werd en zelfs om te betalen voor de kosten, die de VS heeft bij de bezetting van Noord-Irak, een schending van de Iraakse soevereiniteit, om zo

verder de Koerdische populatie daar te manipuleren. Zulke herstelbetalingen zijn een neo-koloniale onteigening van olie, natuurlijke rijkdommen en menselijke arbeid van Irak.

Dit gedrag schendt het Handvest van de Verenigde Naties en de Grondwet en wetten van de Verenigde Staten.

18. President Bush manipuleerde, controleerde, leidde, desinformeerde en beperkte de pers en media-berichtgeving systematisch om zijn militaire en politieke objectieven te dienen.

De Bush-administratie verkreeg gedurende vijf maanden een media-reclame voor militarisme en individuele wapensystemen. De Amerikaanse bevolking werd verleid tot het vieren van een slachting door een gecontroleerde propaganda die Irak demonizeerde, die de wereld verzekerde dat de Iraakse burgers geen schade zou overkomen, die opzettelijk valse gruwelverhalen verspreidde, waaronder een mogelijke chemische oorlogsvoering, de dood van couveuse-baby's en de bedreiging van een nieuwe Hitler voor de regio.

De pers kreeg zowat al zijn informatie van het Pentagon of nadat deze door het Pentagon goedgekeurd was. Geen moeite werd gespaard om te voorkomen dat tegenovergestelde informatie of tegengestelde visies konden worden gehoord. De beperkte aanwezigheid van CNN in Bagdad werd beschreven als Iraakse propaganda. Onafhankelijke waarnemers, foto's en videotapes van ooggetuigen met informatie over de gevolgen van de Amerikaanse bombardementen werden uit de media geweerd. Eigenaars van televisienetwerken en van dagbladen, commentatoren en hoofdredacteurs intimideerden en instrueerden reporters en selecteerden de geïnterviewden. Zij verheerlijken zowat éénstemmig het VS-militarisme, waarbij zij het Pentagon vaak in oorlogszuchtigheid overtroffen.

De Amerikaanse bevolking en zijn democratische instellingen werden de informatie, nodig voor een diepe beoordeling, onthouden en werden, niettegenstaande een diepe betrokkenheid, in de richting van een ondersteuning van de grootscheepse neo-koloniale interventie en agressie-oorlog geduwd. Het principiële doel van het Eerste Amendement van de Grondwet van de Verenigde Staten was het recht verzekeren aan de pers en de bevolking om de eigen regering straffeloos te kunnen bekritiseren. Dit doel werd effectief vernietigd als het over militaire agressies gaat, sinds de pers de toegang werd geweigerd bij aanvallen op Grenada, Libië, Panama en nu op een veel grotere schaal tegen Irak.

Deze handelwijze schendt het Eerste Amendement van de Grondwet van de Verenigde Staten en is deel van een gedragspatroon dat tot doel heeft steun te creëren voor een handelwijze die misdaden tegen de vrede en oorlogsmisdaden inhoudt.

19. De Verenigde Staten verzekerden zich met geweld van een permanente militaire aanwezigheid in de Golf, van de controle van de oliebronnen en de geo-politieke overheersing van de regio.

De Verenigde Staten stelden de daden beschreven in deze Aanklacht, om een permanente militaire aanwezigheid in de Perzische Golf te creëren, om de olie-reserves te domineren tot zij zijn uitgeput en om de geo-politieke dominering van de regio te behouden.

Dit gedrag schendt het Handvest van de Verenigde Naties, de internationale wetgeving, en de Grondwet en wetten van de Verenigde Staten.

Omvang van het Onderzoek

De Onderzoekscommissie zal haar aandacht richten op het crimineel gedrag vanwege de VS, omdat de VS Irak vernietigende, waarbij minstens 125.000 personen rechtstreeks gedood werden door bomhardementen, terwijl de VS de eigen oorlogsslachtoffers onder de 120 schatten, omdat de VS de economische basis van Irak vernietigden en omdat deze acties nog steeds doden voor gevolg hebben die tot honderdduizenden kunnen oplopen.

De Onderzoekscommissie zal bewijzen van criminele activiteiten vanwege eender welke persoon of regering, betrokken bij het Golfconflict, opzoeken en aanvaarden, omdat zij gelooft dat internationale wetten op uniforme wijze moeten worden toegepast. Zij gelooft dat de 'gerechtigheid van de overwinnaar' geen recht is, maar de uitbreiding van de oorlog. De Amerikaanse Senaat, de Ministers van Buitenlandse Zaken uit de Europese Gemeenschap en de Westerse pers, zelfs voormalige aanklagers op Nürnberg, riepen om een proces over de oorlogsmisdaden, maar enkel die van Saddam Hoessein. Zelfs mevr. Barbara Bush zei dat ze wenst dat Saddam Hoessein zou worden opgehangen, al sprak ze daarbij niet van een proces. Uitgebreide pogingen om bewijsmateriaal te verzamelen en te evalueren, om objectief alle misdaden tegen de vrede en alle oorlogsmisdaden te beoordelen en de feiten daaromtrent aan te bieden aan het gerecht van de wereldopinie, vereisen dat minstens één poging uitgebreid aandacht besteedt aan de Verenigde Staten. De Onderzoekscommissie gelooft dat zijn aandacht voor de criminele daden van de VS belangrijk en rechtmatig is, dat het de enige manier is om de hele waarheid aan het licht te brengen en dat het een evenwichtig en onpartijdig perspectief geeft in de toepassing van een wettelijk proces op deze grote menselijke tragedie.

Ramsey CLARK
9 mei, 1991

Tussenkomst van Ramsey CLARK, voormalig minister van Justitie van de Verenigde Staten
14 juni 1991

De fundamentele vraag luidt: in welke wereld zullen wij in de toekomst leven? We herinneren ons de aanval van Athene op Milos, tijdens de Peloponnesische oorlogen, een veldslag die veel historici beschouwen als de oorzaak van het verval en de val van Athene. Toen de onderhandelingen, de zogenaamde Meden-dialogen, mislukten, zegden de Atheners dat ze niet begrepen dat ze in een wereld leefden waar de machtigen deden wat ze wilden en waar de zwakken zich moesten schikken in hun lot. De grondidee van de wetgeving, in het bijzonder over oorlog en vrede, is: de wereld, waar de machtigen naar willekeur handelen en de zwakken gehoorzamen, omvormen tot een wereld waar de rechten door alle regeringen zonder uitzondering worden geëerbiedigd. In het bijzonder door de machtigste regeringen want zij beschikken over het meest bedreigend potentieel. Een groot Europees rechtsgeleerde, Hugo Grotius, schreef eeuwen geleden al in zijn referentiewerk over oorlog en vrede dat deze zorg om de samenleving te beschermen de bron van alle wetten is.

Doelbewuste vernietiging van een hele maatschappij...

De uiteenzettingen die hier gaan volgen, zullen de doelbewuste vernietiging van een hele maatschappij beschrijven, wat precies het omgekeerde is van de grondidee van de wetgeving en van de hoop vrede op de aarde te verwezenlijken.
De Internationale Onderzoekscommissie heeft 19 beschuldigingen over misdadig gedrag met betrekking tot de aanval tegen en de vernietiging van Irak geformuleerd. Het gaat hier nog maar om voorlopige formuleringen want men kan zich maar uitspreken als alle feiten verzameld en geëvalueerd zijn. De onderzoekscommissie is dus zelf een proces waarvan de activiteiten zich minstens tot in december zullen ontwikkelen, tot we er zeker van zijn alle beschikbare informatie bijeengebracht te hebben. De zittingen zullen plaats vinden in de verschillende continenten, twee in Australië en 32 in de Verenigde Staten. Sommige zittingen zullen misschien maar een beperkte hoeveelheid bewijzen produceren, maar elke zitting heeft zijn belang als opvoeding. "De beschaving is een wedloop tussen de opvoeding en de catastrofe", zei de schrijver H.G. Welles. Thans is de catastrofe aan de winnende hand en de Commissie probeert deze trend om te buigen.
De zittingen zullen telkens worden georganiseerd door mensen van ter plaatse die nadien de opvolging waar maken. Wij willen op al deze plaatsen komen met dringende

aanbevelingen om een einde te stellen aan wat we beleefd hebben en om de kansen op vrede te vergroten.
Onder de vele resoluties die we zouden willen laten goedkeuren is er deze over de oprichting van een Internationaal Gerechtshof, onder de jurisdictie van de Verenigde Naties. De hele wereld is zich sinds lang bewust van de dringende noodzaak van zo'n Gerechtshof. Nürnberg was de uitdrukking van "de rechtspraak van de overwinnaar" – alle rechters behoorden tot het kamp van de overwinnaars en alle beschuldigden tot de verliezers van de tweede wereldoorlog. Toen de beschuldigden vroegen dat men ook een oordeel zou uitspreken over Hiroshima, Hamburg en Dresden, antwoordde men dat men van het onderwerp afweek. Ondanks dat alles heeft dit oorlogsmisdadentribunaal basisprincipes geformuleerd die het leven kunnen beschermen en de vrede doen heersen als ze op rechtvaardige wijze door alle machten worden toegepast.

... in de toekomst werkelijk verhinderen

Wij willen dat de inspanningen opgedreven worden om tot een nieuwe internationale wereldorde te komen op het vlak van de informatiegaring en informatieverspreiding. Het rapport van Shaw-Mc Bride, dat de waarheid tracht te bevrijden van de controle van de machtigen en de tirannie, moet bij de Verenigde Naties op de dagorde gezet worden.
Wij willen komen tot nieuwe wetten die de gewilde vernietiging van infrastructuurwerken die voor de levensbehoeften essentieel zijn, verbieden. Want als de mogelijkheden van de technologische oorlog iets dramatisch nieuw getoond hebben, dan is het wel de macht om van op veilige afstand de basis zelf van het leven in de steden te vernietigen: de watervoorziening, de energieproduktie, met als gevolg: geen verwarming, geen licht, geen air-conditioning, geen mogelijkheid tot koken. De vernietiging van de communicatiemogelijkheden schept in een stedelijke maatschappij chaos. Die vernietiging heeft als gevolg dat er geen radio meer is (tenzij op batterijen), geen TV. Dat je onmogelijk kan weten wat er in je stad gebeurt, laat staan in je land. Er werden huizen vernietigd. Transportmiddelen, stations, bussen, voertuigen, voedsel, de voedselproduktie, de middelen om voedsel te transporteren en op te slaan. We hebben zelfs gezien hoe in Irak grote markten, vernietigd werden.
Dit alles zijn natuurlijk in het licht van de bestaande wetten, oorlogsmisdaden. Maar de interpretatie van de wetten kan aanleiding geven tot juridische spitsvondigheden. De volkeren van de wereld moeten in een klare en eenvoudige taal laten weten dat dit soort vernietiging ontoelaatbaar is.
Wij hopen ten zeerste dat een resolutie zal slaan op de ontmanteling van alle massavernietigingswapens en op de transportsystemen ervan. Als onze wetten dit probleem niet in overweging nemen dan zullen de oorlogscapaciteiten nog toenemen. Oorlogen van een nieuw type zullen dan hun verschijning maken. Terwijl wij spreken over het einde van de Oost-West-spanningen, neemt het Amerikaans budget voor research en ontwikkeling van gesofistikeerde vernietigingsmiddelen toe. Als wij daaraan geen einde stellen, zal Irak maar een voorproefje geweest zijn.

Misdaden tegen de vrede

We hebben ten voorlopige titel 19 formele beschuldigingen geformuleerd, een beetje zoals een proces-verbaal in een politiepost wordt opgesteld na een gewoon politie-onderzoek. De bewijzen die elke beschuldiging staven zijn relatief gedetailleerd geformuleerd. Zelfs als de zittingen niet met alle punten van de akte van beschuldiging behandelen, is het toch belangrijk ze allemaal te bestuderen om misschien nieuwe getuigenissen erover te kunnen verzamelen. Wij hebben ons geëngageerd tot een

hardnekkige zoektocht naar de waarheid en niets mag ons ontsnappen. Want de waarheid komt uiteindelijk voort uit de opeenstapeling van alle feiten.
De twee eerste beschuldigingen slaan op de belangrijkste oorlogsmisdaden. Ze handelen over wat de Anglo-Saksers "misdaden tegen de vrede" noemen. De misdaden tegen de vrede zijn verschrikkelijk ernstig, in de mate dat hun doel het ontketenen van de oorlog is.
Als we de misdaden tegen de vrede kunnen verhinderen, kunnen we misschien de oorlog zelf verhinderen. Want oorlogsmisdaden straffen, dat kan alleen als ze al begaan zijn. Wat belangrijk is, is te bepalen wie verantwoordelijk is voor de oorlog. Als slechts een regering kan worden verantwoordelijk gesteld, dan is er weinig hoop op vrede. Het zijn de misdaden tegen de vrede die het belangrijkste zijn. Sinds 1988, zo luidt de beschuldiging, grepen de Verenigde Staten feitelijk in. De juridische termen duiden op een breed gamma van feiten die Irak tot provocaties leidden, wat de militaire interventie van de VS tegen Irak en de permanente militaire overheersing van de VS in de Golf-regio moest rechtvaardigen.
Het zal erg moeilijk zijn deze eerste beschuldiging te staven – terwijl de bewijzen voor een aantal andere beschuldigingen verpletterend zijn, gezien de Amerikaanse regering zowat tot bekentenissen is overgegaan. De Amerikaanse regering weigert echter de grond van de eerste beschuldiging te erkennen, vermits die inhoudt dat er lang voor 2 augustus een proces in gang werd gezet om omstandigheden te scheppen die hen in staat zouden stellen de militaire macht en de economische infrastructuur van Irak te vernietigen.

Een geplande oorlog om olie

Er schieten mij op zijn minst 20 bewijzen te binnen, onder meer het onderhoud tussen de Amerikaanse ambassadrice April Glaspie en Saddam Hoessein. Verdere bewijzen: getuigenissen die teruggaan tot in 1988. Twee mensen, generaal Schwarzkopf en de toenmalige CIA-directeur William Webster, getuigden voor de legercommissie van de Amerikaanse senaat, dat de aanwezigheid van de Sovjetunie in het Midden-Oosten sterk was afgenomen, dat de USSR zich meer dan waarschijnlijk uit Afghanistan zou terugtrekken en dat zijn mogelijkheid om militaire acties te voeren in het gebied tot nul was herleid, wat de VS toeliet een heel nieuwe strategie uit te werken in de Golf.
Generaal Schwarzkopf zei dat deze strategie de mogelijkheid inhield Amerikaanse commandotroepen naar het gebied te zenden in geval van conflict tussen twee kleine landen in de regio. Gezien de omstandigheden lijkt het me overduidelijk dat hij over Irak en Koeweit sprak. Hij voegde eraan toe dat deze nieuwe strategie van essentieel belang was, zo de VS hun toegang tot de petroleumreserves van het gebied wilden veilig stellen.
CIA-directeur William Webster, die niet alleen van mantel-en-degen-spelletjes houdt maar ook uren slijt in bibliotheken op zoek naar economische inlichtingen, die niet alleen doodt met het mes maar ook met het woord, zei dat de VS in 1988 de grootste daling van de eigen petroleumproduktie zouden meemaken, dat er dus beroep zou moeten worden gedaan op de voorraden in het buitenland. Maar dat was slechts een begin. In het jaar 2000 zullen de VS in plaats van 10%, 25% olie moeten invoeren uit het buitenland. Hij verklaarde eveneens dat onze belangrijkste bondgenoten, Japan en Duitsland, 40% van hun petroleum uit de Golf zullen moeten betrekken. Het was dus absoluut noodzakelijk dat de VS hun controle over het gebied en over de petroleumproduktie zouden behouden.
Deze verklaring werd afgelegd voor de legercommissie van de Amerikaanse senaat die het licht op groen moest zetten en de middelen moest vrijgeven om de nieuwe militaire strategie van de VS in de Golf uit te voeren. In juli 1990, nog voor de Iraakse invasie in Koeweit dus, hield het Pentagon oefeningen in computer-oorlog, waar tot

100.000 soldaten bij betrokken waren.
De bewijzen die wij hiertoe hebben, zijn bijzonder overtuigend. Wij zullen de Amerikaanse regering dwingen met documenten voor de dag te komen. Wij hopen dat een aantal gezagsdragers verklaringen zullen afleggen.

Bush weigerde elke onderhandeling

Wat de periode van 2 augustus tot 17 januari betreft, datum waarop de luchtoorlog begon, zegt de beschuldiging dat president Bush elke poging weerde die zijn militair en economisch aanvalsplan tegen Irak wou dwarsbomen.
Heel wat feiten die deze beschuldiging moeten staven, zijn al openlijk gekend. Bijvoorbeeld dat Bush op 4 augustus zijn minister van Defensie Cheney en de generaals Powell en Schwarzkopf naar koning Fahd stuurde om hem te waarschuwen dat hij zou worden aangevallen, al beweerde deze het tegendeel. Op 3 augustus had Bush tegenover de ambassadeur van Saoedi-Arabië in Washington verklaard: "Wij zullen jullie bijstaan tot het bittere eind". Op 5 augustus toont Schwarzkopf in Riad aan koning Fahd het invasieplan tegen Saoedi-Arabië dat wel eens binnen de 48 uur in werking kon treden... terwijl dat nooit gebeurde. Er is zelfs geen enkel bewijs dat het plan ooit bestond. Wat in werkelijkheid plaats vond, is dat Irak Koeweit binnenviel en er zich vestigde, terwijl een enorm leger werd samengetrokken dat de vernietiging van Irak beoogde. Van bij het begin zei president Bush dat als hij op 8 augustus 40.000 soldaten naar Saoedi-Arabië had gestuurd, dat louter defensief was. De kans dat dit echt zo was, is miniem. Maar zelfs al was het waar, dan nog was er geen enkel feit dat kon worden ingeroepen om van het defensief plan een aanvalsplan te maken. Toch zei hij: er komen geen onderhandelingen. Dat betekende: geen dialoog, geen compromissen, wij zullen je niet toelaten je gezicht te redden, wij zullen je vernederen. "Geen beloning voor een agressie".
U zult straks Olga Mejia over Panama horen spreken. U zal zich herinneren dat Panama door de VS werd overrompeld, acht maanden voor Irak Koeweit binnenviel. In Panama zetten wij een Stealth-bommenwerper in om het staatshoofd gevangen te nemen en naar de VS over te brengen. Het lijkt wel het Romeins Keizerrijk. In Panama liep het aantal slachtoffers volgens Amnesty International op tot 1.000 mensen, volgens andere bronnen tot 4.000 of meer. Panama, dat uiterst kleine landje met 2 miljoen inwoners, draagt een slavenketen over de borst: het Panama-kanaal. 5 dagen lang werden de steden van Panama gebombardeerd. Duizenden mensen werden gedood. Hoe kan je zoiets verbergen?

Amputaties zonder verdoving

De VS hebben opzettelijk hoogtechnologische middelen ingezet om de levensnoodzakelijke infrastructuur van Irak en zijn burgerbevolking te vernietigen. In heel het land was geen water meer. Op 4 februari ontmoette ik de minister van Volksgezondheid die me tijdens de bombardementen zei dat de waterbevoorrading in het land het allerdringendst was, dat er al 3.000 mensen gestorven waren na het drinken van vuil water. Het is verschrikkelijk als je lijdt onder uitdroging, diarree hebt en moet braken terwijl de enige beschikbare vloeistof je nog zieker maakt. Wij hebben heel de sanitaire infrastructuur van alle grote steden in heel het land kapot geschoten. Ook de communicatiemiddelen, radio en TV. Eerst waren er nog een paar uitzendingen, maar je kon ze niet ontvangen. Je zette je radio aan maar er was geen elektriciteit. De produktie- en distributieketen van voedsel was onderbroken. In de hospitalen was het donker en koud. Overal gekwetsten, onder zoveel dekens als hun wonden konden verdragen. Geen verdovingsmiddelen. We zagen een meisje van 11 van wie een been was afgezet aan de heup, zonder verdoving. Ze ijlde. Er waren geen

pijnstillers. Mensen huilden van pijn en ontzetting. Een dokter riep vloekend rond, in het Engels want hij had in Engeland gestudeerd. Hij haatte zijn handen, zei hij. Hij was chirurg. "Deze handen zijn mijn werktuigen, ik moet er mensen mee beter maken. Maar 's nachts word ik handenwrijvend wakker: ze plakken vol bloed en er is geen water om ze te wassen. Ik weet dat ik 18 tot 20 uur lang van de ene wonde naar de andere ga en infecties overbreng. Ik kan niet werken zoals het hoort".

Slechts 7% "slimme" bommen

Een andere oorlogsmisdaad die verband houdt met de bombardementen: de bewuste, gewilde vernietiging van de burgerbevolking. In Basra hebben we 10 woonwijken gezien die bijzonder zware luchtbombardementen te verduren kregen: 126.000 woningen vernield of onbewoonbaar gemaakt. Weet dat de Amerikaanse luchtmacht toegaf dat slechts 7% van de 78.000 ton bommen die boven Irak werden gedropt "intelligente" bommen waren (laser-geleid enz.). 93% waren gewoon bommen die van op zeer grote hoogte werden gelost en belandden waar de wind en de aantrekkingskracht van de aarde ze terecht deden komen. Duizenden burgers werden zo opzettelijk gedood. In het Zuiden bestaat er niet de minste twijfel over dat burgerdoelwitten werden gebombardeerd. In het Noorden, vooral in Bagdad, kan men nog aanvoeren dat door de sterke bevolkingsconcentratie het om "zijdelingse vernietigingen" ging. Maar over het algemeen waren er niet veel zijdelingse militaire vernietigingen. Het ging vooral om burgers. Zelfs op de autowegen werden vooral burgervoertuigen vernietigd. De militaire voertuigen reden niet op deze autowegen. Er werden op zijn minst 100.000 weerloze Iraakse strijdkrachten gedood die technisch niet in staat waren te vechten. Wij hebben ongestraft een regen van bommen laten neerkomen. In feite was er geen oorlog. Er was alleen een aanval die niet ophield, totdat de VS zich verzadigd voelden, tot ze vonden dat ze genoeg mensen hadden gedood en genoeg vernielingen hadden aangericht. Ik heb brieven gelezen, gedateerd 17 en 18 januari, van soldaten in de loopgraven in Koeweit of in Zuid-Irak. In één van de brieven staat: "De bunker hiernaast is getroffen. We besloten de onze te verlaten want het was wel zeker dat ze die ook zouden bombarderen. We wilden naar de vernielde bunker, want een bliksem slaat nooit tweemaal in op dezelfde plek. We waren onderweg toen het opnieuw bommen begon te regenen. Drie van ons werden gedood. De soldaten zaten zonder eten, zonder water, zonder bevel, zonder communicatie. Helemaal geïsoleerd en stuurloos, 42 dagen lang onder de bombardementen."

Militaire slachtoffers: 1.000 tegen 1

Wat generaal Kelly gezegd heeft is dus waar: "Als het grondoffensief uitbreekt, zullen er niet veel van hen het er levend afbrengen". En zij die het er levend zouden afbrengen, zouden er niet goed aan toe zijn. De VS wilden niet erkennen dat er deserties waren en dat er troepen teruggetrokken werden. Daardoor verminderde het aantal Iraakse soldaten nog. Het gaat dus wel degelijk om oorlogsmisdaden. Men heeft niet het recht iemand te doden alleen maar omdat hij een uniform draagt. Wij hopen dat er een dag komt dat niemand een uniform draagt, toch zeker niet een militair uniform. Maar tot dan kan er geen sprake zijn van dat als een "voldoende oorzaak" van agressie te beschouwen. Het ging daarbij niet om gevechten maar om pure en eenvoudige vernietiging. Het volstaat de vergelijking te maken tussen de 120 officiële doden aan Amerikaanse zijde en de 125.000 of misschien zelfs 300.000 slachtoffers aan Iraakse zijde. Het gaat hier niet om "oog om oog" maar om "1.000 tegen 1". Dat is zonder voorgaande, ontoelaatbaar en mag niet meer gebeuren. Zoiets vieren is een slachting vieren. Een volk dat zo'n slachting viert, is verblind. En men weet intussen wat er gebeurt met verblinde volkeren.

De Verenigde Staten gebruikten onwettige bommen, fragmentatiebommen, brandbommen. Daarbij vielen duizenden doden. Onschuldige doden. Er werden aanvallen gelanceerd op personen die zonder enige verdediging waren en toen bovendien de oorlog al gedaan was. Een hele divisie Iraakse soldaten werd vernietigd op 30 kilometer van Basra, ver van de grens, 48 uur nadat een staakt-het-vuren afgekondigd was. Aan Amerikaanse zijde viel niet één slachtoffer. Ter plaatse bleven honderden brandende voertuigen en vermoedelijk duizenden lijken achter. Bevel tot deze slachting werd persoonlijk en ter plaatse gegeven door generaal Schwarzkopf, die nog een extra eenheid van de Republikeinse Garde wilde uitschakelen. Al deze slachtoffers waren broers, vaders, echtgenoten, vrienden. Het gaat om menselijke wezens met evenveel waarde als u of ik. Gedood na het staakt-het-vuren. In strijd met alle wetten. Het is ongelooflijk.

USSR, China, Ethiopië... omgekocht

Ik zal er niet in slagen alle 19 punten van de beschuldiging hier te overlopen. Maar ik ga er toch een paar van aanhalen. De VS worden ervan beschuldigd een misdaad te hebben begaan door de Verenigde Naties te hebben omgekocht. Deze beschuldiging is van het grootste belang. Volgens idealisten zoals ik, kunnen en moeten de Verenigde Naties in staat zijn een einde te maken aan de gesel die de oorlog is. Dat is trouwens de reden van bestaan van de UNO. Maar de UNO is ten gevolge van dwang en omkoperij duidelijk een oorlogsinstrument geworden. Hoe kan men een instelling respecteren waarvan het beleid beïnvloed wordt door betalingen en economische chantage? De stem van de Sovjetunie werd gekocht tegen een prijs van 7 miljard dollar. China heeft zich onthouden om twee redenen. Ten eerste: de VS zegden dat ze zich in dat geval niet zouden verzetten tegen een belangrijke lening die China aan de Wereldbank gevraagd had. Ten tweede beloofden de VS Tien Anmen te vergeten als China "correct" zou stemmen. Maar het meest pathetische en meest tragische was misschien wel wat gebeurde met de stem van Ethiopië. Die stem werd gekocht met wapens en geld. 180 miljoen dollar in wapens die het regime gebruikte om op de limiet nog meer mensen te doden alvorens in elkaar te storten. Dat God ons moge beschermen als we er niet in slagen een herhaling daarvan te vermijden.
En wat zal er gebeuren met Jemen, het enige land dat tegen de Amerikaanse tussenkomst stemde? De reactie van onze ambassadeur kwam onmiddellijk. Hij zei aan de ambassadeur van Jemen bij de UNO: "Dit zal de duurste stem worden die u ooit hebt uitgebracht". En onmiddellijk werd alle economische hulp aan Jemen stopgezet voor een bedrag van 180 miljoen dollar.

Voor afschaffing van de Veiligheidsraad

Als men wil dat de UNO zijn integriteit terug wint, dan moeten er verregaande hervormingen komen. Eén van de aanbevelingen terzake die de Commissie en het Tribunaal zouden kunnen doen is de afschaffing van de UNO-Veiligheidsraad. Dat organisme verhindert iedere democratische werking. Het vetorecht zorgt ervoor dat in de praktijk alle macht berust bij één enkel land dat daarmee een supermacht wordt. En als u denkt dat het om een lieve en medelijdende supermacht gaat, kijk dan maar naar de twee grote kolonies van de VS: de Filippijnen en Liberia en projecteer de werkelijkheid in deze twee kolonies op de andere landen in de Derde Wereld. Er zijn geen twee landen in de wereld waar er meer geweld is, meer ziekten, meer ellende, een hogere kindersterfte, meer analfabeten, meer armoede, een kortere levensverwachting. De Filippijnen zijn het derde slechtst gevoede land ter wereld terwijl buren Singapore, Taiwan, Maleisië en Japan een inkomen per hoofd hebben dat 5, 10, 50 keer hoger ligt.

De VS zeggen al het mogelijke te doen om iedere regering die zich schuldig maakt aan oorlogsmisdaden tot aftreden te bewegen. Een oorlogsmisdaad is een grote misdaad, zegt onze Grondwet. Als men wil dat onze regering aan integriteit wint, dan moeten de mensen verantwoording eisen van de regering. Dat is een taak voor het Amerikaanse volk. Ik hoop dat wij deze verantwoordelijkheid opnemen. De inbreuken op de rechten van de mens zijn opgenomen in de lijst van beschuldigingen. Evenzo de enorme en vernietigende milieumisdaden. Samenvattend, de Verenigde Staten hebben met misdadige middelen permanente militaire basissen in de Golf afgedwongen. De VS controleren de bodemrijkdommen van deze regio. Beeld u eens in wat dat de volgende jaren op het vlak van de wapenwedloop met zich mee zullen brengen: dankzij de controle over de onmisbare energiebronnen, controleren de VS de economie van Europa en van Japan. En ze beheersen de hele regio.
Wij hopen u allen die hier aanwezig zijt te kunnen mobiliseren voor het achterhalen van de waarheid. In de vaste overtuiging dat de waarheid ons vrij zal maken. Ik dank u.

Verslag van de werkzaamheden van de Internationale Onderzoekscommissie naar de Oorlogsmisdaden van de Verenigde Staten tijdens de Golfoorlog

Zitting te Brussel, openbare verhoren van 13, 14 en 15 juni 1991

Samenstelling van de Commissie:

Voorzitter:
Jean-Marie Dermagne (Belgisch advocaat en vorser aan de Université Catholique de Louvain)

Onder-voorzitter:
Husni Chiab (Jordaanse parlementariër en professor in Internationaal Recht)

Leden:
Marc Vandepitte (Club van Antwerpen)
Jean Michot (voorzitter van het Centrum voor Arabische wijsbegeerte, Université Catholique de Louvain)
Beji Khaled (advocaat, Frankrijk)

1. Algemene opmerkingen

1. De werkzaamheden van de Brusselse zitting van de Internationale Onderzoekscommissie hebben het mogelijk gemaakt de getuigenissen en het materiaal bijeen te brengen die niet alleen bepaalde, reeds voldoende bekende, feiten bevestigd hebben, maar hebben ook nieuw bewijsmateriaal aangedragen die reeds op zich bewijsmateriaal genoeg waren ofwel verdere opzoekingen zullen vereisen.

2. Zij hebben eveneens licht geworpen op de verantwoordelijkheden van andere leden van de Coalitie van het Noorden, namelijk op het gebied van manipulatie van de pers, van schending van de democratische rechten en van medeplichtigheid in de voorbereiding en uitvoering van de oorlog.

3. In de loop van de werkzaamheden hebben verschillende getuigenissen, argumenten en feiten ter ondersteuning, aangetoond dat **andere landen en volkeren van de regio** en in het bijzonder Jordanië en de Palestijnen slachtoffers geweest zijn en de gevolgen van de blokkade en van de oorlog blijven ondergaan.

4. De Onderzoekscommissie te Brussel heeft ook verzocht de beschuldigingen in een **historisch perspectief** te plaatsen ten einde tot een beter begrip te komen van de motieven die de beschuldigden gedreven hebben om de handelen zoals ze gedaan hebben.

2. Opmerkingen over de belangrijkste beschuldigingen

1. Sedert 1989 of zelfs eerder, hebben de Verenigde Staten een gedragslijn aangenomen die tot doel had Irak tot provocaties te verleiden om een Amerikaanse militaire actie en een permanente Amerikaanse militaire overheersing over de Golf te rechtvaardigen.

De getuigenissen van Mohammed Khair Horani, Jordaans jurist, en van Camille Harb, Libanees jurist, hebben de feiten verklaard die reeds gerapporteerd en gepubliceerd werden in verschillende werken die verschenen zijn over dit onderwerp. Geen enkel nieuw element is aan het licht gekomen, maar de getuigen hebben de beschuldiging in de beschrijving van de algemene houding van de Verenigde Staten in het Midden-Oosten bevestigd. Mohammed Khair Horani heeft aangetoond in hoeverre de handelingen en de gedragingen van de Amerikanen "de schakels van een zelfde ketting vormden waarvan het doel was Irak schade toe te brengen; het te verzwakken opdat het geen weerstand zou kunnen bieden aan een moeilijke economische situatie."

2. Met ingang van 2 augustus 1990 heeft president Bush willens en wetens elke tussenkomst tegen zijn project om Irak economisch en militair te verpletteren verijdeld.

De tweede beschuldiging is ook gesteund door de getuigenissen van Mohammed Khair Horani en Camille Harb. De eerste, die de "Inspanningen van Jordanië voor een diplomatieke oplossing van de crisis" behandeld heeft, heeft een directe getuigenis geleverd over wat reeds eerder verklaard werd. Ook heeft hij de video gezien die Saddam Hoessein toont die zich richtte tot de Arabische Stafchefs op de Arabische top te Bagdad begin 1990. In de loop van deze vergadering met gesloten deuren bracht de Iraakse president zijn medestanders op de hoogte van de economische oorlog die tegen zijn land gevoerd werd.

Mohammed Horani heeft ook de rol uitgelegd van **Groot-Brittannië** aan de zijde van de Amerikanen: "Na de uitnodiging tot de Arabische top, is de toestand meer gespannen geworden, omdat de vreemde mogendheden, namelijk de Amerikaanse en Britse, druk hebben uitgeoefend opdat de Arabische top Irak zou veroordelen met het doel het de weg af te snijden... en dit heb ik zelf vernomen van bronnen die hebben deelgenomen aan deze top".

3. President Bush heeft de vernietiging van de vitale infrastructuur voor de burgers en voor de economische produktiviteit van Irak bevolen.

Deze derde beschuldiging wordt gesteund door talrijke getuigenissen die, hoewel ze geen nieuwe elementen aandroegen, de overigens reeds bekende feiten bevestigd en duidelijker omlijnd hebben. Dit geldt ook voor de getuigenissen en verslagen voorgelegd door Ramsey Clark, van het "Harvard Study Team Report", dat in mei 1991 opgesteld werd door een groep specialisten van de Harvard universiteit en dat gebaseerd is op wetenschappelijke methodes om alle vernietigingen van de vitale infrastructuren van Irak te doen uitkomen. Hetzelfde geldt ook voor het verslag van Dr. Eric Hoskins in naam van het "Gulf Peace Team", waarvan een delegatie zich naar Irak begeven heeft van 10 tot 14 april 1991. Dr. Hoskins beschrijft de vernietigingen van de pompstations, de telecommunicatie, de bruggen op de weg Amman-Bagdad, enz.

Dr. Huub Dierick is in naam van "Geneeskunde voor de Derde Wereld" na het staakt-het-vuren naar Irak geweest en heeft eveneens de enorme vernietigingen van de

elektrische infrastructuur en het gebrek aan water dat daarvan het gevolg is door de onmogelijkheid de pompstations te laten werken, kunnen vaststellen. Dr. Moussa heeft gesproken in de functie van onder-voorzitter van het "Emergency Arab Health Committee" en heeft een verslag voorgesteld in zijn naam en in naam van de voorzitter van dit Comité, Dr. Hassan Khreis. Dit verslag geeft talrijke voorbeelden van de vernietigingen en besluit: "wij hebben kunnen vaststellen dat de Amerikaanse militaire agressie de volledige vernietiging van het geheel van de Iraakse infrastructuren tot doel had".

Rabah Hajlaoui, verslaggever van Radio El Watan, Arabische radiozender in Brussel, die naar Irak is geweest om medische hulp te brengen die verzameld was in België, heeft verteld wat hij gezien had en vooral de vernietiging van een brug over de Tigris in de stad Kut.

Uiteindelijk heeft Jean-Jacques Péché, verslaggever van de Belgische radio en televisie, getuigd dat burgerlijke doelen gebombardeerd werden en dat er als gevolg daarvan slechts een half uur per dag elektriciteit beschikbaar was, zodat het onmogelijk was de ziekenhuizen te laten werken.

4. De Amerikanen hebben doelbewust het burgerlijke leven, de commerciële en industriële centra, de scholen, de ziekenhuizen, de moskeeën, de kerken, de schuilplaatsen, de woonwijken, de historische plaatsen, de particuliere voertuigen en de burgerlijke openbare gebouwen gebombardeerd en vernietigd.

Ten minste vijf getuigenissen zijn de weloverwogen vernietigingen van het Iraakse burgerlijke leven komen bevestigen. Dr. Moussa, nog altijd in naam van het "Arab Health Committee", heeft de bombardementen op ziekenhuizen, moskeeën, kerken, burgerlijke schuilkelders evenals op de ontmoetingsplaatsen voor Iraakse bedoeienen aan de kaak gesteld. Dr. Eric Hoskins heeft de vernietiging van residentiële wijken aan het licht gebracht en Meester Ben Abdallah Said, onder-voorzitter van de Algerijnse Rode Halve Maan heeft de getuigenis van de voorzitter van de Algerijnse Rode Halve Maan geciteerd, die de bombardementen op burgers op de weg van Bagdad naar Jordanië vastgesteld heeft. Uiteindelijk heeft Rabah Hajlaoui de vernietiging van scholen in Kut en van de residentiële wijken van Bagdad kunnen constateren. Hier zijn ook geen nieuwe elementen aangedragen maar werd gedetailleerd bevestigd wat reeds bekend was.

5. De Verenigde Staten hebben met voorbedachten rade het volledige Iraakse grondgebied zonder onderscheid gebombardeerd.

De intensieve bombardementen van heel het Iraakse grondgebied zijn een welbekend feit. De getuigenissen van Dr. Moussa, Dr. Eric Hoskins en van Meester Ben Abdallah Said zijn dit komen herhalen. Meester Said heeft wat dit betreft zelfs nog een op schrift gestelde getuigenis van een Algerijnse verslaggever voorgelegd, die de bombardementen op de stad Felougia beschrijft.

6. De Verenigde Staten hebben willens en wetens weerloze Iraakse soldaten gebombardeerd en gedood, hebben een buitengewone macht gebruikt, hebben soldaten gedood die trachtten zich over te geven en te vluchten, meestal ongewapend en ver van elke gevechtszone. Zij hebben blindelings en zonder reden Iraakse soldaten gedood en hebben materiaal vernietigd na het staakt-het-vuren.

Getuige Patrick Silberstein, reserve-officier van het Franse leger en lid van het redactiecomité van het RITA netwerk, een organisatie ter verdediging van soldaten, die inlichtingen verzamelt en spreekt in naam van hen die van inspraak verstoken zijn, heeft een zeer zijk getuigenis aangedragen.

a) Hij heeft getuigenissen aangehaald van Amerikaanse GI's die Iraakse soldaten die zich met geheven handen overgaven, geëxecuteerd hebben en hebben zien executeren.

b) Hij heeft geopenbaard dat duizenden Iraakse soldaten met de bulldozer begraven werden met minachting van alle krijgswetten.

c) Hij heeft er ook verslag van uitgebracht dat Iraakse soldaten die zich aan de Amerikanen overgegeven hadden, terug aan het Iraakse leger uitgeleverd werden.

d) Hij heeft tenslotte het geval aangebracht van een Amerikaanse vrouwelijke legerarts die geweigerd heeft dienst te nemen, omdat ze wist dat de oorlog een slachtpartij zou worden, omdat ze het bevel had gekregen in de eerste plaats de militairen te verzorgen voor de burgers en omdat de verplichte inenting vaccins bevatte tegen giftige produkten die gebruikt werden door het Amerikaanse leger.

Herinnerend aan het feit dat ongeveer 1.000 soldaten gedeserteerd waren uit de legers van de coalitie en dat 1.000 anderen een aanvraag hadden lopen om als gewetensbezwaarde erkend te worden, heeft Patrick Silberstein een oproep geplaatst voor alle soldaten die uit hoofde van hun weigering om dienst te nemen gevangen gehouden worden, de doodstraf ofwel verscheidene jaren gevangenisstraf riskeren.
Het getuigenis van Patrick Silberstein draagt talrijke nieuwe elementen aan die nog onderzocht moeten worden. Hij draagt ook elementen bij om de beschuldiging uit te breiden naar de andere landen van de coalitie.

7. De Verenigde Staten hebben verboden wapens gebruikt waarmee ze massale vernietigingen hebben veroorzaakt en, zonder onderscheid, de dood hebben veroorzaakt van of onnodig lijden hebben toegebracht aan militairen en burgers.

Hoewel verscheidene getuigenissen verwijzen naar het gebruik van deze ongeoorloofde wapens, is geen enkel vastomlijnd en relevant feit te voorschijn gekomen om deze beschuldiging te staven. Uitgebreidere onderzoekingen zijn dus nodig.

8. De Verenigde Staten hebben willens en wetens Iraakse installaties met gevaarlijke produkten en stoffen aangevallen.

De getuige Ross B. Mirkarimi, die het woord voerde in naam van "Arms Control Research Center" uit San Francisco heeft talrijke gedetailleerde en nieuwe elementen aangedragen over de bombardementen door de Amerikanen van nucleaire vestigingen, waarbij ze de internationale overeenkomsten en het gevaar dat de bevolking hiermee kan lopen, volledig naast zich neerleggen. Hij heeft ook de bombardementen op chemische fabrieken vermeld die, in een welbepaald geval, een spore hebben bevrijd die verantwoordelijk is voor de dood van 50 personen. Ross Mirkarimi heeft ook gewezen op de vernietigingen van petroleumbronnen en de schadelijke gevolgen van hun verbranding op de omgeving.
Dit belangwekkend getuigenis draagt nieuwe elementen aan die nog bevestigd moeten worden door vorsingen.

Dr. Eric Hoskins van het "Gulf Peace Team" heeft onderlijnd dat de Amerikaanse legers een indirecte biologische oorlog bedreven hebben door met voorbedachten rade installaties te bombarderen die gevaarlijke stoffen en produkten bevatten.

9. President Bush heeft de Amerikaanse strijdkrachten het bevel gegeven Panama te bezetten, wat de dood tot gevolg heeft gehad voor 1.000 tot 4.000 Panamezen en de vernietiging van duizenden particuliere woningen, openbare gebouwen en handelszaken.

Het getuigenis van Olga Mejia, voorzitster van de Organisatie voor de Mensenrechten van Panama, heeft de overeenkomsten beschreven tussen de Amerikaanse inval in Panama en in Irak: politieke voorbereiding op de invasie, embargo (2 jaar in Panama), strikte controle van de media, totale stilte na de invasie, het nekken van de economie, "satanisering" van de leiders, een invasie die omgezet werd in een militaire bezetting, enz.. Dit erg rijke getuigenis heeft op een andere manier reeds bekende feiten bevestigd.

10. President Bush heeft de het functioneren van recht verhinderd en heeft de UNO gecorrumpeerd om zonder tegenwerking zijn misdaden tegen de vrede en zijn oorlogsmisdaden te kunnen plegen.

Dr. Miguel D'Estefano Pisani, professor in internationaal recht aan de universiteit van Cuba, heeft juridisch met veel argumenten de schendingen van het Handvest van de UNO, bedreven op bevel van de Verenigde Staten en met medeplichtigheid van de andere leden van de Veiligheidsraad, met uitzondering van Cuba en Jemen, beschreven. Zich steunend op de resoluties 678 en 682 hebben de Verenigde Staten de oorlog kunnen ontketenen en voeren en hun misdaden tegen de mensheid kunnen plegen. De overtreding van het Handvest heeft ook bestaan uit het niet eerbiedigen van hoofdstuk VI dat een poging tot vreedzame oplossing van conflicten vereist, alvorens over te gaan naar hoofdstuk VII dat de toepassing van strafmaatregelen en het overgaan naar geweld toelaat.

Een ander voorbeeld van de schending van het Handvest: resolutie 687 legt de grenzen tussen Irak en Koeweit vast, terwijl de bevoegdheid hiervoor berust bij het Internationale Gerechtshof van Den Haag. Resolutie 687 legt daarna ook een schadeloosstelling op wat, nog eens, onder de bevoegdheid valt van het Gerechtshof, Gerechtshof waaraan de Verenigde Staten zich trouwens weigeren te onderwerpen, omdat ze Nicaragua niet schadeloos willen stellen, ondanks dat een formele veroordeling over hen uitgesproken was.

11. President Bush heeft zich wederrechtelijk de grondwettelijke macht van het Congres toegeëigend om de macht tot zich te trekken om misdaden tegen de vrede, oorlogsmisdaden en andere grote misdrijven te plegen.

Deze beschuldiging van het interne Amerikaanse recht is niet aangeroerd door de getuigen van de zitting te Brussel.

12. De Verenigde Staten hebben oorlog gevoerd tegen het milieu.

Het getuigenis van Ross B. Mirkarimi van het "Arms Control Research Center" uit San Francisco weidde uit over de ecologische gevolgen van de oorlog. Hij heeft de politiek van verwoesting van het milieu door de Verenigde Staten bevestigd, zoals dit reeds verhaald werd met betrekking tot beschuldiging 8. Hij heeft elementen over de

beschadigingen van de woestijn als gevolg van de bezetting door de geallieerde troepen toegevoegd: miljoenen tonnen afval, giftig of niet, ter plaatse achtergelaten en onherstelbare aantastingen van een broos ecosysteem. Dit interessante getuigenis moet nog verder uitgediept worden door navorsingen ter plaatse. Mr. Mirkarimi heeft er bovendien de nadruk op gelegd dat het internationale recht met betrekking tot het milieu erg weinig uitgewerkt is, wat ons toestaat te onderstrepen dat er dringend nieuwe regels op dit gebied moeten worden uitgewerkt, ten einde deze in het internationale recht in te voeren, temeer daar het duidelijk is dat de landen van het Noorden steeds meer zullen proberen hun problemen op te lossen ten koste van de landen van het Zuiden.

13. President Bush heeft de Sjiëtische moslims en de Koerden aangespoord in opstand te komen tegen de Iraakse regering, wat heeft geleid tot gewelddaden tegen familieleden, emigratie, wat gevaar, hongersnood, ziekte heeft gebracht en de dood heeft veroorzaakt voor duizenden personen.

Geen enkele getuigenis is deze beschuldiging komen schragen.

14. President Bush heeft het Iraakse volk met voorbedachten rade verstoken van vitale geneesmiddelen, drinkwater, voedsel en andere levensnoodzakelijke produkten.

De Onderzoekscommissie heeft talrijke getuigenissen gehoord die de misdrijven van de blokkade tegen het Iraakse volk evenals de voorbedachte politiek van de Amerikanen om dit volk van zijn meest elementaire levensnoodzakelijke goederen te beroven, hebben gestaafd. Zij heeft met name mevrouw Oum Nasser gehoord die verhaald heeft van het praaien van de Algerijnse vredesboot door de Amerikaanse soldaten en van het brute gedrag ten overstaan van de vrouwen en kinderen die zich aan boord bevonden. Het is een direct getuigenis van feiten die reeds op een andere manier bekend waren.

De dokters Huub Dierick en Moussa, evenals Frans Wuytack en het verslag van de universiteit van Harvard hebben met veel specificaties de beschadiging van de gezondheidsinfrastructuur als gevolg van de blokkade geschreven. Meester Ben Abdallah Said heeft, in naam van d Algerijnse Rode Halve Maan, het geval aangehaald van de boot AURES die gepraaid werd toen hij medicijnen en levensnoodzakelijke goederen leverde na het staakt-het-vuren en in het kader van wat goedgekeurd was door de UNO.
Dr. Moussa heeft ook bekend gemaakt, aan de hand van fotomateriaal, dat ambulancewagens gebombardeerd werden. Dhr. Rabah Hajlaoui heeft van zijn kant onderlijnd dat men de Iraakse kinderen niet meer kon verzorgen, omdat het embargo de aankomst van medicijnen verhinderde en dat men bovendien geen chirurgische ingrepen meer kon uitvoeren in het grootste deel van de ziekenhuizen door gebrek aan elektrische energie en verdovingsprodukten.

Dr. Eric Hoskins heeft de berekening geleverd die door het Gulf Peace Team gemaakt werd met betrekking tot de voedselbenodigdheden van Irak gedurende het embargo. Hij heeft het concrete voorbeeld gegeven van de blokkade van een bestelling van melkpoeder bij de firma Nestlé. Hij heeft eraan toegevoegd dat het verbod aan Irak om zijn olie te verkopen zoveel is als het verbod om voedsel te kopen, wat overigens aangekocht mag worden onder UNO-controle. Hij heeft aangetoond hoe de Verenigde Staten voedsel en medicijnen gebruiken als wapens tegen het Iraakse volk.

Tot slot heeft Meester Khair Horani, Jordaanse rechtskundige, voor de Commissie nieuwe elementen naar voor gebracht die de gevolgen van het embargo en van de oorlog tegen Irak uitbreiden tot Jordanië. Hij heeft heel nauwgezet de economische, sociale schade en de schade aan de gezondheid uiteengezet, die zijn land ondergaat als gevolg van de misdaden gepleegd door de Amerikanen. Dit getuigenis maakt dat wij vragen Jordanië als direct slachtoffer van de oorlog tegen Irak te erkennen.

15. De verenigde Staten hebben hun agressie tegen Irak na het staakt-het-vuren voortgezet, door, naar hun goeddunken, gebiedsdelen binnen te vallen en te bezetten.

Er is geen concreet getuigenis geweest om deze beschuldiging kracht bij te zetten.

16. De Verenigde Staten hebben de mensenrechten, de burgerlijke rechten en de Amerikaanse "Bill of Rights" (Verklaring van de mensenrechten) in de Verenigde Staten, in Koeweit, in Saoedi-Arabië en elders geschonden, ten einde hun militaire suprematie op te leggen.

Het getuigenis van Patrick Silberstein van het RITA netwerk heeft de Amerikaanse en geallieerde praktijken ten overstaan van Iraakse en hun eigen soldaten die de oorlog afwezen, aan het licht gebracht.
De heer Taher Abdallah heeft de Commissie een uitzonderlijk precies en direct getuigenis geleverd als in Koeweit levende Palestijn die talrijke knevelarijen heeft ondergaan en anderen heeft zien ondergaan van de kant van de Koeweitse autoriteiten en het Koeweitse leger, onder de bescherming en met de goedkeuring van het Amerikaanse leger en de Amerikaanse ambassade in Koeweit. Vele nieuwe feiten werden verkondigd of hebben de verslagen van humanitaire organisaties bevestigd.

Meester Oussedik van de Balie van Parijs is komen getuigen met betrekking tot de knevelarijen door Frankrijk tegen zijn Arabische cliënten, hun uitwijzing uit Frankrijk in het kader van het plan VIGIPIRATE en de zuiver politieke motivaties van deze uitwijzingen die in strijd zijn met de internationale overeenkomsten en de Franse wet. In dezelfde zin heeft het verslag van Anne Maesschalk de verantwoordelijkheid aangetoond van de Europese landen in de repressie die gevoerd werd tegen tegenstanders van de oorlog en van de migrantenbevolkingen van Oost-Europa. Deze getuigenissen, zoals deze van Jacques Wattier, onder-voorzitter van de Koördinatie voor Steun aan de Volkeren van de Derde Wereld (vroeger Koördinatie tegen de Oorlog in de Golf) pleiten in het voordeel van de uitbreiding van deze 16de beschuldiging tegen de Europese coalitie van de 12.

17. Na de economische basis van Irak vernietigd te hebben, eisen de Verenigde Staten herstelbetalingen die Irak nog verder zullen verarmen en zijn volk met hongersnood en epidemieën bedreigen.

Alleen Eric Hoskins van het Gulf Peace Team beschrijft hoe Irak verhinderd wordt zijn olie te verkopen, zodat het geen voedsel en medicijnen kan aankopen, wat het zich toch mag verschaffen onder controle van de UNO.

18. President Bush heeft stelselmatig de pers en de informatie in de media gemanipuleerd, gecontroleerd, gedirigeerd, gedesinformeerd en beknot, om zijn militaire en politieke doeleinden te dienen.

De getuigenissen van Gérard de Sélys, verslaggever van de Belgische radio, en van

Georges Kazolias, verslaggever bij Radio France International, hebben talrijke informatieve elementen aangebracht op het gebied van de manipulatie van de media door de autoriteiten in oorlog. Hun verslagen zijn verhelderend met betrekking tot de verantwoordelijkheid van de coalitieleden die een censuur- en manipulatiepolitiek gevoerd hebben die volledig dezelfde was als deze van hun Amerikaanse geallieerde: het "Handvest van de Dienst Inlichtingen en Openbare Betrekkingen van de legers" dat de Franse verslaggevers moesten tekenen, de verklaring van de Franse eerste minister Michel Rocard tegenover journalisten die het binnenlandse front zouden ontmoedigen, enz. Meester Oussedik heeft eveneens verklaard dat in Frankrijk personen gearresteerd werden en dat de media deze informatie absoluut doodgezwegen hebben.

Gérard de Sélys heeft anderzijds talrijke argumenten naar voor gebracht aangaande de verantwoordelijkheid van de pers als zodanig, verantwoordelijkheid met betrekking waartoe verdere opzoekingen zullen moeten verricht worden om de medeplichtigheid vast te stellen van fysische personen die aan het hoofd staan van grote Westerse persagentschappen, in geval de Verenigde Staten veroordeeld worden wegens misdaden tegen de mensheid. Zijn tussenkomst heeft een nieuwe invalshoek geopend, die toelaat het gedrag van de pers op het vlak van de medeplichtigheid aan de afwikkeling van de oorlog te benaderen.

19. De Verenigde Staten hebben met geweld hun permanente militaire aanwezigheid in de Golf-regio, hun controle over de oliereserves en hun geo-politieke overheersing van het Arabische schiereiland en van de Golfregio opgelegd.

De inleidende verslagen van Ludo Martens (voorzitter van de PVDA en ondertekenaar van de "Verklaring van Ouagadougou") over "De honderdjarige oorlog tegen de landen van de Derde Wereld" en van Jean-Philippe Peemans (professor aan de UCL) over "De betrekkingen tussen de landen van de Derde Wereld en de landen van het Westen", evenals dat van Camille Harb (Libanees jurist) over "Olie en koloniale grenzen in de Golf, directe redenen voor de Golfoorlog" wemelen van argumenten die deze 19de beschuldiging verklaren door haar in een historisch perspectief te plaatsen.

In deze context past ook het getuigenis van Meester Kilani van de Balie van Tunis, die de solidariteit vertolkt van de volkeren van de Derde wereld met het Iraakse volk als slachtoffer van de internationale overheersing door de Amerikanen.

3. Besluiten

Een groot aantal getuigenissen heeft de 19 hoofdbeschuldigingen die in hun historische perspectief teruggeplaatst zijn, geschraagd. De stelselmatige vernietiging van Irak en de dramatische toestand waarin dit land ondergedompeld is, zowel op het vlak van de gezondheid als op economische vlak, is het gevolg van de oorlogsmisdaden en van de misdaden tegen de mensheid, begaan door de Verenigde Staten. De materiële aspecten en deze van de voorbedachtheid zijn bevestigd door verscheidene getuigen. Voor het Tribunaal dat zich daarover moet uitspreken, zou deze stelselmatige vernietiging van een land herstelbetalingen vereisen van de kant van de schadeberokkenaars, herstelbetalingen die ook aan andere landen van de regio en specifiek aan Jordanië, zoals een van de getuigen zeer goed aangetoond heeft, zouden moeten toegekend worden. Op dit punt moeten de onderzoekingen nog voortgezet

worden met betrekking tot de Palestijnen in de bezette gebieden en tot deze in Koeweit.
Nieuwe elementen werden aangedragen betreffende de beschuldigingen 6, 8, 10, 12, 14, 16 en 18.
De getuigenissen hebben feiten onthuld die eisen dat de beschuldigingen uitgebreid worden tot de andere landen van de coalitie tegen Irak en vooral tot de landen van de Europese Gemeenschap. Belangrijke pisten voor onderzoek zijn geopend met betrekking tot de schending van de democratische rechten in Koeweit en Europa, de verantwoordelijkheid van de persorganen en de repressie van soldaten die zich tegen de oorlog verzetten. De verwoesting van het milieu in de Golf is een andere stof die door de volgende onderzoekszittingen moet uitgediept worden, evenals het gebruik van verboden wapens.

Het algemeen kader waarin de Golfoorlog zich afspeelde

Uiteenzetting door Ludo MARTENS, co-auteur van de "Verklaring van Ouagadougou: De honderdjarige oorlog tegen de landen van de Derde Wereld" 13 juni 1991

DE NIEUWE WERELDORDE EN HET OUDE KOLONIALE SLAVERNIJ

Tijdens de maand augustus 1990, toen de NAVO-machten de eerste troepen stuurden naar de Golf, stelden sommigen dat de strategische doelen van de westerse coalitie zich op de volgende manier lieten samenvatten:

- zich verzekeren van de controle over de olie-reserves van het Midden-Oosten om de geproduceerde hoeveelheden en de prijzen te kunnen bepalen;
- de politieke structuren in de regio behouden, vooral die van de Golf-emiraten en van Saoedi-Arabië, welke de controle door het Westen over de olie verzekeren;
- het economische en militaire potentieel van Irak vernietigen, het enige Arabische land dat capabel en bereid is de imperialistische en zionistische overheersing van de regio in vraag te stellen;
- permanente militaire bases installeren en oorlogsvloten plaatsen om de dictaten van het Westen op te leggen;
- de Israëlische suprematie over alle Arabische landen veilig stellen;
- de Arabische landen de toegang tot militaire technologie verbieden, die hen zou toelaten het hoofd te bieden aan de imperialistische machten.

Vanaf het begin van de crisis, liet een objectieve analyse van de politieke machten op wereldschaal toe, te stellen wie de overheersing van het Midden-Oosten zocht en wie zich daartegen verzette, wie terroristische aanvallen voorbereidde en wie zich daartegen verdedigde, wie de hegemonie met militaire middelen zocht en wie de onafhankelijkheid van de Arabische wereld wilde.

Nochtans volgde in het Westen volgde een groot deel van de publieke opinie, blindelings, af en toe enige reserves uitend, de politiek van interventie, van oorlog, van staatsterrorisme en van dominering door onze leidende klassen. In februari, tijdens

een belangrijke bijeenkomst van Afrikaanse intellectuelen en kunstenaars in Ouagadougou, hoofdstad van Burkina Faso, konden we vaststellen dat de grote meerderheid van de zwarte en Arabische intellectuelen alle argumenten van de Bushen, Mitterrands en Majors om een nieuwe kruistocht aan te vatten, verwierpen.

Laat ons de mooiklinkende argumenten in herinnering brengen waarmee onze oorlogsstokers de steun van het volk voor hun misdadige ondernemingen zochten.
De verslindende agressie, de genocide, werd gerechtvaardigd door de 'dringende noodzaak het oorlogszuchtig expansionisme van Irak te bedwingen'.

De actie van Irak in Koeweit, waarvan sommigen menen dat ze opzettelijk werd uitgelokt door de Verenigde Staten en Israël, heeft in feite als een voorwendsel gediend voor deze twee landen om militaire doelstellingen te realiseren die sinds vele jaren waren vastgelegd.

Vanaf 1973 hebben de Verenigde Staten getracht hun legers in de regio binnen te brengen. Hun laatste poging daartoe dateert van 1987, toen de Amerikaanse vloot de Koeweitse olietankers kwam 'beschermen' tegen Iran.

Sinds 1987 heeft Israël een lastercampagne gehouden tegen Irak, waarbij het steeds weer opriep tot de vernietiging van het Iraakse economische en militaire potentieel.

Vanaf 2 augustus verzetten de Verenigde Staten zich onvoorwaardelijk tegen alle mogelijke oplossingen die werden voorgesteld en bediscussieerd door de Arabische landen. Saddam Hoessein verklaarde zich herhaalde malen bereid tot een compromis in de affaire Koeweit, in het kader van een globale regeling van de problemen in het Midden-Oosten.

Momenteel is het algemeen aanvaard dat deze oorlog niet noodzakelijk was. De democratische machten in de gehele wereld wilden en konden dit vermijden. Deze vernietigende en barbaarse oorlog werd willens wetens gezocht door de leidende kringen van de Verenigde Staten en de Europese machten om op die manier hun strategische doelstellingen in de regio te kunnen realiseren.

De agressie ging samen met een grootse propaganda over het 'internationaal recht'.

Wanneer het internationaal recht en het recht van de sterkste samenkomen, gebruikt het imperialisme zijn verpletterende kracht om het tweede toe te passen. Wanneer het internationaal recht aan de kant van de onderdrukte volkeren staat, treedt het Westen dit vrolijk met de voeten zonder dat de 'vrije' pers zich hierover opwindt of het volk in rep en roer zet.

Turkije, dat deel uitmaakt van de NAVO, viel in 1974 het eiland Cyprus aan en behoudt daar nog steeds zijn bezettingsmacht. Indonesië, bondgenoot van de Amerikanen, bezette in 1975 Oost-Timor en vermoordde er een derde van de bevolking. Israël bezet sinds 1948 het grondgebied van Palestina dat door de UNO aan het Palestijnse volk werd toegekend. De zionistische staat bezet sinds 1967 Egyptische, Jordaanse en Syrische gebieden. De UNO herhaalde sinds meer dan veertig jaar, honderden malen dat het internationaal recht er met voeten werd getreden zonder dat Israël ook maar een duimbreed wijkt. Koeweit, nog maar pas 'bevrijd' en Syrië, één van de bevrijders, ondertekenden een verdrag met Libanon. Dit verdrag komt neer op het

onder Syrische voogdij stellen van dit land. Dit past bij de Amerikaanse strategie en de Verenigde Staten ondersteunen de Syrische krachttoer (1).

De oorlog, zogezegd ontketend om het internationaal recht te doen toepassen in Koeweit, dat wil zeggen de UNO-resoluties van eind 1990, had het verhinderen van de toepassing van het internationaal recht met betrekking tot Palestina, dat wil zeggen resolutie nr. 181 van 1948, tot doel. Deze resolutie kent een deel van Palestina aan het Palestijnse volk toe. Met de vernietiging van Irak is de positie van de Palestijnen verzwakt. Bush wil de Arabische Staten die oprukten tegen Irak, er toe brengen de vrede te ondertekenen met Israël. Daarna zal hij proberen de Palestijnen een capitulatie-oplossing op te leggen die hen opsluit in een onleefbare mini-Staat zonder effectieve verdediging.

De agressie werd verrechtvaardigd in naam van de 'onafhankelijkheid van de kleine landen'.

De Verenigde Staten leidden nochtans op directe wijze staatsgrepen in Iran (1954), in Guatemala (1956), in Indonesië (1965) en in Chili (1973). Zij voerden oorlog in Korea waar 40.000 van hun soldaten nog steeds het Zuiden van het land bezetten; daarna vielen ze Vietnam aan (1960-1975), Cambodja (1970-1975); Cuba (1961), Santo Domingo (1965), Grenada (1983) en Panama (1989).
In tegenstelling tot al deze niet te rechtvaardige handelingen van het Amerikaanse imperialisme, vinden de Iraakse aanspraken op Koeweit een zekere rechtvaardiging in de 4.500 jaar geschiedenis van de Mesopotamische beschaving. Gedurende heel deze periode vormde het grondgebied dat Koeweit wordt geheten, haar uitweg naar de Golf. Koeweit was een arbitraire en absurde creatie van het Britse kolonialisme, die Irak nooit heeft erkend.
Toen Italië in de vorige eeuw in vorstendommen verdeeld was, heeft de progressieve burgerij het land met de wapens verenigd en daarbij de feodale weerstanden gebroken.
De dag dat de Arabische massa's zullen opstaan voor een nationale en sociale bevrijdingsstrijd, zullen ze de regimes van de emirs, die volledig van het imperialisme afhankelijk zijn, moeten onverwerpen.
De Golfoorlog had helemaal niet de onafhankelijkheid van Koeweit als inzet, maar wel zijn afscheuring van de Arabische wereld, zijn annexatie als een soort 53ste Amerikaanse staat en de inbeslagname van zijn rijkdommen door het Westen.
De formele onafhankelijkheid van Koeweit, zoals die van de andere Golfemiraten, is inderdaad slechts een masker dat zijn totale incorporatie in het Anglo-Amerikaanse imperium slecht verbergt.
De operatie 'Desert Storm' (Woestijn Storm) droeg reeds de tekenen van de niet-onafhankelijkheid van Koeweit en van Saoedi-Arabië, de Verenigde Staten financieren totale vernietigingsoperaties in Irak met behulp van de tientallen miljarden dollars die de marionettenkoningen aan de Arabische wereld ontnemen.
De honderden miljarden dollars die Koeweit en de andere emiraten zullen winnen in het komende decennium, zullen naar de Amerikaanse en Europese schatkisten gaan, door de aankoop van massa's ultra-gesofistikeerde wapens, door de heropbouw van de regio, door de aankoop van voedsel; een deel zal geïnvesteerd worden, onder Amerikaanse en Europese controle, in de Arabische pro-imperialistische landen om er de collaborerende grootburgerij te ondersteunen en corrumperen.
De reële onafhankelijkheid van de Arabische wereld vraagt de toeëigening van de rijkdommen van de Golf die het Westen controleert met behulp van de marionettenstaten van de Golf. Onafhankelijkheid betekent heden ten dage: economische, politieke en militaire zelfbeschikking van de Derde Wereld tegen de imperialistische overheersing.

De agressie werd tenslotte gerechtvaardigd door een lastercampagne tegen Saddam Hoessein, de 'dictator', de 'gek'.

De Amerikanen hebben Saddam nochtans op een respectvolle manier behandeld zolang ze dachten hem te kunnen paaien, te gebruiken en op te nemen in hun projecten. Het was pas op het moment dat Saddam Hoessein het aandurfde de Amerikaanse overheersing in de Golf in vraagt te stellen, dat zij hem met scheldwoorden overlaadden en hem een tiran heetten. Bovendien moest Saddam Hoessein wel een bepaalde vorm van democratie ontwikkelen in Irak om de massa's tegen het imperialisme te mobiliseren en om de nationale opbouw te verzekeren. In de Derde Wereld wordt elke politieke kracht die de buitenlandse overheersing en exploitatie aanvalt zonder onderscheid geëtiketteerd als dictatoriaal en tirannick. Als er een dictatoriale, tirannieke en bloeddorstige macht bestaat, dan zijn het in de ogen van de honderden miljoenen verdrukten van de Derde Wereld in elk geval de Verenigde Staten. Daarenboven zijn het precies de geallieerden van het Westen: Turkije, Koeweit, Saoedi-Arabië en Egypte die de ergste anti-volkse dictaturen kennen, die bovendien totaal onderdanig zijn aan het Westen. Dankzij de oorlog hebben de Amerikanen al deze anti-volkse en anti-nationale dictaturen versterkt.

Een kleine parenthese om dit hoofdstuk af te sluiten. Bush, Mitterrand en Major beweerden – om bepaalde krachten te kunnen verzamelen in de Derde Wereld – dat er geen twee maten en twee gewichten konden zijn. Wel, vijf dagen na de bezetting van Koeweit startten de Verenigde Staten met het sturen van troepen. Israël bezet Palestina sedert 43 jaar. Waarop wachten de verdedigers van één maat en één gewicht om 600.000 soldaten naar de Israëlische grenzen te sturen, om een ultimatum van drie maanden op te stellen, gevolgd door dertig dagen bombardementen 'around the clock' en de vernietiging van de hele economische, militaire en sociale structuur van Israël? Het idee op zich lijkt absurd; toch is het vanzelfsprekend dat Irak vernietigd moest worden, enkel om de strategische positie van de staat Israël en van zijn Westerse beschermheren te versterken in de regio. Israël gaat verder met het recruteren van nieuwe kolonisten in de Sovjet-Unie en in Ethiopië, het gaat verder met de inplanting van kolonies in de bezette gebieden, het gaat verder met de racistische discriminatiepolitiek tegen de oorspronkelijke bewoners van Palestina, het weigert een internationale conferentie onder de auspiciën van de UNO, het weigert de PLO te erkennen.

Gezien door de ogen van de volkeren van de Derde Wereld, dringt zich een duidelijk oordeel op: het Westen heeft tegen Irak de meest gesofistikeerde technologieën gebruikt om één van de meest barbaarse en onmenselijke vormen van staatsterrorisme te bedrijven.

110.000 vluchten, 88.000 ton TNT gedropt in zes weken. Vanaf de eerste dagen werden de elektrische centrales van Bagdad vernietigd. Zonder elektriciteit viel het gehele systeem van watervoorziening uit. Epidemieën verspreidden zich, duizenden kinderen sterven van diarree. Civiele nucleaire centrales werden gebombardeerd, waardoor het gevaar van een nieuw Tsjernobyl werd gecreëerd. Computergeleide Cruise-raketten, onzichtbare bommenwerpers, benzinebommen en lasergeleide raketten werden uitgetest op menselijke proefobjecten.

Op 22 februari aanvaardde Irak om zich onvoorwaardelijk terug te trekken uit Koeweit. In september stelde Mitterrand: "Dat Irak zijn intentie om zijn troepen terug te trekken bevestigt en de internationale gemeenschap zal in staat zijn de militaire terugtrekking op gang te brengen"(2). Na 22 februari, werden duizenden

Iraakse soldaten die zich overgaven en met de witte vlag zwaaiden, koudweg afgemaakt, volgens de getuigenis van een Amerikaans militair psycholoog (3).

Op maandag 25 februari verliet een zeven kilometer lange colonne Koeweit richting Safwan. De geallieerde luchtmacht bombardeerde op brutale wijze deze weerloze mensen, waardoor ze een bloedbad zonder voorgaande aanrichtte. Tienduizend doden bleven op deze weg. Bepaalde piloten weigerden deel te nemen aan deze moordpartij (4). Nog steeds op 25 februari werd Bagdad met een ongeëvenaarde agressie platgebombardeerd, dankzij nieuwe types van ultra-krachtige bommen (5).

Met op de achtergrond het kolonisatie-verleden van de vorige eeuw, krijgt de agressie-oorlog tegen Irak zijn volle betekenis. De opkomst van een 'Nieuwe Wereld Orde', aangekondigd door Bush, is slechts een terugkeer naar de 'Oude Koloniale Orde', maar opgelegd met een veel onverzoenlijker militaire en economische macht.

Nadat het erin geslaagd is zijn erfvijand, het socialisme, in Oost-Europa en in de Sovjet-Unie te vernietigen, neemt het imperialisme zich nu voor elke hang naar onafhankelijkheid van de volkeren en de landen die het had onderworpen sinds de koloniale tijd, straffeloos te verpletteren, met pure macht. Met het tegengewicht van het socialisme grotendeels vernietigd, wil het imperialisme een nieuwe stempel drukken op een internationale orde die, sinds 5 eeuwen, gebaseerd is op de constante schending van de meest elementaire rechten van de volkeren van Afrika, Latijns-Amerika en Azië. De nieuwe wereldorde is de formule die de algemene verslechtering van de ongelijkheden en van de onrechtvaardigheden bevestigt en de nieuwe economische, politieke en militaire suprematie van het imperialisme uitdrukt.

De wijze waarop de agressie tegen Irak werd voorbereid en verrechtvaardigd, de campagne voor de eeuwige waarden van het Westen die hiermee gepaard ging, de methoden voor de volkerenmoord die werden gebruikt om Irak met de grond gelijk te maken, brengen ons er toe de koloniale veroveringstochten uit de vorige eeuw in herinnering te brengen. De parallellen zijn schrikwekkend. Het Westen gaat terug naar een politiek van koloniale verovering, opgelegd met een duizend maal meer superieure vuurkracht en met een duizend maal meer overtuigende politieke vergiftiging.

Vandaag nemen we deel aan de zitting van een Tribunaal dat de oorlogsmisdaden begaan door de geallieerden tegen het Iraakse volk zal beoordelen. Maar we weten allen dat Bush en Major publiekelijk de mogelijkheid hebben geopperd van een 'Tribunaal van Nürnberg' om Saddam Hoessein te veroordelen, de 'misdadiger' schuldig aan 'volkerenmoord' die 'de wereldvrede bedreigde'. Tegengestelde klassen zullen steeds tegengestelde visies hebben m.b.t. wat recht is en wat een misdaad is.

Op het moment van de koloniale verovering, is het vanzelfsprekend dat de Europese machten graag 'Nürnbergtribunalen' hadden georganiseerd om diegenen die zich verzetten tegen de kolonisatie te oordelen als 'bloeddorstige tirannen', 'wreedaards', 'slavendrijvers'. En men moet zeggen dat een eeuw na de kolonisatie, het proces van alle koloniale misdaden nog veraf ligt. En de koloniale misdaden van de vorige eeuw werpen een vreemd licht op de gebeurtenissen waarvan we vandaag getuige zijn.

Toen Leopold II Kongo koloniseerde, zocht hij eerst de medewerking van Tippo Tip en verduidelijkte hij aan koning Msiri de voordelen die zijn onderwerping aan de Onafhankelijke Staat Kongo, zouden opbrengen. Maar niet veel later werd Tippo Tip

in de ogen van de kolonisator de incarnatie van "de arrogantie en de tyrannie" en Msiri werd "een woest potentaat die zijn immens rijk met terreur bestuurde" (6).
Denk aan Saddam Hoessein vandaag.

Leopold II verdeelde de Afrikaanse stammen en probeerde zich van hun diensten als collaborateurs te verzekeren. Aan hoofd N'gongo Lutété toonde hij "de voordelen die er voor zijn onafhankelijkheid zouden zijn bij het erkennen van de soevereiniteit en het gezag van de Staat"(7).
Denk aan de Koerdische hoofden in Irak.

De Belgische kolonisator probeerde alle hoofden die zich verzetten, te vermoorden. Muini Moharra en Séfu, de zoon van Tippo Tip, werden gedood in het gevecht en Nséréra en Kibongé werden gefusilleerd (8).
Denk aan de voortdurende oproepen van Bush om Saddam Hoessein te vermoorden.

Tippo Tip, lezen we in een boek uitgegeven door het Genootschap van Sint-Augustinus, "wilde niet begrijpen dat daar waar de Europese vlag verscheen, de mensenjacht moet ophouden, de moord verboden is, het respect voor de zwakke belangrijk is, de muzelmaanse tirannie plaats moet maken voor de broederlijkheid volgens de principes van de christelijke naastenliefde"(8).
Denk aan de Amerikaanse propaganda voor de 'rechten van de mens'.
Overal in Kongo veroorzaakte de koloniale veroveringstocht hongersnood. Kapitein Jacques schrijft in 1891: "De voortdurende moeilijkheden die de arme volkeren beroerden, verhinderden deze om zich met de agrarische werken bezig te houden, en het is met duizenden dat de mensen gestorven zijn van de honger"(9).
Denk aan de Iraakse kinderen en ouderlingen.

In Oost-Kongo beschikten de krachten die zich tegen de kolonisatie verzetten over geweren. Kapitein Jacques schrijft: "De Akte van Brussel die de verkoop van munitie aan slavenhouders verbiedt is dus dode letter?"(10).
Denk aan de wapenverkopen aan Saddam Hoessein, bekritiseerd op het moment van de geallieerde agressie.

Kapitein Jacques gaat verder: "Om de Arabieren te verjagen is er slechts één manier: het kanon. Eén enkel kanon zou me toelaten de oorlog te beëindigen"(11).
Denk aan de Stealth bommenwerper.

Om te eindigen vermelden we ook dat België deelnam aan de geallieerde campagne van 1900 tegen de opstand van de Yihotuan (Boxers) in China. Een boek over het gele gevaar leert ons dat "de Chinezen zich zullen overgeven aan een slachting in regel onder de Europeanen". Bijgevolg, "zal een interventiepolitiek nodig zijn van de kant van de vreemde mogendheden"(12).
Denk aan het recht op inmenging.

Tot daar voor de oude wereldorde. Keren we terug naar de nieuwe. Volgens de Amerikaanse administratie, zijn de Verenigde Staten sinds de Golfoorlog het enige land met het statuut van supermacht, vermits het bewijs werd geleverd dat slechts zij een brede draagwijdte hebben, een grote militaire operatie ver van het eigen territorium kunnen leiden. Men kondigt aan dat men alle conclusies zal trekken uit deze 'ervaring' om in de toekomst met snelheid te kunnen tussen komen in de crises die de Derde Wereld zullen doorcen schudden (13)! De ervaring gerealiseerd op de Iraakse proefkonijnen toonde aan dat de Verenigde Staten nu beschikken over, en ik citeer, "een verslindende en politiek bruikbare vuurkracht, zonder toevlucht te moeten

nemen tot het kernwapen"(14). De Verenigde Staten riskeren niet een kernwapen te gebruiken omdat de politieke prijs die betaald zou moeten worden te hoog zou zijn. De Iraakse ervaring toont dat zij nu over een afschrikwekkende vernietigingskracht beschikken, van de dezelfde 'kwaliteit' als de nucleaire maar zonder de grote politieke gevolgen daarvan. We zijn een periode van barbaars en misdadig staatsterrorisme zonder gelijke binnengegaan.

"Er is een nieuw en heerlijk gevoel in Amerika", riep Bush. Deze overwinning deed de nederlaag in Vietnam vergeten, schrijft de pers. De Amerikanen lieten in deze oorlog – een weinig passende naam voor wat ons voorkwam als een koloniaal bloedbad – 378 doden. Een verslag van de regering van de Verenigde Staten dat onlangs publiek werd gemaakt, schat dat het aantal Iraakse doden de 250.000 zou kunnen bereiken! Schande over allen die zich onderdompelden in deze misselijk makende intoxicatie over Saddam Hoessein, de nieuwe Hitler, over het Iraakse leger, het vierde leger in de wereld dat zoals de nazi-legers in de jaren dertig de hele wereld bedreigde. 378 Amerikaanse doden, 250.000 Iraakse doden: dat is beter dan de meest briljante koloniale uitroeiingscampagnes.

En het terroristische Westen neemt zijn toevlucht tot één van de meest verraderlijke 'pacifistische' demagogieën om zijn slachtoffers te ontwapenen. Bush kondigde net een plan aan om "de proliferatie van massale vernietigingswapens (in het Midden-Oosten) te stoppen"! Hij wil limieten opleggen aan de verkoop van pantserwagens, gevechtsvliegtuigen en mortieren (raketten) aan elke staat die ervan wordt verdacht een onafhankelijkheidspolitiek en een politiek van Arabische eenheid te volgen. En ondertussen lopen de wapenbestellingen van de Saoedische, Koeweitse en Israëlische geallieerden op tot tientallen miljarden.

De nieuwe wereldorde die Bush wil installeren is gebaseerd op de capitulatie en de onderwerping van de volkeren en de landen van de Derde Wereld. Maar we zien nu een volk dat is opgestaan, vastbesloten rechtopstaand te sterven, liever dan op de knieën te leven. We zien de leiders van een Arabisch land die getuigen van waardigheid, van koelbloedigheid en weerstand. Gedurende geheel deze meest verslindende oorlog bleef het Iraaks volk ongelooflijk kalm en drukte het een ontzaglijke vastberadenheid in de strijd uit.

We moeten de moed hebben duidelijk te zeggen, in deze stad die het hoofdkwartier van de NATO herbergt, wat uit miljoenen monden in de hele Arabische wereld en de hele Derde Wereld klinkt: de beslissing van Saddam Hoessein, van de Iraakse leiding en van het hele Iraakse volk om weerstand te bieden aan de dictaten en agressies van het imperialisme is een gebeurtenis van grote historische betekenis.
In de Derde Wereld uiten de arbeidersklasse, de klasse van de boeren, de patriottistische kleinburgerij en de nationale burgerij verschillende appreciaties omtrent de sinds 1979 door het regime van Saddam Hoessein geleide politiek. Maar alle anti-imperialistische krachten begroeten zijn vastberadenheid om te weerstaan aan de nieuwe kruistocht tegen de Derde Wereld door de heroplevende Amerikaanse en Europese mogendheden.

Ons oordeel over de Golfoorlog moet zich ook situeren binnen het kader van een begrip van de fundamentele problemen waarmee miljarden mensen zich in de Derde Wereld geconfronteerd zien. De Golfoorlog toont dat het Westen bereid is al zijn kapitalen en al zijn technologie te mobiliseren om zijn rijk van exploitatie en terreur voort te zetten; het imperialisme is een onmenselijk en duivels systeem geworden waarvan het behoud tegengesteld is aan het loutere overleven van miljarden mensen in de Derde Wereld.

Gedurende tien jaar trokken de 'humanisten' die Reagan en Bush omringen 3.000 miljard dollar uit ter ontwikkeling van een hoogwaardige vernietigingstechnologie. Zij legde haar proef af tijdens de vernietiging van Irak. Drieduizend miljard, het dubbele van de schuld die elke echte ontwikkeling van de Derde Wereld verstikt. Om een relatief ontwikkeld land in de Derde Wereld plat te leggen aarzelde men niet om 60 miljard dollar uit te geven. Maar de wereld vindt geen bronnen om 800 miljoen mensen uit de absolute armoede te halen, om malaria, tuberculose, cholera en alle andere ziekten van de armen die elk jaar miljoenen doden veroorzaken, te bestrijden. Door de schulden, door de lage prijzen van de grondstoffen, door de sluiting van zijn eigen markt en door de wilde indringing van de Derde Wereld-markten, maakt het imperialisme het leven onmogelijk voor de bevolking van Afrika, Latijns-Amerika en Azië, welke in 2015 verdubbeld zal zijn. Zestig miljard om een relatief goed ontwikkeld Arabisch land te vernietigen. Met deze som had men definitief het probleem van de droogte kunnen oplossen voor de gehele Sahel. Twintig jaar geleden werkte de Belgische professor Heuse een plan uit voor een trans-Sahel kanaal van 6.000 km lang, dat de bodem van Mauretanië, Mali, Nigeria, Burkina Faso, Tsjaad en Libië, vruchtbaar had kunnen maken.

Terwijl Irak dermate gebombardeerd werd, dat het teruggebracht werd naar een pre-industrieel tijdperk, bloedde Nicaragua dood door de 'contra's' en de CIA. Toen Mozambique en Angola bij het einde van de bevrijdingsoorlog hoopten op een democratisch en populistisch Afrika, lieten de CIA en Zuidafrikaanse racisten de bendes van de UNITA en de RENAMO los om te vernietigen en te doden. Het Westen liet 900.000 Mozambikese dorpelingen uitmoorden en slaagde erin deze genocide te verbergen door luidruchtig campagne 'Roemeense Dorpen' te voeren. De RENAMO vernietigde meer dan de helft van de infrastructuren en wegen. In Mozambique en in Angola worden vier miljoen mensen bedreigd met hongersnood, 400.000 zijn zowat ten dode opgeschreven (15). En bij ons voert men nu actie: Afrika sterft. Neen, Afrika sterft niet, Afrika wordt vermoord. En de politici die in de talk-shows tussen een nummer van Yves Montand en Lady Di, ons een aalmoes komen vragen voor Afrika zijn dezelfden die, na de beschermers te zijn geweest van RENAMO en UNITA, de hele Golfregio gaan vernietigen.

De aan Irak opgelegde terugbetalingsvoorwaarden zijn een extra bewijs dat de economische herkolonisatie van de Derde Wereld nu vervolledigd is met een politieke en militaire herkolonisatie. We keren terug naar het koloniale slavernij.

Ten eerste moet Irak al zijn chemische wapens en zijn raketten vernietigen, terwijl de koloniale machten zich in een nieuwe escalatie gooien van fabricage van technologische massale vernietigingswapens.
Verder verbiedt het Westen Irak elke stap in de richting van de produktie van kernwapens. Daarbij puilen de koloniale landen uit van kernwapens waarbij ze niet stoppen die te perfectioneren. Meer nog, de expansionistische staat Israël produceert er ook. Het heeft er gedurende de oorlog zelfs openlijk mee gedreigd ze te gebruiken tegen Irak.
Tenslotte zal Irak, compleet vernield door de geallieerden, geamputeerd worden van een belangrijk deel van zijn olie-inkomsten om Koeweit schadeloos te stellen... dat verwoest werd door de bombardementen van de Westerse machten.

Om de vernielingen veroorzaakt door de geallieerde bombardementen te herstellen zou Irak minstens dertig miljard dollar nodig hebben. Irak moet elk jaar 8 miljard aan intresten betalen op zijn 80 miljard aan schulden tegenover het Westen. En de UNO heeft geëist dat Irak 30% van zijn olie-inkomsten wordt afgenomen om de verdorven

prinsen van Koeweit en Saoedi-Arabië 'schadeloos' te stellen. De Verenigde Staten hebben geprotesteerd: zij eisten dat 50% van de inkomsten worden afgenomen (16)!

Deze voorwaarden herinneren aan die welke 90 jaar geleden, in 1900-1901, opgelegd werden door de acht koloniale machten die de grote opstand van de Yihotuan (Boxers) in China hebben verpletterd, waaronder de Verenigde Staten, Engeland, Frankrijk, Duitsland, Japan. China moest enorme schadeloosstellingen betalen, al zijn defensiewerken vernietigen en de creatie van enclaves voor de vreemdelingen en hun troepen aanvaarden, waarbinnen de Chinese wetten niet meer van toepassing waren (17). De enclave gecreëerd door de Verenigde Staten in het Noorden van Irak, onder het voorwendsel van 'bescherming' van de Koerden, is van hetzelfde type.

Bij de voorwaarden van overgave, zit de voortzetting van het embargo. Dit woord verbergt een waarachtige economische oorlog, gevoerd door de imperialistische machten en met als doel de complete vernietiging van een onafhankelijk land. Vanaf augustus 1990 was het embargo een wapen dat werd gebruikt om de politiek van het imperialisme op te leggen. Het embargo trachtte Irak reeds te verzwakken met het vooruitzicht op een Anglo-Amerikaanse agressie. Het diende als voorwendsel om een gigantische agressiemacht te concentreren, zogezegd gestationeerd om 'het embargo op te leggen'. Het embargo duurt nu sinds 10 maanden. Onlangs stelde een Amerikaanse krant dat Irak "een clochard-staat is, een staat zonder luchtverkeer, zonder mogelijkheden om graan of wisselstukken aan te kopen". De UNO verbiedt Irak nog steeds om olie te verkopen. We zijn getuige van een feitelijk verstikken van een heel volk, een monsterlijke misdaad die zelden werd gezien in de loop van de geschiedenis, een echte poging tot genocide waar heel het Westen door zijn stilzwijgen in toestemt. Tien maanden geleden deden sommigen alsof ze geloofden dat het embargo als doel had Koeweit te bevrijden. Vandaag durft Bush in het gezicht van de hele democratische publieke opinie te spuwen door te verklaren: "We hebben niet de intentie een einde te stellen aan de sancties zolang Saddam Hoessein aan de macht is"(18).

In het Westen is het oordeel van het grote publiek in grote lijnen bepaald door een onophoudelijke, bedreven en verraderlijke propaganda die de misdaden van onze leidende klassen wil rechtvaardigen. De 'rechten van de mens' en de 'democratie' zijn, in de mond van onze banken en onze multinationals, een macabere grap die wordt aangewend om het staatsterrorisme, de slachtingen, de moorden en de koloniale overheersing te verbergen.

Al de misdaden tegen het Iraakse volk werden voorbereid onder de dekking van een nauwgezette propaganda in het voordeel van de 'rechten van de mens'. Minister Eyskens citeerde in overvloed uit de rapporten van Amnesty International om het onmenselijk karakter van het regime van Saddam Hoessein aan te tonen. De executie van een Israëlisch spion die in Irak werkte met een perskaart, betekende een aanvullend bewijs van de systematische schending van de mensenrechten. Daarna zijn de beschavers zich gaan buigen over het lot van de Koerden en van de Sjiieten, die worden geterroriseerd door Saddam Hoessein. Al deze propaganda was niet belangeloos. Ze diende ten eerste om de slachting van 250.000 Iraki's te verbergen die, zoals iedereen weet, geen mensen zijn; in deze oorlog waren de enige volwaardige mensen, gedrapeerd met de vlag van de 'mensenrechten', de 378 Amerikanen die sneuvelden tijdens de beschavende missie. En deze propaganda blijft vandaag dienen om de genocide door een embargo en een blokkade te maskeren: hoeveel Belgen weten dat het Westen bezig is met het langzaam doden van 150.000 tot 200.000 Irakese kinderen? De voorvechters van de 'mensenrechten' die in het Pentagon zetelen, hebben geprobeerd om Saddam Hoessein en de leiding van de Baath-partij uit te schakelen

door de schuilplaatsen in Bagdad te bombarderen en het is zo dat zij 400 burgers in Al'Ameirya hebben gedood (19). De zeer christelijke Eyskens riep uit: "Alles zou natuurlijk makkelijker zijn mochten we verlost zijn van Saddam Hoessein"(20). Ziedaar de terugkeer tot de zeden van de kolonisatie, toen de beschavers met de glimlach op de lippen Changuvu, de chef van de Baoni in Kongo, en Dedan Khimati, de chef van de Mau-Mau in Kenya, vermoordden.
De grote voorstander van de Amerikaanse democratie viel de Iraakse dictatuur aan: Bush viel Saddam Hoessein aan in november 1990, op het moment dat deze buitenlanders vasthield. "De Iraki's", zegt Bush, "hebben schandelijke en barbaarse handelingen begaan. Welk een brutaliteit, ik denk niet dat Adolf Hitler ooit heeft deelgenomen aan een zaak van deze aard"(21). In een commentaar noteert Newsweek dat de gijzelaars "voor het grootste deel verblijven in de hotels waar zij in een relatief comfort leven. Ze beschrijven zichzelf als gijzelaars van het zwembad"(21). Maar toen Bush een zee van vuur heeft uitgestort over Bagdad en over Basra, waarbij hij tienduizenden burgers doodde, feliciteerde hij zichzelf om deze 'cleane' en chirurgische geleide oorlog om 'de rechten van de mens en van de democratie'.

En zo belanden we weer in 1876, toen Leopold II en kardinaal Lavigerie, bij de voorbereiding van de verovering van Kongo, opriepen tot "de strijd tegen de barbaren". "Men moet", zeiden zij, "een kruistocht tegen de slavernij ondernemen, een nobele onderneming in naam van de menselijke broederlijkheid en van de vrijheid" tegen Tippo-Tip en tegen Msiri, deze "hovaardige potentaten die door terreur regeren over immense rijken"(22).

Zoals tijdens de grote koloniale periode, kwalificeren de Amerikanen elke leider in de derde wereld die nationalistisch en anti-imperialistisch is, als dictator. Nochtans is er bij Saddam Hoessein meer democratie voor het werkende volk dan in Turkije en in Saoedi-Arabië, twee Amerikaanse speerpunten. In tegenstelling tot wat gebeurt in Irak, zijn de Koerden in Turkije niet erkend met betrekking tot nationaliteit, ze hebben er geen school, noch pers, noch radio, noch TV. Saoedi-Arabië wordt via decreten geleid door een middeleeuwse monarchie, er is geen verkiezing, geen parlement, geen grondwet, geen enkele religie wordt toegestaan naast de Islam, de vrouwen hebben zelfs geen recht tot het besturen van een auto (23). Maar de Amerikaanse multinationals, deze kampioenen van de volkerenmoord en van de terreur, doen ons geloven dat ze Irak verwoesten omdat Saddam Hoessein een dictator is!

De 'inmengingsplicht' is het ordewoord waaronder het imperialisme de soevereiniteit van de landen van de Derde Wereld verwerpt en het internationaal recht ontmantelt om het te vervangen door een willekeur van het koloniale type.

Gedurende de gehele periode van de koloniale verovering verbonden de agressors zich met bepaalde stammen, om de machten die zich verzetten neer te slaan. Vandaag gebruiken Israël en de geallieerden bepaalde Koerden, die sinds lang in hun macht zijn, om te proberen het nationalistisch regime van Saddam Hoessein omver te werpen. De minister van de Israëlische Oorlog, Moshe Arens, verklaart: "De geallieerden hebben het werk niet afgemaakt, dat is een feit"(24). Waarop de Israëlische regering vraagt dat de Verenigde Staten militaire hulp sturen naar de Koerdische rebellen: "De hele wereld", zeggen de zionisten, "mobiliseerde zich om een einde te stellen aan de ambities van de dictator Saddam Hoessein; de volkerenmoord op de Koerden is geen interne zaak" (25). En de veramerikaniseerde Koerden gaan verder: "De geallieerden hadden de oorlog verder moeten zetten, minstens tot de vernietiging van de republikeinse wacht"(26).

En alle moordenaars, versterkt door de ravages veroorzaakt door hun technologieën van massale vernietiging, de Eyskens', de Bushen, de Majors, de Mitterrands, eisen de 'inmengingsplicht' in naam van humanitaire redenen! De vrije media, die met veel genoegen zes weken van militaire censuur en desinformatie aanvaardden, werpen zich op Koerdistan om de menselijke miserie te verslaan. Hun echte beelden worden leugens. Ze hebben ons de verschrikkingen van de moordende bombardementen die meer dan 200.000 Iraki's hebben gedood, verborgen gehouden, ze hebben ons de miserie van een miljoen Jemenitische arbeiders die uit Saoedi-Arabië werden verjaagd, verborgen gehouden, ze hebben ons de miserie van een miljoen honderdduizend vluchtelingen die in Jordanië aankwamen, verborgen gehouden. Maar ze doen uitschijnen dat de grootste ramp die is, welke de Koerden overkomt, die op een misdadige wijze meegesleurd werden door de CIA en de Mossad in een pro-Amerikaanse opstand.

Keren we nogmaals terug naar de koloniale zeden. 25.000 Amerikaanse, Engelse en Franse soldaten dringen het Noorden van Irak binnen, bezetten steden om er koloniale enclaves te creëren. Ze verbieden het Iraakse leger en zijn regering te handelen, waarmee ze openlijk de soevereiniteit van dit land met de voeten treden. Pas hadden de Amerikanen, met de zegen van de UNO, een klein deel van het Noorden van Irak bezet, of ze lieten een aantal anti-Iraakse provocaties uitvoeren door Koerden die werken voor de CIA. Op slag hadden ze alle redenen om de 'veiligheidszone' uit te breiden. De medeplichtige pers verbond deze koloniale verovering aan berichten, gevuld met humanitaire gevoelens voor de arme Koerden, met het expliciete doel de misdaden die tegen de gehele Iraakse bevolking gepleegd werden, uit te vegen. Op die wijze noteert Le Monde op een geheel neutrale toon dat de Amerikaanse soldaten in het Noorden van Irak "meesters zijn in de public relations" en dat "hun missie iets van publicitaire 'na-oorlog service' heeft"(27).

Een Westerse agressie die begon in naam van de verdediging van het internationaal recht van Koeweit, eindigt met de ontbinding van de gehele internationale juridische orde. De misdadigers die pas een land vernietigden en meer dan 200.000 van zijn inwoners afslachtten, eigenen zich een interventierecht toe, om naar hun eigen oordeel de soevereiniteit van alle landen van de Derde Wereld op de helling te zetten. In de mond van de imperialisten, zijn 'mensenrechten' een instrument om in de gedomineerde Derde Wereldlanden de pro-imperialistische economische en politieke krachten te beschermen en te helpen. Bush is in de grootste mate begaan met de 'mensenrechten' van de Amerikaanse collaborateurs in Irak, terwijl hij opgeruimd tienduizenden Iraakse werkers en soldaten uitmoordt.
De Amerikaanse pers geeft toe dat de politiek van hun land het "opleggen van zulke plunderingen aan de Iraki's is en het provoceren van zulk een misnoegen is (...) dat de Iraakse elite verplicht zal zijn tot actie over te gaan (tegen Saddam Hoessein)" (28). Op die manier doen de Verenigde Staten opzettelijk de Iraakse kinderen en bejaarden, waarvoor geen 'mensenrechten' tellen, creperen, met als doel de pro-Amerikaanse politici, voorgesteld als de slachtoffers van de tiran Saddam, tot een staatsgreep te brengen. Dit weerzinwekkend cynisme kan alle nationalistische krachten van de Derde Wereld leren dat ze zonder de minste zwakheid de agenten van het imperialisme moeten onderdrukken, willen ze hun onafhankelijkheid behouden.

De Amerikaanse pers noteert ook deze andere les uit de Golfoorlog: "Het Westen heeft behoefte aan betere inlichtingen om op tijd op de hoogte te zijn van de militaire ontwikkelingen die een potentiële bedreiging betekenen in eender welk deel van de wereld"(29). Dit betekent onder andere dat de Verenigde Staten het aantal van hun spionnen in de Derde Wereld, die werken als journalisten, zakenlui, priesters, NGO-vrijwilligers, zullen verhogen. Wanneer deze agenten zullen worden gegrepen, zijn we

zeker dat ze een afdoende bescherming zullen krijgen van de zogeheten 'beschermers van de mensenrechten'.

De grote overwinning van de westerse barbarij in de Golf en heel dit enorme kabaal rond de inmengingsplicht kondigen nieuwe oorlogen aan.

De koloniale arrogantie heeft een dusdanig niveau bereikt, dat op de demagogische verklaringen omtrent 'de nieuwe wereldorde van vrede en samenwerking' onophoudelijk kreten om interventies en militaire operaties volgen. Elke imperialistische macht lijkt zijn recht op een aantal kleine oorlogen op te eisen. Zelfs de Nederlanders zijn op zoek naar een Schwarzkopf. Recentelijk schetste de minister van Buitenlandse Zaken van Nederland de mogelijkheid dat zijn land, in samenwerking met de Verenigde Staten, het leger naar Suriname stuurt om er de 'democratie' te verdedigen en te beschermen!

In de komende vijf jaar kunnen we ons verwachten aan Euro-Amerikaanse agressies tegen drie verschillende doelen.
Ten eerste zijn er de landen die het socialistische systeem behouden: de democratische Republiek Korea, Cuba en China – de campagne voor de 'onafhankelijkheid van Tibet' waaraan Bush zijn steun toezegt, betekent dat de Amerikaanse inmenging en subversie in China een bijna officieel karakter aannemen.
Vervolgens zijn gewapende interventies mogelijk in alle landen van Oost-Europa waar de fluwelen contra-revolutie pas heeft gezegevierd. De jongste vergadering van de NATO eigende zich een militair interventierecht toe voor alle landen van Oost-Europa.
Tenslotte zijn vooral alle landen van de Derde Wereld nu bedreigd door de snelle interventiemachten van de NATO. Een raadgever van de Franse zeemacht verklaarde: "De crisis in verschillende delen van Afrika kan worden beschouwd als een potentiële bedreiging van de veiligheid". België en Frankrijk intervenieerden in Rwanda: voorsmaak van de Europese snelle interventiemacht.

De Verenigde Staten ondertekenden einde mei,een akkoord met de Peruaanse overheid zonder dat het parlement van Peru hier kennis kon van nemen. Officieel gericht tegen de drugmaffia, viseert het akkoord rond militaire samenwerking expliciet de strijd tegen de revolutionairen van het Sendero Luminoso. Het akkoord, dat de weg opent voor een versnelde militaire interventie door de Verenigde Staten in Peru, werd getekend onder chantage: indien de Peruaanse overheid zou weigeren, zouden de Verenigde Staten hen hun steun binnen het IMF onthouden (30)!

(1) International Herald Tribune, 24 mei 1991, p.2. (2) Le Monde en Le Figaro, 25 september 1991. (3) De Morgen, 25 maart 1991, p.1. (4) Frontline, India, 16-19 maart 1991, p.113; Newsweek, 8 april 1991, p. 12. (5) El Moudjahid, 26 februari 1991, p.7. (6) Delcommune: Vingt années de vie africaine au Congo belge, tome second, éd. Larcier, Bruxelles, 1922, p.67, 277 en 279. (7) Ibidem, p.67. (8) Soldats et missionnaires, Ed. de la Société de St. Augustin, 1893, Bruxelles, p.35. (9) Ibidem, p.91. (10) Ibidem, p.101. (11) Ibidem, p.100. (12) Decornoy Jacques: Péril jaune, peur blanche, Ed. Grasset, Paris, 1970, p.117. (13) International Herald Tribune, 30 mei 1991, p.7. (14) International Herald Tribune, 29 mei 1991. (15) The Times, 21 march, 1991: The politics of famine. Liberté, 11 april 1991: Négociations de la faim. (16) International Herald Tribune, 4 juni 1991, p.1. (17) Histoire de la Chine moderne (1840-1919), Ed. du Centenaire, Paris, 1978, p.388-390. (18) International Herald Tribune, 24 mei 1991. (19) Newsweek, 4 maart 1991, p.36-37. (20) Le Monde, 17 april 1991, p.3. (21) Newsweek, 12 november 1990, p.10-11. (22) Jean-Marie de Buck: Jacques de Dixmude, Ed. Durendal, Bruxelles, 1933, p.59, 54 en 48; Alex Delcommune: Vingt années de vie africaine au Congo belge, tome second, Ed. Larcier, Bruxelles, 1922, p.269, 262, 279. (23) International Herald Tribune, 17 april 1991, p.2. (24) Le Figaro, 4 april 1991: Pas de confiance pour les assassins. (25) Echo, 9 april 1991: l'Irak a poussé l'ONU... (26) Kendal Nezan, Institut kurde de Paris, in: Libération, 4 april 1991: Kurdistan, nouveau triomphe... (27) Le Monde, 30 mei 1991, p.5. (28) International Herald Tribune, 10 juni 1991, p.5. (29) International Herald Tribune, 19 mei 1991, p.4. (30) De Volkskrant, 25 mei 191, p.5.

Uiteenzetting van Jean-Philippe PEEMANS, professor aan de Université Catholique de Louvain (België)

13 juni 1991

BETREKKINGEN TUSSEN DE DERDE WERELD EN DE WESTERSE LANDEN

Mijn bijdrage is van algemene aard. Ik wil pogen de Golfoorlog te situeren in het algemene kader van de betrekkingen tussen de Derde Wereldlanden en de Westerse landen, en meer bepaald poog ik te tonen hoe de oorlog tegen Irak zich laat beschrijven als een ontwikkelingsfase in die relaties tussen de Derde Wereld en het Westen. Dit wil niet zeggen dat die oorlog uitsluitend tot een Noord-Zuidconflict kan worden herleid. Hij kan trouwens ook niet worden herleid tot een louter regionale dimensie, alhoewel deze dimensie vanzelfsprekend ook zeer belangrijk is. Ik ben echter van mijn mening dat het precies de wil van de Verenigde Staten om een regionaal conflict te globaliseren is, wil die in loop van deze crisis naar buiten trad én die toelaat om deze hypothese te stellen, namelijk dat het hier gaat om een nieuwe fase in de Noord-Zuidverhoudingen.

Mijn standpunt is dat van iemand van het Noorden, van een Europeaan.

Ik denk dat een historische benadering van groot belang is, ten eerste indien men wil ontsnappen aan alle clichés die men gehoord heeft, aan alle stereotypen die ons in 1990 en begin 1991 hebben overstelpt en ten tweede indien men wil aantonen hoe de Golfoorlog zich laat beschrijven binnen de logica van de machtsverhoudingen tussen Noord en Zuid en hoe hij een nieuwe fase in deze machtsverhoudingen inluidt.

Ik zou drie etappes willen onderscheiden: de situatie tot ongeveer 1965-70, vervolgens de 70'er jaren en tenslotte de 80'er jaren.

1. Eerste periode: voor de 50'er jaren spreekt men van een 'historische erfenis'. Het concept 'Zuid' en 'Derde Wereld' kunnen slechts historisch begrepen worden. Maar er zijn verscheidene opeenvolgende historische lagen en indien men die met elkaar verwart, ontstaat een grote verwarring. Men is vertrokken van een situatie waar, voor het Noorden, het Zuiden – tijdens de koloniale periode – beschouwd werd als een overheerste zone, een reservestreek voor grondstoffen.
Dit was de tijd van het hoogtepunt van kolonialisme en imperialisme. Het Zuiden

bestond niet autonoom; het waren gedomineerde, onafhankelijke landen, hoofdzakelijk agrarisch en weinig geïndustrialiseerd in vergelijking met het Noorden, en die sedert het midden van de 19de eeuw de Westerse overheersing ondergingen. Maar in dezelfde 50'er jaren heroverden die landen geleidelijk aan hun onafhankelijkheid. Zij wilden toen ook weerstand bieden. Het Zuiden bevestigde zichzelf geleidelijk aan als Derde Wereld. Dit wil zeggen dat het vertrok van een situatie van onafhankelijkheid en dat het zichzelf zag als de periferie en zijn autonomie moest gaan veroveren tegenover het centrum. Men ging dus over van een situatie van gedwongen passiviteit naar één van vernieuwde historische activiteit.

In de periode 1950-1960, treedt het Zuiden op de voorgrond, en het doet dat parallel met het Oosten. Het bestaan van het Oosten heeft stellig de mogelijkheid geboden tot het ontstaan van een autonome ruimte voor het Zuiden vis-à-vis het Noorden. Wat opkomt is een geheel van landen die structureel veel gelijkaardige kenmerken vertonen: een agrarisch overwicht, de keuze van een op zichzelf gerichte ontwikkeling, een nogal radicale visie die eruit bestond zichzelf gedeeltelijk van de rest van de wereld af te moeten sluiten uit noodzaak om hun eigen onafhankelijkheid te kunnen opbouwen. Laten wij niet vergeten dat de opkomst van het Zuiden parallel verliep met de voorspoed in het Oosten en met een aantal successen in de opbouw van onafhankelijke economieën. De landen van het Oostblok moedigden de emancipatiebewegingen in het Zuiden aan. In deze fase bestond de zelfbevestiging van het Zuiden erin te pogen een nationale industrie op te bouwen als basis van hun moderniseringsplan, en te proberen voldoen aan de basisbehoeften van hun bevolkingen. Er zijn regimes die proberen uit te gaan van een consensus, van een brede volksbasis. Politiek gezien, laat zich een nationalistisch en populistisch standpunt gelden en ideologische gezien treedt op wat men in die tijd de derde-wereld-ideologie heeft genoemd. De actieve landen uit het Zuiden, zij die als militante Derde Wereld naar voor treden, met een visie van autonomie, zijn des te actiever omdat hun regimes over een sterkere steun van hun volk kunnen beschikken en omdat zij de drager zijn van een uitgesproken en duidelijk doel van nationale revolutie. Een land als Irak voldoet zeker aan deze laatste definitie. In de jaren 1950-1960 evolueerde Irak – dat het produkt is van een koloniale verdeling, dat slachtoffer is geweest van een koloniale situatie niettegenstaande zijn buitengewoon rijke en langdurige geschiedenis – en herdefinieerde het zich zeer bepaald dank zij het bestaan van verscheidene tendensen van nationalistische, populistische aard. Die tendensen hadden in Irak een zeer krachtige vorm, zowel in de communistische, de Nasserizanse als de nationaal-Arabische beweging.

2. Wanneer men de 70'er jaren onderzoekt, bemerkt men dat zij het veld vormen voor een evolutie: men gaat over van een situatie waarin het Zuiden gepoogd had om zichzelf te bevestigen door een project van nationale moderniseringen naar een meer internationalistische visie, die hoogstwaarschijnlijk te maken heeft met de eerste crisisperiode voor het model van nationale modernisatie, op het einde van de 60-er jaren. In de jaren 70 geeft men er zich rekenschap van dat de opkomst van het Zuiden via een heropbouwen van de internationale betrekkingen zal moeten plaatsvinden. De ideeën van strijd tegen de economische onafhankelijkheid, die vroeger vooral gericht waren op de noodzakelijkheid van een zekere afzondering – zij het dan tijdelijk – om een op zichzelf gerichte ontwikkeling te lanceren, evolueerden nu naar een meer pragmatische visie: men moet pogen een einde te maken aan de afhankelijkheidsposities door de internationale betrekkingen te herzien. Het idee van een Nieuwe Internationale Economische Orde (NIEO) komt op, het is de periode van een overdreven optimisme wat betreft het opnieuw onderhandelen over de Noord-Zuid relaties. Het is de periode waarin wij een aantal organisaties zien naar voor treden die het Zuiden vertegenwoordigen. Maar laten wij niet vergeten dat reeds in de 70'er jaren deze poging

om een NIEO te laten ontstaan op een heftige weerstand stootte bij de Verenigde Staten en vele Westerse landen. Laten wij ook niet vergeten dat zelfs indien er inderdaad een zekere vooruitgang in de internationalisering van de economie ontstond in die jaren, men de positieve resultaten van deze evolutie toch niet mag overschatten. Men blijft ver van de visie van een hervorming van de wereldeconomie, zoals die bij voorbeeld door de doctrine van onderlinge afhankelijkheid van de Wereldbank werd opgehemeld. In feite ging deze internationalisatie gepaard met nieuwe vormen van technologische en financiële afhankelijkheid voor de meeste landen van het Zuiden. Het internationale veld binnenstappen vereist een zeer hoge prijs. Laten wij tenslotte niet vergeten dat gedurende de 70'er jaren, parallel met de economische en sociale veranderingen die zeker plaatsgrepen in de meerderheid van de landen, er een zeer belangrijk aspect bijkwam, namelijk dat van de versterking van de militaire en veiligheidsinstellingen van de nationale Staten. De opkomst en de consolidatie van talrijke militaire dictaturen door het Westen. Steun aan brutale en zeer gesofistikeerde dictaturen. Ook in die periode, drukken de Verenigde Staten en hun Westerse bondgenoten hun zeer grote vrees uit voor de 'destabiliserende' gevolgen van democratie in het Zuiden en benadrukken zij de noodzaak van sterke regimes die ondersteund moeten worden, onder andere op militair vlak.

3. Het keerpunt in de Noord-Zuid verhoudingen is buiten twijfel de crisis van de jaren 80-82, die de zeer negatieve evolutie van de jaren daarop inzet. Deze crisis betekent een kentering zowel in de ontwikkeling van de landen van het Zuiden als in hun relaties met het Noorden. De meerderheid van de landen van het Zuiden komt plots in enorme moeilijkheden. De hele strategie van de internationalisatie, de hele planning van groei was gebaseerd geweest op de veronderstelling dat er een eenvoudige en doorlopende flux van in- en uitvoer zou blijven bestaan.
De crisis openbaart de extreme afhankelijkheid tegenover de buitenlandse financieringsstromen, zoals die in de loop van de 70'er jaren herschikt geworden zijn door de Westerse banken. De reactie op deze crisis, een schuldencrisis, kan niet afzonderlijk beschouwd worden van de veranderingen in het Noorden, namelijk de politieke verharding die zich daar in diezelfde periode manifesteert, en de opkomst in de Angelsaksische landen van de regeringen met Thatcher en Reagan, waarin een wezenlijk onderdeel van de ideologie een verharding is tegenover het Zuiden. Dit is geen toeval. Het zijn de vroegere imperialistische landen die in de 70'er jaren zeer slecht hun overwichtsverlies hebben verteerd, de Verenigde Staten in Vietnam, het Verenigd Koninkrijk in het Gemenebest.

Om te vereenvoudigen, zou ik kunnen zeggen dat de oplossing die men aan de schuldencrisis heeft gegeven, een politieke oplossing is. Dit wil zeggen dat, technisch gezien, er andere oplossingen mogelijk waren geweest. De hypothese die men naar voor kan schuiven is dat de Angelsaksische regeringen een model hebben vooropgesteld van wat het Westen als antwoord kon bieden aan het Zuiden: er moet orde op zaken gesteld worden, er moet een einde gemaakt worden aan de dynamiek van de populistische en nationalistische Staten in het Zuiden. Tegelijkertijd ziet men het idee opduiken dat onderontwikkeling het gevolg is van slecht beheer, van slechts planning van de economie door deze nationalistische en populistische Staten. Het is dus niet de verpaupering die de oorzaak hiervan is, ook niet het imperialisme, het zijn niet de traditionele maatschappijvormen, neen, het is de staat, het teveel aan staatsmacht. Nog volgens dit idee, zijn de populistische staten slechts een eenvoudige variant van de socialistische Staten, niet conform aan de Westerse belangen, en bijgevolg moet men hen geen toegevingen meer doen, maar hun een politiek van sanering opdringen, beheerd door multilaterale organisaties onder leiding van het Westen: het Internationaal Monetair Fonds (IMF) en de Wereldbank (WB). Het is dan ook sedert die tijd dat men een

duidelijke verzwakking van de Derde Wereldlanden meemaakt.
De 80'er jaren zijn getuige van een afzwakking van het principe van 'collective self-reliance' dat in de jaren 70 gold, en het Zuiden verdwijnt als betekenisvol concept van een gemeenschappelijk front van staten die poogden of erin slaagden om internationale betrekkingen met het Noorden opnieuw te onderhandelen.
Betekenisvolle verzwakking ook van de Staten van het Zuiden binnen de Verenigde Naties; crisis in de UNESCO. Men evolueert naar een situatie waarin deze Staten meer en meer onderhevig zijn aan buitenlandse druk en dit een internationale context die steeds ongunstiger is voor hen, omdat er een druk bestaat tot het vermeerderen van de uitvoer van hun grondstoffen, om op die manier een positief saldo te bereiken voor hun handelsbalans om hen toe te laten hun schuld tegenover het Westen af te lossen, iets wat als de grootste prioriteit wordt beschouwd. Steeds meer keert men terug naar een omgekeerde stroom en een overdracht van hulpmiddelen in de richting Zuid-Noord, en de Staten van het Zuiden komen in een competitieve positie te staan tegenover elkaar. Zij zijn versnipperd met regeringsvormen die proberen te overleven en die afzonderlijk in bilaterale onderhandelingen met het IMB en met de WB vastzitten. Anders gezegd: wij maken een fragmentatie en een verzwakking van het Zuiden mee, die zelf een regressie als een meesleep heeft op economisch vlak: overheersing en uitbuiting.
Zo keert men terug naar een oude situatie op economisch gebied: de bevestiging, door het Noorden, van het feit dat het Zuiden verdeeld moet zijn in invloedzones. Het gaat trouwens niet alleen meer om invloedzones in termen van Oost-West relaties, het kan ook eenvoudigweg om een bevestiging gaan van invloedzones van een bepaald Westers land en verder over nieuwe interventienormen die ongeveer niets te maken hebben met het Oost-West conflict. Ik denk nochtans niet dat het hier gaat om een eigenlijke terugkeer naar een vroegere situatie. Het is geen terugkeer naar de koloniale situatie of naar de situatie van het imperialisme, zoals dat functioneerde voor de 50'er jaren. Eerst en vooral omdat de structuur van het Noorden veranderd is. Het Noorden, of het Westen, is veel sterker geworden in de jaren 80, veel meer verenigd dan voordien. Er is vooruitgang in de multilaterale betrekkingen binnen het Noorden, er is een veel betere samenwerking tussen de Staten van het Noorden, tussen de VS, de EEG, Japan... denken wij ook aan de opkomst van wat men de "G7" noemt. En dat heeft een grote invloed op de evolutie van de betrekkingen tussen Noord en Zuid. Door zijn economische multilaterale, beslist het Westen collectief over zijn houding tegenover de landen van het Zuiden. Collectief en toch selectief, d.w.z. verschillend voor elk land. Men beslist welke landen geholpen mogen worden, welke moeten worden uitgesloten, welke een verlichting van hun schuldenlast mogen krijgen. Door middel van interventies die via multilaterale organisaties geschieden, kan het Noorden geleidelijk aan een neo-liberale internationale orde opleggen. Alle ingrepen gaan in dezelfde richting: vermindering van de rol van de staat, grotere openheid voor de internationale handel, minder autonome politiek, vrije markt, privatisering, enzovoort.
Door de internationale dwangmaatregelen, opgelegd door het Noorden, en door de multilaterale organisaties van het Noorden, grijpt er een herstructurering van de regeringsvormen in het Zuiden plaats die te maken heeft met deze nieuwe transnationale verschuivingen en binnen de landen van het Zuiden komen nieuwe sociale lagen te voorschijn, die er voordeel bij hebben om zich te schikken naar de drukkingsmaatregelen van het IMF. Dit laat hun stilaan toe om de nationalistische en populistische modellen die in de jaren 50-60 op een consensus hadden kunnen rekenen, te liquideren. Er bestaan uitzonderingen, maar dit is toch de algemene tendens. Irak vormt zo'n uitzondering: Irak heeft zich niet 'genormaliseerd' in de jaren 80.
Er heerst dus overal een dynamiek van ongelijkheid, met een enorme uitbreiding van de armoede, van de ellende, van marginaliteit en van ongelijkheid. Wij hebben in de meeste landen te maken met een breuk tussen de volkslagen en de middelklasse, en daarbij

komen nieuwe elites op die gericht zijn op de internationale modernisatie, die er op uit zijn om zich in het internationale netwerk van transnationale relaties in te werken en die de voogdij van het IMF en de WB aanvaarden, omdat dit hun toelaat de interne veranderingen binnen hun land, die meer ongelijkheid teweeg brengen, te wettigen.

De jaren 80 hebben het concept voor het Zuiden volledig zien veranderen. Er is een fragmentatie van de internationale politieke ruimte, maar ook een sociaal-politieke breuk binnen elk land. De elites die zich richten op transnationalisatie, durven hoewel zij zeer sterk in de minderheid zijn, zich toch het monopolie toe te kennen van de vertegenwoordiging van de hele burgerbevolking. Zulke vertegenwoordiging van de burgerbevolking leidt tot staatscontrole om neo-liberale beleidsstrategieën uit te werken, die in wezen gericht zijn tegen de klassen van de brede bevolkingslagen die het slachtoffer zijn van dit neo-liberalisme.

Het nieuwe Zuiden in de jaren 80, deze nieuwe Derde Wereld, bestaat niet meer uit staten, ook niet uit de burgermaatschappijen in de betekenis die de nieuwe elites er willen aan geven, maar het zijn wel die volkse klassen, die volkse lagen, die pogen weerstand te bieden aan de aanpassingspolitiek die door het Noorden wordt opgedrongen maar door de nieuwe geprivilegeerde minderheden in hun eigen landen wordt overgenomen.

Het is dat Zuiden, waarvoor het Noorden in eerste instantie schrik heeft. Het is niet een Zuiden dat een realiteit is in termen van macht of staat. Het is een Zuiden als sociale beweging dat door het Westen als een gevaarlijke bedreiging wordt beschouwd.

Men zou een nieuwe typologie kunnen uitwerken van de houding van het Noorden tegenover het Zuiden. Er is een houding van begrip en steun voor de regeringsvormen die de volksbewegingen onderdrukken. Het volstaat te zien hoe de Westerse media over deze repressie spreken, zelfs als die zeer bloedig zijn – zoals in Venezuela en Zuid-Korea. Parallel met deze hoofdas – waar het gaat om de tegenstelling met de nieuwe Derde Wereld die als een bedreiging wordt gezien – is er de evolutie van de Westerse landen in hun relaties met de landen van het Zuiden, die gebeurt in functie van een dynamiek van sociaal-politieke verdeling van de verscheidene landen die in een crisis verkeren. Meer en meer heerst er een duidelijke houding van confrontatie met de staten of regeringsvormen die proberen de ideeën en de wil van het populisme en het nationalisme te behouden. En die zich – openlijk of niet – beroepen op niet-systeemvolgende volksbewegingen en pogen het volk te mobiliseren.

De houding tegenover het Iran van de jaren 80 is uiterst veelzeggend in dit opzicht. Het Iraanse regime was toen de belichaming van een nationalistisch-populistische regeringsvorm die poogde een grootscheepse sociale, nationalistisch, populistische beweging te bevorderen, binnen en buiten Iran. Zoiets is de absolute vijand.

Op dat moment was Irak de 'goede' en vergat men dat het zelf nationalistisch-populistisch was, precies omdat het moest helpen Iran te breken. Maar wanneer Iran, door een interne evolutie in de binnenlandse machtsverhoudingen, in 1990 de indruk gaat wekken dat het wat men de internationale gemeenschap heet, gaat vervoegen, dan is het Irak dat de vijand wordt, omdat het tegelijkertijd een regeringsvorm heeft die nationalistisch-populistisch is gebleven en bovendien ook in staat is om rondom zich, zelfs buiten Irak, publieke volksopinies te mobiliseren, namelijk de volkse Derde Wereld.

Wat wij zien in zulke situatie, is dat het Westen zichzelf de mogelijkheid biedt om vooral veelvormige tussenkomsten in alle landen van het Zuiden te rechtvaardigen, met een gemeenschappelijk kenmerk, namelijk de weerstand tegen staten of sociale

bewegingen die nog een zekere onafhankelijkheid zouden vooropstellen en die een alternatief ontwikkelingsproject zouden nastreven.

En wat mij ook belangrijk lijkt, is dat de houding tegenover regeringsvormen met de tijd kan veranderen, naargelang deze criteria en naargelang van de evolutie van de overheersende machten in het Westen zelf. Gisteren was Iran de vijand, vandaag is het een potentiële bondgenoot. Hetzelfde voor Syrië. Noriega was gisteren een bondgenoot, en werd een vijand op het moment dat zijn beleid niet meer overeenkwam met de belangen van dat ogenblik. Hetzelfde geldt vanzelfsprekend voor Irak. De Golfoorlog is in die zin een duidelijk signaal naar alle regimes in het Zuiden: zij hebben geen gegarandeerd statuut van bondgenoot. Hun positie van bondgenoot verandert in functie van de belangen van het Westen. Zij moeten nuttig zijn in de functie van de evolutie van het nuttigheidscriterium zoals het in het Westen wordt gehanteerd. Dit is de logica van het nieuwe hegemonisme. Dit is de situatie in 1990. Bovendien is er geen enkel tegengewicht meer tegen deze evolutie vermits de USSR klaar en expliciet zijn wil uitdrukt om zich bij het Noorden aan te sluiten, zonder reserve.

Wij zien dan dat de VS ondubbelzinnig hun roeping om de wereld te overheersen bevestigen. Zij willen het leiderschap over het hele Noorden opnemen via hun hegemonistische overheersing over het Zuiden. In dit opzicht is de Golfoorlog volledig exemplarisch; hij kan begrepen worden in zijn globale context van getransnationaliseerde machtsnetwerken.

De Verenigde Staten zijn niet alleen een land met een overheersersroeping, zij vormen niet enkel een staat, maar de staat wil een netwerk van multinationale bedrijven en van klant-regimes die gebonden zijn aan transnationale bedrijven, vertegenwoordigen. Dit is het wezen van Koeweit: wanneer de staat er niet meer bestaat, blijft de Kuwayt Investment Company nog altijd bestaan; het is een staat die tegelijkertijd een transnational is. Het is niet voor niets dat Koeweit dit speciaal hulpstatuut had in 1990.

De Golfcrisis en -oorlog kunnen begrepen worden in de globale context van transnationale netwerken waarvan Irak geen deel meer uitmaakt, omdat Iran genormaliseerd is. De Golfstaten vormen een deel van dat netwerk, Israël evenzeer, en de Iraakse regeringsvorm, met zijn nationalistisch-populistische principes is een gevaarlijk anachronisme geworden en moet dus verdwijnen.

Per slot van rekening is dit de echte logica achter alles en de aanval in Koeweit in 1990 is maar een toeval in een ontwikkeling die begonnen was in 1989, met de zaak van het kanon. Er grijpt een totale ommekeer plaats in de houding van Irak. Het grote moderniserende land van de jaren 80, dat weerstand bood tegen het obscurantisme van de Ayatollah's, is een ontwrichtend element geworden in de internationale orde en het heeft minder dan twee jaar gekost om erin te slagen het beeld van dat land volledig om te keren.

De Golfoorlog overstijgt in grote mate de regionale inzet en zelfs de inzet van de olie-grondstoffen. Er komt ook een strategisch aspect bij (de uitdrukkelijke wil om dit regionaal conflict om te vormen tot een globaal conflict) en een symbolisch aspect, namelijk de weigering om met Irak te dialogeren op het einde van 1990, de weigering om te onderhandelen, de wil om het regime te vernederen, om geen uitgangspoortje open te laten, de volledige wanverhouding van de militaire middelen die sedert januari ingezet werden, de hevigheid van de bombardementen, het strafkarakter en de systematische, koude wil tot vernietiging. Het land moet genormaliseerd worden, er moet een demonstratie-effect zijn voor de verdere relaties tussen het Westen en de Derde Wereld, tussen het Noorden en het Zuiden. Het symbolische aspect van de

oorlog is één van de tekenen van de nieuwe dimensie van de Noord-Zuid betrekkingen (die verre van puur economisch zijn). Het maakt deel uit van deze evolutie in het netwerk, van getransnationaliseerde machtsverhoudingen tegenover hun relaties met de klanten, die zeer individueel en zeer media-gericht zijn, zoals bijvoorbeeld de relaties onder staatshoofden ("Hi George, how are you today?"). Men is ofwel binnen het netwerk met macht of men is er buiten, men is in de club of men is een paria.
Wat voor mij zeer betekenisvol lijkt, is het soort depolitiseren van de problemen, een criminalisering van de politiek. Men discussieert niet meer, er is geen inzet meer. Men vormt de tegenstander om tot een misdadiger. Dit duidt op een grote achteruitgang, met zware gevolgen. Op het einde van de 19de eeuw, heeft Europa de kolonisatie van Afrika goedgepraat door te wijzen op het kannibalisme, d.w.z. op iets dat zich buiten rationele normen bevindt. Terwijl de Europese Staten sedert 300 jaar relaties onderhielden met Afrika, ontdekten zij dus plotseling dat de Afrikaanse staten zich niet hielden aan de normen van het internationaal recht en dat rechtvaardigde een onder voogdijstelling en een totale kolonisatie. Voor mij is dit één van de meest verontrustende aspecten van de evolutie in de houdingen van het Noorden.

De evolutie namelijk van de verbeelding zoals zij gewekt wordt in de media, de richting van een nieuwe arrogantie ten opzichte van het Zuiden, het aspect 'kruistocht', het facet 'strafexpeditie'. Maar indien er een irrationeel aspect is dat zeer machtig is, dan werkt het, dan is het niet volledig zinloos. Het slechte Zuiden dat als 'satan' wordt beschouwd en als misdadiger, is niet om het even welk Zuiden. Het is dat Zuiden dat een project kan kanaliseren dat weerstand biedt aan een totale opening voor het Westen, dat poogt om zekere normen te bewaren, een zekere graad van autonomie, van onafhankelijkheid. De logica van uitbreiding en verovering van de overheersende belangen wordt ingekleed in een logica van dienstbaarheid aan de gerechtigheid en de menselijkheid, en zij die er zich tegen verzetten, in het Zuiden, worden voorgesteld als vijanden van de mensheid. Dit procédé in de manipulatie van het irrationele, in het omvormen van fundamentele begrippen van het internationale recht (zoals bijvoorbeeld nu een recht tot interveniëren).

Het is één van de meest zorgwekkende tekenen, dat ons verder brengt in de zeer concrete evolutie doorheen deze gigantische manipulatie. In 1990-91 zijn wij inderdaad in een nieuwe fase beland van een nieuwe wereldorde, van een nieuw imperialisme en een nieuwe overheersingszucht.

Uiteenzetting van Camille HARB, Libanees jurist 13 juni 1991

Vooreerst houd ik eraan het Belgische volk te groeten en te bedanken. Sedert het begin van de Golfcrisis heb ik de gelegenheid gehad deel te nemen aan een aantal samenkomsten in België, die erop wijzen dat men zich in dit land niet laat manipuleren door de propaganda van de Verenigde Staten.

Om de Golfcrisis en de Golfoorlog te begrijpen denk ik dat het vooreerst nodig is om een aantal karakteristieken van de geschiedenis van het Midden-Oosten te begrijpen. Dit wil ik hier uitleggen.

Het Midden-Oosten is sedert de vroegste geschiedenis dé belangrijkste regio geweest van de hele aarde:

1. Dankzij de geografische situatie (die het tot een schakel maakt tussen het Noorden, het Zuiden, het Oosten, het Westen, Afrika, Azië en noem maar op).
2. Dankzij de godsdienstige leiders (omdat in het Nabije Oosten de drie monotheïstische godsdiensten zijn ontstaan die bijna de hele wereld hebben veroverd).
3. Omdat in het Nabije en Midden-Oosten de grote beschavingen zijn ontstaan die de aarde hebben veroverd en waarvan de huidige beschaving een ontwikkelingsfase of een hoogtepunt betekent.

In tegenstelling met andere landen heeft Irak niet één maar verschillende grote beschavingen gekend. Alles begon 4000 jaar voor Christus, toen de Sumeriërs in deze streek verschenen. Het is dankzij de Sumeriërs dat wij tot op heden bepaalde wetenschappelijke kennis hebben (bijvoorbeeld de verdeling van de dag in 24 uur, van het uur in 60 minuten en van de minuut in 60 seconden). Deze Sumerische beschaving duurde tot 2000 voor Christus en werd gevolgd door de Beschaving van Hammoerabi die de stad Babylon (poort van God) stichtte. Deze periode duurde van 1792 tot 1750 voor Christus. Hammoerabi was de eerste wetgever. Hij stelde het wetboek van Hammoerabi op, dat op een stenen zuil werd gegraveerd en nu bewaard wordt in het Louvre in Parijs. Na deze tweede periode volgde het tijdperk van de Stadsstaten en dat van de Assyriërs die de voorafgaande beschavingen verder hebben ontwikkeld. Met de verovering van Alexander rukte het Westen voor de eerste keer op naar het Oosten. Na diens dood, stichtten zijn opvolgers in Irak het rijk van de Sassaniden.

Met de geboorte van de Profeet, kwam later de Islam. Na de dood van de Profeet zijn het de Kaliefen – gezellen van de Profeet en zijn naaste medewerkers – die opeenvolgend de macht hebben overgenomen.

In 750 was de macht van de Kaliefen in handen van de dynastie van de Abassieden, die Bagdad stichtten. Het is tijdens die periode dat de Arabisch-Islamitische beschaving en de beschaving van het Midden-Oosten hun hoogtepunt hebben gekend, hun gouden tijdperk. In Bagdad was de Kalief zowel politiek als godsdienstig leider. Hij was ook geneesheer en deelde geld uit aan geleerden, schrijvers, dichters om hen in hun werk te stimuleren.
In die tijd werden Griekse en Romeinse teksten naar het Arabisch vertaald. Het zijn christelijke en Syrisch-christelijke vertalers die deze vertalingen uit het Grieks en het Latijn naar het Arabisch hebben gemaakt.

De Arabieren hebben deze Grieks-Romeinse erfenis overgenomen en op alle gebied ontwikkeld: vooral dat van de filosofie, de wetenschap en de geneeskunde. De geneeskunde werd ingevoerd in Granada in Spanje en is er gedurende 7 eeuwen bedreven geweest. Bovendien ontwikkelden de Arabieren de fysica en kenden zowel een voorloper van Newton als een voorloper van Galilei. Vergeten wij ook de wiskunde niet en voornamelijk de algebra, die in deze periode ontstond en werd ontwikkeld. Ook aardrijkskunde, geschiedenis, geneeskunde, dichtkunst kenden toen een hoogtepunt.

Deze periode lijkt in het geheel niet op de hedendaagse tijd en op de hedendaagse situatie in landen die zich Arabisch of Islamitisch noemen.

Het was gedurende die tijd dat de dichtkunst in zijn meest vrije vorm zich ontwikkelde in Bagdad, met een dichter genaamd Aboe Nawaz, beroemd in de Arabische dichtkunst als de dichter over de vrouw, de wijngaard, de wijn. Tot op heden is de naam van één van de mooiste lanen van Bagdad de Aboe Nawaslaan.

Het was een periode van verdraagzaamheid en van redelijkheid, met al zijn heerlijke, menselijke en geestelijke dimensies.

Bagdad was samen met Granada een centrum van de wereldbeschaving, een patrimonium van de mensheid, dat in 1258 door de Mongolen werd aangevallen en verwoest. In Bagdad waren boekenwinkels en bibliotheken, die door de Mongolen werden vernietigd, met hun inhoud.
Handschriften zijn voor altijd verloren gegaan. Maar Bagdad vertegenwoordigd voor ons, Oosterlingen, onze deelname aan de wereldbeschaving, het symbool van onze cultuur, het symbool van onze gouden tijd, voor de eerste keer vernietigd door Gengis Khan in 1258. Het is voor ons moeilijk te verteren dat Bagdad in 1991 opnieuw wordt verwoest, door een nieuwe Gengis Khan: George Bush.

Na 1258 volgt een periode van ondergang, met de verdere verovering door de Mongolen en vervolgens de Ottomaanse overheersing die 4 eeuwen geduurd heeft, tot de eerste wereldoorlog.

De Engelsen, die Indië bezetten, wilden ook de weg naar Indië onder controle hebben. Zij hebben zich in 1804 voor de eerste keer militair ingeplant in de streek van de Perzische Golf, toen piraten mevrouw Taylor, de vrouw van een officier, hadden gekidnapt. De Engelsen hebben toen een militaire actie gevoerd en vestigden zich in de Golfregio.

In 1835 werd deze Britse vestiging door een voorlopig verdrag bevestigd. In 1843 werd dan met plaatselijke heersers een eeuwig verdrag, van onbeperkte duur, ondertekend.

Dit verdrag heeft model gestaan voor andere verdragen, toen de Engelsen meer in het Noorden wilden doordringen, d.w.z. in de emiraten van Bahrein, Quatar en Koeweit.

In principe waren de emiraten onder Ottomaanse hegemonie, maar in de praktijk oefenden de Ottomanen geen rechtstreekse heerschappij uit. Zij stelden zich ermee tevreden een gouverneur te benoemen, die zijn zetel had in Basra om van daaruit de streek te controleren: Quatar, Bahrein en het Oosten van Saoedi-Arabië, namelijk de oliestreek die nu als Dahran bekend staat.

De Engelsen vervolgden hun weg naar het Noorden, bouwden militaire vestigingen en legden een verdrag op aan deze emiraten. Het eerste verdrag, dat in 1860 werd uitgewerkt, werd in 1892 ondertekend. Dit verdrag stipuleerde onder andere dat het staatshoofd van Bahrein niet het recht had te onderhandelen of een verdrag af te sluiten met om het even welk land behalve Groot-Brittannië. Hij had niet het recht om regeringsafgevaardigden van vreemde landen, behalve van Engeland, te ontvangen. Hij had geen recht om bezoekers te ontvangen, geen recht om een hypotheeklening te nemen op een deel van zijn land of het te verkopen aan wie dan ook behalve aan de Britse regering.

Hetzelfde verdrag werd in 1899 door Moebara Al Kabir, staatshoofd van Koeweit en door de Britse commissaris van de regio in het geheim ondertekend, dus zonder medeweten van de 'Sublieme Poort', van de heerser te Bagdad.

Toen de Ottomaanse keizer van de ondertekening van dit verdrag hoorde, verzette hij er zich tegen. Het hoofd van Koeweit werd gedwongen tegen het verdrag op te komen en de Britse regering bood mondeling zijn verontschuldiging aan. Maar het verdrag werd niet schriftelijk teniet gedaan, en het bleef van kracht tot in 1961, de aanvangsdatum van de zogenaamde onafhankelijkheid van het emiraat van Koeweit.

In die tijd woonden vissers en zeelieden in het emiraat van Koeweit. Er heerste een dubbele economische activiteit. De vissers visten pareis in de Golf en deze vormden één van de belangrijkste bronnen van inkomsten voor de streek omdat zij via Indië verder uitgevoerd werden naar Europa. Bovendien was er handel met Indië. Er waren 5 à 6.000 inwoners.

Vanzelfsprekend schoven de grenzen na de ontdekking van aardolie in de jaren 20 op, naargelang de verdere ontdekkingen van oliebronnen.

Saoedi-Arabië van zijn kant, werd in 1740 gesticht door een ontmoeting van Mohammed Ben Saoud, een prins uit het Noorden van Arabië. Er was toen nog geen Saoedi-Arabië, die naam ontstond pas later. In die periode ontmoette prins Ben Saoud dus een godsdienstig hervormer, Mohammed Ben Abdel Wahab, die de terugkeer naar de zuivere, orthodoxe, strenge Islam voorstond. Zij kwamen overeen om samen te werken en daarom heet Saoedi-Arabië sindsdien het Wahabitisch koninkrijk, omdat de orthodoxe, zuivere, strenge Islam er beleden wordt. Maar de macht is overgegaan in andere handen. In de 19de eeuw, was er een andere dynastie die over het Noorden van Saoedi-Arabië heerste en de huidige koninklijke familie heeft Riad, de hoofdstad van het koninkrijk in 1902 heroverd. In dat jaar heeft Ben Saoud, door list, met 40 ruiters de toen heersende prins vermoord. Hij vestigde zich in de stad en vervolgens organiseerde hij een Bedoeïenenleger. Dit leger begon te groeien en veroveringen te maken. Zo slaagde Ben Saoud er dankzij dit leger in 1925 in, het Zuiden van het Arabische schiereiland, het koninkrijk Ijas, te veroveren. Dit land was onder de controle van de Hasjemieten, de voorouders van de huidige koning Hoessein van

Jordanië. In de jaren 30 proclameerde Ibn Saoud zich tot koning van Saoedi-Arabië. Hij gaf zo zijn naam aan een pas opgericht koninkrijk, dat steunde op geweld, op het zwaard en op verovering. In 1933 ontdekte men er petroleum. Jammer genoeg was de koning omringd door raadgevers onder wie twee Libanezen die hem de raad gaven zich tot de Amerikanen te wenden om hun concessies te laten nemen.

"Koeweit is op 19 juni 1961 onafhankelijk geworden," schrijft de auteur van een boek". Een akkoord ondertekend in 1922 door de Britten en de buurstaten, bepaald de grenzen van het land. De vreemde omstandigheden van de onafhankelijkheidsverklaring worden door Harold Dickson, toen Brits militair attaché in de regio, in zijn memoires beschreven. Toen de onderhandelingen niet vlotten, riep Sir Percy Cocks, Brits ambassadeur voor Indië, Sjeik Ibn Saoud, de toekomstige koning van Saoedi-Arabië, bij hem in zijn tent. "Ik was verwonderd," zo schrijft Dickson, "te zien dat deze als een schooljongen werd terechtgewezen door de ambassadeur van Hare Majesteit en te horen dat Percy Cocks hem zei dat hijzelf, P. Cocks, zou beslissen over het soort grenzen en het verloop ervan. Dit maakte een eind aan de impasse. Ibn Saoed zakte bijna in elkaar en zei op een pathetische manier dat Sir Percy Cocks zijn vader en zijn moeder tegelijk was en dat hij de helft van zijn koninkrijk, zo niet het geheel, zou afstaan in dien Percy Cocks dit beval. In twee dagen was de zaak opgelost. Zo werden de grenzen geregeld tussen de landen in deze streek".

Irak van zijn kant eiste sedert het begin van de eeuw een uitweg naar zee. In de jaren 13, 20, 30, 40,... Bijgevolg is het probleem van de grenzen niet een recent probleem of een probleem dat door Saddam Hoessein werd geschapen. Dit is een probleem dat dateert van het einde van de vorige eeuw, sedert het fameuze verdrag van 1899. De laatste belofte die de Engelsen maakten, in 1956, ten tijde van de Suez-crisis was, dat zij Irak een uitweg naar zee zouden geven – de twee eilanden die nu door Bagdad worden opgeëist – indien Irak politieke stelling nam aan de zijde van de Engelsen, de Fransen en de Israëli's, die de Suez-oorlog uitlokten. Irak heeft toen niet toegegeven en een uitweg naar zee werd dus geweigerd. In 1958 heeft een militaire staatsgreep de koninklijke macht, gevestigd in Bagdad, omvergeworpen. Een junta van officieren, geleid door generaal Kassem, greep de macht. Toen de Engelsen in 1961 Koeweit onafhankelijk wilden maken, verklaarde Kassem dat Koeweit van rechtswege toebehoorde aan Irak omdat het, historisch beschouwd, deel uitmaakte van de streken die door Irak, namelijk door Basra, werden beheerd. De Engelse vloot werd natuurlijk ter plaatse gestuurd, ook de Amerikanen reageerden en zelfs sommige Arabische leiders die toen reeds verleid waren door de petro-dollars. Kassem werd verplicht zijn aanspraken op te geven en een pan-Arabische legermacht vestigde zich in Koeweit om er de veiligheid te verzekeren. Nadien kwam de Baath-partij aan de macht en stelde voor dat Koeweit de 2 eilanden aan Irak zou toekennen door ze ofwel te verkopen ofwel te verhuren. Dit was een première in de relaties tussen de twee landen. Irak beloofde toen het verloop van de grenzen tussen de twee landen definitief te regelen. Koeweit volgde de raad van de Britten en gaf nooit een klaar en definitief antwoord. Gedurende de oorlog tussen Irak en Iran, toen Irak ook vocht voor Koeweit en Saoedi-Arabië, heeft Irak zijn vraag herhaald en Koeweit heeft steeds een antwoord geweigerd.

In de jaren 20 werd in Koeweit olie ontdekt, in de jaren 30 in Saoedi-Arabië. In diezelfde tijd ontdekte men olie in Iran. De petroleum werd beheerd door de Britten en de Fransen die de Turkse Olie Compagnie (TOC) hadden overgeërfd. De Amerikanen eisten een participatie in de uitbating. In 1923 namen zij 27% over van de TOC die sindsdien de Irak Petroleum Oil Company werd. Later vestigden de Amerikanen zich in Saoedi-Arabië en de contracten die zij sloten met de

producerende landen waren concessies. Aramco gaf Ibn Saoed 1 dollar per ton olie. Irak kreeg enkel 5 pond sterling per vierkante km concessie. Deze ondernemingen toonden zich vrijgevig, want in de jaren 60 vermeerderden zij hun ristorno met 5, 15 of zelfs 25% van de prijs die zij gaven per barrel bij het begin van de ontginning. Toen Mossadegh in 1951 de Iraanse petroleum genationaliseerd had, werd hij in 1953 door een Anglo-Amerikaanse coup omvergeworpen. Deze coup werd geleid door de vader van de beroemde held van de operatie 'woestijnschild', generaal Schwarzkopf. In 1972 was Irak het eerste land dat zijn petroleum nationaliseerde en dat de nationalisatie ook aanhield. Dit is een zonde die het Westen niet kan vergeven.

De petroleuminkomsten tussen 1973 en 1981 worden op 400 miljard dollar geschat, waarvan 80% in de ontwikkelde Westerse landen werd geïnvesteerd. In 1989 beliepen de olie-inkomsten 670 miljard dollar, waarvan 23% in de olieproducerende landen werd geïnvesteerd, en enkel 4% in de ontwikkeling van andere landen in de regio en van de Derde Wereld. De andere landen van de regio liepen in diezelfde tijd een schuld op van 260 miljard dollar. Het gemiddeld jaarlijks inkomen per inwoner bedraagt 160 dollar in Somalië, 650 dollar in Egypte, 15.700 dollar in Saoedi-Arabië.

De Nieuwe Wereld Orde die George Bush wil instellen is niets anders dan de bevestiging van de 'orde' waarover ik het gehad heb.

Getuigenis van Olga MEJIA, voorzitster van de Organisatie voor de Mensenrechten van Panama 13 juni 1991

ECONOMISCHE EN MILITAIRE AGRESSIE VAN DE VERENIGDE STATEN TEGEN PANAMA

De militaire interventie op 20 december 1989 en de daaropvolgende bezetting van Panama door de V.S. is een misdaad tegen de mensheid. Gelijklopend met de gebeurtenissen rond Koeweit en Irak werd deze operatie voorafgegaan door psychologische, economische en militaire vijandelijkheden die tot nationale en internationale verarming leidden.

Vanaf maart 1989, dus 2 jaar voor de invasie door de V.S., werd een massieve boycot van de Panamese economie op touw gezet met de bedoeling de Panamese regering tot een andere politieke koers te dwingen en de macht van Noriega te breken.
Deze economische boycot bestond uit het bevriezen van 56 miljoen dollar van de nationale schatkist bij Amerikaanse banken, de uitsluiting van Panama bij de export van suiker naar de V.S., het niet uitbetalen aan Panama van de belastingen en doorgangtaksen voor het gebruik van het kanaal, en tenslotte het invoeren van een handelsverbod met Panama.
Deze sancties verplichtten de Panamese bank om gedurende 2 maanden alle activiteiten te staken. Zo werd er 270 miljoen dollar aan spaargelden bevroren. De stabiliteit van de bank is tot hiertoe nog steeds niet hersteld.
De economische boycot berokkende de Panamese economie 500 miljoen dollar verlies en een daling van het BNP met 27%.
De inval op 20 december 1989 vergrootte het verlies nog eens met 2 miljard dollar, te wijten aan de verwoestingen van huizen en winkels, met als gevolg een stijging van de werkloosheid tot 35%, en een toename van de armoedecijfer van 30 tot 45%.
Het gebrek aan circulerend geld bracht speculatie met zich mee en de schaarste van basisprodukten bracht angst bij de sociaal laagst geplaatste bevolkingsgroepen en voor de eerste maal ook bij de middenlaag.

Het verdrag Torrijos-Carter werd meer dan 100 maal geschonden door militaire provocaties van de Verenigde Staten. De troepen blokkeerden wegen, zochten Panamese burgers, bezetten dorpen, verhoogden hun effectief aan militairen, luisterden overal telefoongesprekken af en steunden krachten die tegen de regering gericht waren (cfr. de poging tot staatsgreep op 3 oktober 1989).

De CIA ging zowel openlijk als ondergronds te werk en richtte bijvoorbeeld een clandestiene radiozender op. De Noordamerikaanse regering organiseerde en financierde "Cruzado Ciciletta" (een oppositiebeweging).
De CIA besteedde minstens 10 miljoen dollar aan de verkiezingscampagne van president Endara in mei 1989.
Toen de Panamese regering zich verzette tegen de uitbreiding van de militaire basissen op het grondgebied en weigerde deel te nemen aan een interventie-operatie in Nicaragua (Pointdexter), zetten de VS de onderhandelingen met de regering van Noriega stop. Dit had tot gevolg dat Noriega de staat van beleg uitriep, hetgeen geïnterpreteerd werd door de V.S. als een oorlogsverklaring.

Om 0u30 begon de slachting. Tegelijkertijd werden El Chorrillo, San Miguelito, Chomera, Tocumen (vliegveld), Chepo en Colon gebombardeerd, waarbij de militaire kazernes en de volkswijken werden geviseerd.
Er werden super-gesofistikeerde wapens gebruikt en met brutaal geweld werden niet-conventionele oorlogsmethoden gebruikt.
Zo werden o.a. bommenwerpers Stealth-117 A, laserstralen en Apache-helikopters gebruikt. Gedurende de eerste 13 uur van de invasie werden 422 bommen op Panama-stad gedropt.
30.000 Noordamerikaanse soldaten, met hoogtechnologische wapens uitgerust, namen het op tegen een 15.000 Panamese soldaten die in de praktijk echter politiefuncties verrichtten.

In strijd met de Conventie van Genève en met de Principes van Nürnberg werden lijken ontdaan van identiteitspapieren en alles wat hun identiteit zou kunnen onthullen en in plastic zakken gestoken, andere lijken werden met laserstralen verkoold voor ze in massagraven werden gegooid.
Gewonde burgers en soldaten werden met tanks platgewalst en burgers die aan de bombardementen trachtten te ontsnappen werden gemitrailleerd.

1. De interventie, de invasie en bezetting van Panama en Koeweit-Irak beantwoorden aan het concept van de Bush-administratie, namelijk aan "de Nieuwe Wereldorde". De internationale betrekkingen worden herleid tot matrakslagen.

2. Beide invasies werden voorafgegaan door een embargo en gingen gepaard met een strenge controle van de media.

3. De voorafgaande sancties en de invasie ruïneerden de Panamese economie en herleidden de Iraakse economie tot een pre-industriële toestand.

4. De strategie om internationale personaliteiten die zich verzetten tegen de V.S.-belangen te terroriseren, is reeds een gewoonte geworden (Noriega, Hoessein, Castro).

5. Het gebrek aan reactie tegen de slachting in Panama, onder invloed van de gebeurtenissen in Roemenië, moedigde de V.S.-troepen aan om nadien een slachting van naar schatting 125.000 Irakezen op touw te zetten, met steun van een internationale militaire coalitie.

6. De zogenaamde chirurgische militaire ingrepen in Panama en Irak lieten toe gesofistikeerde wapens te testen en maakten een nog steeds onbekend aantal slachtoffers, vooral burgers. Vooral de burgerlijke infrastructuur werd geviseerd.

7. Beide militaire operaties die geacht werden van korte duur te zijn, resulteerden in militaire bezetting en dus in de schending van het zelfbeschikkingsrecht.

8. Tenslotte was er in beide gevallen ook sprake van het gebruik van middelen buiten alle verhouding tegen slecht bewapende militairen of zelfs militairen zonder verdediging.

De voorbereidingen tot de Golfoorlog

Uiteenzetting van Frans WUYTACK, lid van het bureau van de Koördinatie tegen de oorlog in de Golf (België) en deelnemer aan het "Vredeskamp in Irak"
14 juni 1991

Op 2 augustus 1990 werd in de UNO resolutie 660 gestemd. Het embargo trof Irak, waar 45% van de bevolking jonger is dan 15 jaar.

Geen enkele van de 180 UNO-resoluties tegen Israël (of de 7 tegen Zuid-Afrika) werden uitgevoerd, maar alleen dit nr. 660 van de Nieuwe Orde zal voor het eerst in de geschiedenis een gans land met 17 miljoen mensen legaal terroriseren en uithongeren.

Achtentwintig landen gaan samenwerken om de twintigste eeuw af te sluiten met een gigantisch massagraf. Technologisch zonder voorgaande en financieel krankzinnig in een wereld van honger en ellende.

Amerikaanse, Franse, Britse en Russische oorlogsbodems met 400 kernkoppen aan boord sloten de Perzische Golf hermetisch voor elke bevoorrading af. Turkije viseerde de noordergrens van Irak met 300 kernkoppen en Israël met 60 à 200 kernkoppen het centrale gedeelte.

Werkelijk een nucleair potentieel, neen, werkelijk een nucleair fascisme. Ter verantwoording van dit alles dienden de media dagelijks een portie arsenicum en angst op voor het nooit gevonden atoomwapen van Irak.

Het embargo hield in feite reeds een vonnis en tegelijkertijd een oorlogsverklaring in. Het was immers geen embargo zonder meer, het was tevens een militair nutteloze blokkade van medicijnen en voedsel, zoals bijvoorbeeld melk, melkvervangende produkten, pediatrische vaccins en oplossingen voor dialyse.
- 12.000 ton voedsel en 32.000 ton melk, door Irak aangekocht, werden in Turkije vastgehouden.
- Zendingen van medische tijdschriften werden stopgezet.
- De Wereldgezondheidsorganisatie stopte met het zenden van testsets voor hepatitis

B: 10% van alle donorbloed is besmet met hepatitis B, zodat er bij gebrek aan testsets een groter risico bestaat om hepatitis B te krijgen via ongetest bloed.
- Daarbovenop komt dan nog de immorele weigering van farmaceutische en andere lobby's om geneesmiddelen te leveren.

Is dat soms "La Logique de Solidarité" van Mitterrand en Europa, dat de mensenrechten hoog in het vaandel voert? Of zijn het de uitgestoken vuile handen van de internationale wapenhandel, van "les marchands de la mort", die over de diplomatieke balletten heen, hun benzinebommen, clusterbommen en MLRS-raketten willen uittesten op levende wezens?

Toen ik van eind december tot begin januari in Bagdad was, waren er reeds drie grote ziekenhuizen gesloten wegens gebrek aan middelen. Nadat polio in de drie laatste jaren niet meer voorgekomen was, waren er toen reeds 300 nieuwe gevallen. Ook difterie, diarree, ademhalingsstoornissen en mazelen namen toe.

Shock kan niet op de juiste manier behandeld worden bij gebrek aan vloeistoffen.

Het Saddam Centraal Pediatrisch Ziekenhuis telt 400 bedden, waarvan 100 in de chirurgische afdeling. Het is het grootste opleidingsziekenhuis in het land. Het wordt beschouwd als het beste ziekenhuis in Irak en wordt vooral gebruikt voor spoedgevallen. Tot aan de Golfcrisis werd het door de regering gesteund met veel financiële middelen en onbeperkte medische voorzieningen.

De Iraakse dokters beschreven ons de toestand als gevolg van het embargo:
- 50% van de bedden zijn buiten gebruik, het aantal opnames steeg evenwel van 80 tot 150 per dag.
- Er was een tekort aan intraveneuse antibiotica.
- Er was geen oplossing meer voor intraveneuse voeding.
- Er was een tekort aan anesthetica.
- De melkvoorraad was vrijwel uitgeput.

Er was geen intraveneuse penicilline, insuline voor diabetische coma, wegwerptransfusie-onderdelen, calciumchloride voor intraveneus gebruik, melkvervangend produkt voor allergische kinderen.

Sedert de Golfcrisis was de sterftegraad verdubbeld. Er waren voorheen 70 verpleegsters. Van de 49 die eind december nog overbleven, waren er 50% buitenlandse (Cuba, Vietnam). Dit wil zeggen: 1 verpleegster voor 20 couveuses. Moeders moeten er zelf op hun kinderen passen. De couveuses komen van vijf verschillende leveranciers: Groot-Brittannië (Vickers), Verenigde Staten (Air Shield), Duitsland, Ierland en Zweden. Als ze kapot gaan kunnen ze niet hersteld worden bij gebrek aan onderdelen. Verschillende waren reeds buiten gebruik. Op de beschuldigingen die in de media verschenen omtrent de couveuses die in Koeweit gestolen waren en overgebracht naar Irak, zei de directeur van het ziekenhuis dat hij sinds de invasie nog geen couveuses ontvangen had. En hij legde er de nadruk op dat de kinderen uit Koeweit even belangrijk zijn als de Iraakse kinderen.

In het Saddam Medisch Stadsziekenhuis met 1.200 bedden was de toestand nog kritieker. Dit is het voornaamste opleidingsziekenhuis in Irak. Er waren 53 chirurgen, 133 consulterende specialisten en 400 inwonende geneesheren en assistenten. Sedert het Embargo waren volgens de dokters de opnames verminderd met 50%, en het aantal operaties drastisch afgenomen van 34 à 40 per dag tot dagelijks enkele

levensnoodzakelijke noodoperaties. Ze ontwikkelden regels en criteria om te bepalen welke patiënten prioriteit hebben.

Het embargo was door zijn aard gericht op weerlozen, niet op frontsoldaten.

Het druist niet enkel in tegen de Rechten van de Mens, voor presidenten die Straatsburg niet weten liggen, en het Internationaal Recht, het is bovendien totaal wetteloos en zelfs tegenstrijdig met de UNO-resolutie.

Ik wil dan ook graag de uitspraak citeren van de delegatie van het IPPNW (Internationale Vereniging van Dokters voor Preventie van Nucleaire Oorlog), winnaars van de Nobelprijs voor de Vrede in 1985, die van 14 tot 22 december 1990 Irak bezochten. De delegatie werd gevormd door Dr. Bernard Lown (co-president, USA), Dr. John O. Pastore (secretaris, USA), Dr. Ulrich Gottstein (Europese vice-president, Duitsland), Dr. Sergei Kolesnikov (Sovjet-afgevaardigde, USSR), Dr. Aurora Bilbao (Spaans afgevaardigde), William W. Monning (administratief directeur, USA).
Hun stelling: Sancties op gebied van medicijnen, medische voorziening en voedsel zijn strijdig met de UNO-resolutie.

Uiteenzetting van Oum NASSER, verantwoordelijke voor de "Vredesboot" 14 juni 1991

In het licht van de Verklaring van de Rechten van de Mens, heeft ieder menselijk wezen recht op medicatie.

Na de beslissing van de Amerikaanse administratie om Resolutie 661 van de Veiligheidsraad die duidelijk medicatie en voedsel uitsloot van het embargo, op een manier zonder voorgaande in de geschiedenis van de mensheid te misbruiken (teneinde het Iraakse volk deze produkten te ontzeggen), besloot de Unie van Arabische Vrouwen, die de Arabische vrouwen vertegenwoordigd, om met een boot via Arabische havens Irak aan te doen.
Deze boot, die de 'Vredesboot' werd gedoopt, was een vredessymbool tegen de militaire ontplooiing van de Amerikanen in de Golf. Deze laatsten hadden er vanaf het begin geen geheim van gemaakt dat ze geweld wilden gebruiken en dat ze een oorlog wilden ontketenen om de Golfcrisis 'op te lossen'.
De Vredesboot moest medicatie en voedselhulp, verzameld door de lokale afdelingen van de Unie van Arabische vrouwen in verschillende Arabische landen, naar Irak brengen. Het was een teken van solidariteit van de Arabische vrouwen met het Iraakse volk en een bevestiging van hun geloof in het principe volgens hetwelk 'ieder mens recht heeft op voedsel en medicamenten'.
De Unie van Arabische vrouwen belastte mij met de verantwoordelijkheid voor de initiatief.
De Vredesboot lichtte op 6 november het anker inde haven van Algiers met een aantal passagiers aan boord. Later legde hij aan te Tripoli, het Suez-kanaal, de haven van Soedan, Huddaida en Aden. Gedurende de reis nam het aantal passagiers steeds toe en uiteindelijk waren er meer dan 200. Er waren Arabieren (vrouwen en kinderen) en talrijke buitenlandse vrouwen van verschillende nationaliteiten: Amerikaans, Spaans, Japans, Zweeds, Italiaans en Engels. Verscheidene buitenlandse en Arabische journalisten namen eveneens deel aan de reis.
De lading van de boot bestond enkel uit babymelk, medicatie en suiker. Deze produkten waren giften van de organisaties van Arabische vrouwen aan de Iraakse kinderen.
Telkens we ergens aanlegden, werden we opgewacht door een aanzienlijke menigte vrouwen met de goederen die zij hadden verzameld.

De reis verliep naar wens van Algiers tot Aden (in Jemen). Langs deze route ontving de Vredesboot niets dan aanmoedigingen en steun.

Ongelukkigerwijze veranderden de zaken op 26 december 1990, toen we ons in de territoriale wateren van Oman begaven. Die dag bemerkten we oorlogsbodems die zich naar ons begaven. Eenmaal genaderd, begonnen ze ons te waarschuwen en ons te ondervragen. We hebben hierop geantwoord door ons als de Vredesboot voor te stellen, met als passagiers vrouwen en kinderen, 'boodschappers van de vrede' en met als lading babymelk, suiker en medicamenten, een geschenk voor de Iraakse kinderen.
Maar toen we ter hoogte van het eiland Al Moussera, dat deel uitmaakt van Oman, kwamen, voelden we schokken en gewelddadige trillingen. Toen ik op de brug kwam, zag ik verschillende oorlogsschepen die onze boot reeds hadden omsingeld.
Verschillende matrozen van deze schepen wierpen touwen naar onze boot.
Gewapende mariniers gebruikten koorden om zich naar ons te begeven. Helikopters overvlogen ons en dropten parachutisten.
Onze boot werd even snel omsingeld door tot op de tanden gewapende militairen in allerlei soorten uniformen. Eenmaal op de Vredesboot, gedroegen de mariniers zich als veroveraars. Ze hebben ons met geweld benaderd, ze hebben traangasgranaten gegooid. Toen ik me tot hen richtte en me voorstelde als verantwoordelijke van het initiatief 'Vredesboot', viel één van de mariniers me aan. Hij sloeg me bruut op de borstkas. Ik verloor toen het evenwicht en viel op de grond. Hij is dan naar mij toegekomen en richtte de loop van zijn geweer op mijn gezicht.
Ik voelde felle pijn, voelde me misselijk door mijn val en door het traangas.
Op een gegeven moment heb ik me, ondanks alles, kunnen oprichten. Ik zag mariniers zich over gans de boot verspreiden en hoe ze alles wat ze tegenkwamen op hun weg, stuk sloegen. Met hun geweren schoten ze boven onze hoofden om ons te terroriseren.
Een groep van hen begaf zich naar de stuurbrug van de boot. Eenmaal ter plaatse, hebben ze de machines stil gelegd en begonnen ze te slaan op iedereen die zich daar bevond, voornamelijk op de kapitein, de bemanningsleden en de ingenieurs.
Na hen te hebben toegetakeld, gooiden ze hen op de grond, bonden hen de handen op de rug en schopten hen.

Terwijl ze met hun wandaden bezig waren, bemerkten ze een jonge fotografe Suaad Al-Samir, die bezig was met heel de scène te filmen. Ze waren woedend op haar, vielen haar aan en gristen de camera uit haar handen. Haar toestel werd vernietigd, zelf werd ze geslagen en nadien op de grond gegooid.
Daarna namen ze één van de ingenieurs die voordien reeds was afgeranseld en ze gooiden hem op de fotografe.

Een andere groep mariniers begaf zich naar de kajuiten, ze hadden de koelcellen uitgeschakeld, de vrouwen geslagen en hen opgesloten in de kajuiten.

De balans van de entering van de Vredesboot en van het geweld gepleegd door de mariniers tegen de passagiers, bedraagt 75 gekwetste vrouwen. Zij hebben fracturen en veelvuldige blessures.
De gewonden werden geregistreerd, een lijst met de namen en een gedetailleerde beschrijving van hun wonden en fracturen werd opgesteld door een dokter van één van de Amerikaanse schepen, die door zijn kapitein aan boord van de Vredesboot werd ontboden na de passage van de mariniers.
Inderdaad, de kapitein van één van de Amerikaanse schepen heeft zich op onze boot begeven na de doortocht van de mariniers! Hij was het dus die de aanwezigheid van een arts gevraagd heeft om te kijken naar de gewonden. Hij heeft dus de lijst van de gekwetsten en het medisch rapport in zijn bezit.

Er is een detail over het gedrag van één van de mariniers dat ik wil vermelden en benadrukken, want deze 'marinier' heeft zich niet gedragen zoals zijn metgezellen die

enkel vrouwen te slaegen en te mishandelden; hij heeft zich 'onderscheiden' door eveneens kinderen te mishandelen.
Inderdaad, hij heeft een klein Soedanees meisje vastgenomen. Hij nam haar vast bij de armen, tilde haar op en gooide haar daarna op de grond.
Men kan zich makkelijk voorstellen welk trauma dit arme kind doorstond!

Na hun terreuractie, begaven de mariniers zich naar het bureau en de brandkast van de boot. Ze hebben alles geopend, alles gelezen, alles gecontroleerd, al de documenten en paspoorten gecontroleerd.
Ze waren vooral geïnteresseerd in de paspoorten van de niet-Arabieren.

Daarna zijn ze in het ruim afgedaald om de lading te controleren. Natuurlijk vonden ze niets anders dan medicatie, babymelk, suiker en hetgeen nodig was om de passagiers en de bemanning van de boot te voeden tijdens de reis.
Na een controle van 10 uur, had het grootste deel van de mariniers de boot verlaten.
Ze verplichtten ons om in Al-Moussera te blijven, tot we ons neerlegden bij één van hun drie eisen:

1) halve draai maken en terugkeren naar Algiers;
2) een haven uitkiezen waar we onze lading zouden lossen vooraleer onze weg te vervolgen;
3) ons door hen laten slepen naar een haven van hun keuze.

We hebben geweigerd en op het vredelievende en humanitaire doel van onze reis aangedrongen door te benadrukken dat wij vredesboodschappers waren en dat we enkel onze lading bestaande uit produkten die niet onderworpen zijn aan het embargo, op zijn bestemming wilden brengen.
Deze produkten werden verzameld voor de Iraakse kinderen door vrouwen en kinderen van Arabische landen waar de bevolking er nochtans evenzeer nood aan had.
Het betreft dus schenkingen die waren toevertrouwd aan de Vredesboot en deze heeft geen ander doel dan deze schenkingen te brengen naar hun bestemmelingen, zij die er grote nood aan hebben.
De mariniers verwierpen onze uitleg en wilden het vreedzaam en humanitair aspect van onze missie niet in overweging nemen. Aangezien ze ons niet wilden laten gaan, waren we verplicht om te zwichten voor hun chantage en vroegen we om gesleept te worden naar een haven van hun keuze..

Ze gaven ons een termijn van 8 uur om ons te slepen maar ze hebben lang naar uitvluchten gezocht en ze hebben ons 16 dagen laten wachten! De oorlogsschepen die deelgenomen hebben aan de entering van onze boot waren Amerikaanse, Engelse en Australische. De mariniers en de militairen van deze landen zijn dus verantwoordelijk voor de wandaden gepleegd op onze boot.

Om juist en precies te zijn, moet ik vermelden dat daarna, toen we ons in contact hadden gesteld met de Arabische ambassadeurs in het sultanaat van Oman, de ambassadeur van Algerije ons meldde dat de ambassadeur van Australië hem had bevestigd dat de Australische mariniers en militairen die hadden deelgenomen aan de operatie tegen ons, zich teruggetrokken hadden vanaf het moment dat ze wisten wat het doel van onze reis was en wat we vervoerden.
Ze hadden zelfs geprotesteerd tegen de barbaarse handelingen van hun Amerikaanse en Engelse bondgenoten!

Ik heb verschillende telegrammen verstuurd naar het Rode Kruis, de Verenigde Naties

en naar UNICEF. Ik had nooit gedacht dat, wanneer men het Rode Kruis om hulp vraagt, hun antwoord zou afhangen van de Amerikanen.

We zaten 16 dagen vast in Al-Moussera. Langzamerhand verslechterde onze situatie ernstig door de hitte, door de uitputting van onze reserve drinkbaar water. Onze voedselreserve verminderde eveneens, maaltijden moesten overgeslagen worden om te besparen en op het einde namen we slechts een maaltijd per dag. Erger nog: de gezondheidstoestand van de gewonde vrouwen verergerde en hun levens waren bedreigd. De zestiende dag van de blokkade, hebben we een SOS gericht naar de Arabische ambassades in Mascate (hoofdstad van het sultanaat van Oman). Zij zijn bij de autoriteiten van Oman in ons voordeel tussengekomen en deze laatsten hebben tenslotte besloten om ons naar de haven Kabous te brengen, maar slechts voor een periode van 4 uur. Na een tussenstop van 4 uur in de haven van Kabous, was het ongeveer middernacht. De autoriteiten van Oman gaven ons het bevel om de haven te verlaten en om ons te verwijderen van hun kust. We kozen dus het ruime sop en we werden verplicht voor anker te gaan in volle zee.
Vier dagen later, op 11 januari 1991, kregen we het bezoek van enkele Arabische ambassadeurs. Ze deelden ons mee dat de commandant van de Amerikaanse strijdkrachten ons verbood onze reis naar Irak verder te zetten indien we de suiker en de medicatie die we transporteerden, niet losten. Aangezien we keuze noch alternatief hadden, moesten we tegen onze zin in toegeven.

De Arabische ambassadeurs brachten brieven mee, afkomstig van enkele ambassades, bestemd voor hun onderdanen. Men beval hen de boot te verlaten en af te zien van het initiatief om Iraakse kinderen te helpen.
Deze brieven waren afkomstig van de ambassades van Zweden, Italië, Spanje en Japen. Ze waren overgebracht via het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Oman.
Dit officieel document is in ons bezit. Het bewijst dat de beslissing tot oorlog goed en wel op voorhand was genomen en dat de regeringen van deze landen op de hoogte waren van deze beslissing.
De onderdanen van deze landen weigerden om de boot te verlaten en ze hebben het verzoek van hun respectievelijke ambassades genegeerd.
Enkel twee zieke vrouwen, een Japanse en een Zweedse, hebben de boot verlaten, gezien de speciale medicatie die ze normaal gezien namen, uitgeput was geraakt door de gedwongen verlenging van onze reis.

De mariniers zijn dus op onze boot gekomen om zogezegd enkel de suiker en de medicatie, die we van de commandant niet mochten meenemen naar Irak, uit te laden, maar in werkelijkheid hebben ze alles uitgeladen, echt alles, zelfs de babymelk die bij de lading zat. Ze hebben zelfs het voedsel gelost dat bedoeld was voor de passagiers van de boot. Ze hebben de boot verlaten terwijl ze een beetje voedsel, net genoeg voor zes lichte maaltijden, achterlieten.

Het was pas na de barbaarse handelingen en de onmenselijke daden, zoals hierboven beschreven, dat de mariniers ons bevolen onze reis naar Irak te vervolgen.
De Amerikaanse oorlogsbodems hebben ons begeleid langs de hele Golf en ze hebben ons verplicht langs de Iraanse kusten te varen.

We zijn in de Iraakse haven UM KASSIR op 14 januari 1991 aangekomen, met lege handen en een groot hart, maar we droegen in onze ogen en in ons hart luide kreten van protest tegen de onmenselijke wreedheden van de Amerikaanse administratie die schendingen heeft begaan en die nog steeds alle internationale wetten en conventies schendt.

De ervaring die we hebben beleefd, heeft ons gesterkt in de overtuiging dat de entering van onze Vredesboot door de zeemacht, die de Amerikanen in de Golf verzameld hadden, een oorlogsverklaring was van de Amerikanen, niet enkel aan Irak maar aan het gehele mensdom.

Dames en heren, als Arabische vrouw heb ik mezelf reeds vele vragen gesteld en op het einde van mijn getuigenis zal ik enkele van deze vragen uiten.

Is het wel degelijk deze Nieuwe Wereld Orde die de VS willen oprichten?

Is het wel degelijk zo dat deze VS de Nieuwe Wereld Orde willen oprichten?

Is het wel degelijk zo dat de 'New Look' van de wereld zal zijn? Een wereld "beschaafd", geleid en gedomineerd door de VS? Een wereld van geweld, misdaad en schendingen van de elementaire en essentiële rechten van de mens?

Uiteenzetting van Meester Mohammed Khair HORANI, Jordaans jurist 14 juni 1991

Om te beginnen zou ik willen preciseren dat mijn getuigenis over de diplomatieke en politieke inspanningen van Jordanië in de hoop tot een vreedzame oplossing te komen in wat men de Golfoorlog noemt, en over de pogingen door Jordaanse leiders ondernomen om uit deze crisis te komen, eerst met een Arabisch-Arabische oplossing, daarna met een Arabisch-internationale oplossing, uit twee delen zal bestaan.

- Het eerste deel zal de inspanningen door Jordanië voor de tussenkomst van de Iraakse troepen in Koeweit omvatten.
- Het tweede deel zal de periode na 2 augustus behandelen.

EERSTE DEEL

De voortekens van de crisis werden voor de eerste keer opgemerkt op de top, gehouden in Bagdad in het begin van 1990. Op deze top heeft de Iraakse president duidelijk en voor de eerste keer verklaard dat er spanningen waren in de relaties tussen zijn land en Koeweit. Deze spanningen dateren, om precies te zijn, van 9 augustus 1988, d.w.z. één dag na het van kracht zijn van het staakt-het-vuren in de oorlog tussen Irak en Iran.
Inderdaad, die dag had de Koeweitse regering besloten om zijn olieproduktie op te drijven om zo de quota, opgelegd door de OPEC, te overschrijden. De olie van deze verhoogde produktie was afkomstig van de velden van Roumeilay, gelegen in een gebied dat steeds een onderwerp van betwisting was tussen Koeweit en Irak.
Deze beslissing vormde, zoals bevestigd door de auteurs van 'De Geheime Dossiers van de Golfoorlog', Pierre Salinger en Eric Laurent, een duidelijke provocatie vanwege de Koeweiti's ten opzichte van de Iraakse leiders. Andere beslissingen betreffende de verhoogde olieproduktie elders in Koeweit volgden en hebben geleid tot een val van de olieprijzen tot minder dan 9 dollar per vat. Bij het begin van de Arabische top heeft de Iraakse president Saddam Hoessein aan de leiders van de Staten die deelnamen aan de top gevraagd om een bijeenkomst te houden, enkel tussen de staatsleiders, achter gesloten deuren.
Ik heb de gelegenheid gehad om een videofilm van deze reünie te zien. De Iraakse president, Saddam Hoessein, sprak er openhartig en duidelijk de Arabische leiders toe. Hij zei dat hij voelde dat er een niet-verklaarde economische oorlog tegen zijn land werd gevoerd. Het doel van deze oorlog was het economisch verzwakken van Irak zodat het zijn buitenlandse schulden ten gevolge van de Iraaks-Iraanse oorlog niet kon

afbetalen en zodat het belet werd in de wederopbouw na de vernietigingen van de oorlog.
Op de video in kwestie, zag ik hoe de Iraakse president zich richtte tot de Koeweitse Emir en hem vertelde dat hij de voortzetting van deze economische oorlog tegen zijn land niet zou dulden en dat hij een einde zou maken aan deze oorlog volgens de principes van wettige zelfverdediging.
Na deze bijeenkomst voelden de Jordaanse leiders en voornamelijk koning Hoessein, dat deze situatie tot een reëel conflict kon leiden indien de zaken bleven zoals ze er voorstonden.
Nog andere tekens werden zichtbaar op internationaal vlak: daden en handelingen die de schakels vormen van dezelfde ketting waarvan het doel eveneens het benadelen van Irak was, het economisch te verzwakken zodat het geen hoofd zou kunnen bieden aan een moeilijk economische situatie. Deze economische situatie leidde tot een stijging van de prijzen, een verhoogde werkloosheid en gedaalde inkomsten uit de olie-export.
De eerste schakel van de genoemde ketting was de annulering van de kredieten die verleend werden door de VS aan Irak, voor een bedrag van ongeveer één miljard dollar, kredieten die de import van voedingsmiddelen en van medicijnen moest vergemakkelijken. Een andere schakel van deze ketting was de annulering van een transactie betreffende de verkoop van graan ter waarde van 500 miljoen dollar aan Irak.
Een andere schakel was de nucleaire detonator. Het reuzekanon, het geval van de spion Bazoft, enz. hebben de andere schakels van de ketting gevormd.
In het kader van wat voorafging, besloot koning Hoessein om al zijn invloed op de betreffende partijen te gebruiken en om vreedzame inspanningen te leveren om zodoende de situatie onder controle te krijgen en tot een Arabische overeenkomst te komen die de twistende partijen zou tevreden stellen en er aldus een einde zou komen aan deze niet-geverklaarde oorlog.
En inderdaad, koning Hoessein heeft Koeweit, Saoedi-Arabië, de Verenigde Arabische Emiraten, Oman en Bahrein bezocht en in elk van deze landen heeft hij aangedrongen op de noodzaak om de oorzaak van de geschillen te elimineren in de geest van Arabische broederlijkheid en in het belang van de Arabische natie.
De koning heeft het Parlement en de Senaat ingelicht over de resultaten van zijn bezoek aan de landen van de Golf na 2 augustus 1990. Hij heeft opgemerkt dat hij Koeweit gevraagd heeft om al het nodige te doen om de oorzaak van de geschillen te elimineren, hij vreesde dat de situatie zou escaleren.
Hij heeft geconstateerd dat de Koeweiti's niet te vinden waren voor rust en dat ze een provocerende houding aannamen door hun positie te beklemtonen en door toespeling te maken op het feit dat de Amerikanen bereid waren hen te beschermen tegen elke agressie.
Toen de koning ging op bezoek in bepaalde Europese landen, met de bedoeling deze landen te overtuigen om op hun beurt hun relaties en invloed op de Golfstaten aan te wenden om het geschil te regelen. Toen dit evenmin resultaat opleverde, werd het voor de Jordaanse leiders duidelijk dat deze zaken in het geheim gepland waren tegen Irak.
De ernst en het belang van de dingen die gepland waren, werden volkomen duidelijk na de interventie van de Iraakse troepen in Koeweit op 2 augustus 1990.

TWEEDE DEEL

Mijnheer de Voorzitter, geachte leden van de vergadering,
Zoals u weet zijn de Iraakse strijdkrachten Koeweit binnengetreden op 2 augustus 1990, ze hebben de controle over Koeweit overgenomen op 3 uur tijd. Tijdens deze

moeilijke momenten nam koning Fahd van Saoedi-Arabië contact op met koning Hoessein die door zijn kabinetschef vroeg in de ochtend op de hoogte was gebracht van de situatie. Koning Fahd vroeg koning Hoessein om er bij de Iraakse president op aan te dringen om zijn strijdkrachten terug te trekken uit Koeweit.
En inderdaad, koning Hoessein heeft verschillende malen geprobeerd om president Saddam Hoessein te contacteren, zonder resultaat evenwel. Dezelfde avond echter, werd hijzelf door de Iraakse president telefonisch gecontacteerd. Koning Hoessein vertelde Saddam dat hij zich onmiddellijk naar Bagdad zou begeven om de crisis te behandelen.

De Iraakse president aanvaardde het voorstel van de koning en deze laatste bracht een bezoek aan Irak op 3 augustus 1990.
Gedurende de reünie toonde de president zich begripvol en hij accepteerde de terugtrekking van de Iraakse troepen uit Koeweit. Eveneens was hij bereid om mee te werken aan een Arabische mini-top waaraan Koeweit zou deelnemen.
De enige voorwaarde die de Iraakse president stelde was dat er geen enkele beslissing tot het veroordelen van Irak door de Arabieren zou worden genomen.

Koning Hoessein verzekerde hem dat dit niet zou gebeuren en hij heeft onmiddellijk bezoeken afgelegd aan Egypte en aan Saoedi-Arabië. Hij informeerde de leiders van deze landen dat Irak bereid was zich terug te trekken uit Koeweit en om mee te werken aan een mini-top met als enige voorwaarde niet te worden veroordeeld.
De leiders van deze twee landen aanvaardden de voorwaarden.
Ik heb zelf op de televisie in Amman het begin van de terugtrekking van de Iraakse troepen uit Koeweit in de richting van Koeweit gezien.
Jammer genoeg hield Egypte zich niet aan zijn woord. Het bracht een uitnodiging uit voor een speciale Arabische top in Cairo op 8 en 9 augustus 1990, volgend op de beslissing van de Raad van de Arabische Liga die tijdens een speciale sessie bijeen was gekomen in Cairo op 2 en 3 augustus 1990, en volgend op een verklaring van de ministers van buitenlandse zaken van de Islamitische landen, die verspreid werd in Cairo op 4 augustus 1990. In deze verklaring werd de invasie van Koeweit door Irak veroordeeld door de terugtrekking van de Iraakse troepen uit Koeweit te eisen. Ik voeg hierbij ter uwer informatie een kopie van het verslag van de vermelde conferentie.

Na de uitnodiging voor de Arabische top, werd de situatie meer gespannen want vreemde machten, voornamelijk Amerikaanse en Britse, begonnen zich te mengen en oefenden druk uit opdat de Arabische top Irak zou veroordelen in de hoop diens pas af te snijden. Dit werd bevestigd in 'De Geheime dossiers van de Golfoorlog', in het boek van Bob Woodward en ik heb het zelf gehoord van bronnen die hebben deelgenomen aan de top.

Na deze beslissing door de Arabische Liga om Irak te veroordelen, gingen de VS over tot de stemming van de resoluties van de Veiligheidsraad, één voor één. De Jordaanse leiders hadden het gevoel dat de VS alle kaarten in handen hadden omtrent de evolutie van de crisis. Dit had voor gevolg dat de koning zich naar de VS begaf in het midden van de maand augustus 1990. De koning heeft president Bush ontmoet en hem gevraagd een Arabische oplossing voor de crisis te steunen. Natuurlijk is dit niet gebeurd, integendeel. De VS en hun bondgenoten begonnen met de mobilisatie van hun troepen. Deze werden naar de Golf gestuurd, eerst om Saoedi-Arabië te verdedigen, nadien om Koeweit te bevrijden en finaal om Irak en zijn infrastructuur te vernietigen.

Mijnheren, naast de twee pogingen, die zoals hierboven beschreven zonder resultaat waren gebleven, heeft koning Hoessein nog drie inspanningen geleverd: één in de Magreb-landen, een andere in de landen van de Europese gemeenschap en een derde

betreft zijn bezoek aan de voorzitter van de Europese gemeenschap op 9 januari 1991.

Helaas werd rond deze bezoeken, zijn hoop op resultaat beschaamd, evenals zijn hoop op een Arabische oplossing die de regio en zijn bevolking zou sparen van de pijn en de gevaren die een oorlog met zich meebrengt. Toen hij de tegenslagen van zijn bezoeken bemerkte, heeft de koning zijn bitterheid omdat er geen vreedzame oplossing was gevonden, niet verborgen. Hij toonde zijn bezorgdheid omtrent de twee maten en twee gewichten die werden gebruikt door de grootmachten, wanneer zij de problemen in de Arabische wereld behandelen. Zij hebben namelijk onmiddellijk gereageerd en troepen gestuurd om Irak uit Koeweit te krijgen, dit terwijl ze doofstom bleven over de Israëlische bezetting van Arabische gebieden gedurende meer dan 23 jaar.

Ze hebben eveneens niets gedaan aan de wettelijke rechten van het Palestijnse volk, dat al meer dan 40 jaar uit zijn land verjaagd wordt.
De grootmachten hebben geen enkele beslissing genomen in verband met het wettelijk recht van het Palestijnse volk op haar eigen onafhankelijke staat op Palestijnse bodem.
Deze grootmachten hebben eveneens niets gedaan om te beletten dat Israël de Intifada, het Palestijnse volk in Cisjordanië en in de Gaza-strook zou aanvallen.

Mijnheren,
Om het voorafgaande te illustreren, citeer ik enkele passages uit de verklaring van koning Hoessein, die werd bekend gemaakt door de media.
1) Het interview van koning Hoessein op Antenne 2 van de Franse TV, dat werd gepubliceerd op 18 december 1990 in de dagbladen Arrai en Jordan Times. Op de vraag "of hij nog steeds optimistisch was na al wat er gebeurd was", antwoordde de vorst "dat hij nog steeds optimistisch was en dat hij hoopte dat de logica en de wijsheid, net zoals de goede wil zouden overwinnen". Maar hij was bezorgd om twee redenen: ten eerste de afwezigheid van een Arabisch-Arabische dialoog die onmiddellijk terug opgenomen moet worden. "Dit is iets waarvoor ik vanaf het begin van de crisis geijverd heb ondanks het feit dat men mij spaken in de wielen stak. De tweede reden is de afwezigheid van een dialoog tussen de landen vertegenwoordigd door de UNO en Irak".

Wat de bedenkingen betreft van president Chadli Ben Djedid, met wie de koning zich lang heeft onderhouden, verklaarde de vorst: "Ik geloof dat er obstakels werden geplaatst op de weg naar een Arabisch-Arabische dialoog. We hadden een datum vastgelegd voor de terugtrekking van de Iraakse troepen binnen de 48 uur na de inval in Koeweit, we hebben een akkoord bereikt om mee te werken aan een mini Arabische top in Djeddah met als enige voorwaarde dat de Arabische Liga geen te vroege beslissing zou nemen die de inmenging van vreemde machten in deze crisis zou toelaten. Helaas is dit alles op niets uitgelopen".

"Sindsdien werd er een andere poging ondernomen door de Marokkaanse koning Hassan II, die me heeft uitgenodigd evenals president Chadli Ben Djedid. Nogmaals, onze poging is mislukt".

2) De boodschap die zijne majesteit koning Hoessein richtte tot het Jordaanse volk en de Arabische en Islamitische natie. Deze boodschap werd uitgezonden door de Jordaanse TV en werd daarna gepubliceerd in de dagbladen Al Rai en Jordan Times op 7 februari 1991. Hierin verklaart de koning "dat bepaalde Arabische partijen betrokken in de crisis, van bij het begin elke diplomatieke dialoog op Arabisch niveau met Irak hebben geweigerd. Dezelfde partijen hebben de deur gesloten gehouden

voor elke poging die wou beletten dat de crisis zich internationaal zou gaan manifesteren en die de problemen wou regelen door de oorzakelijke redenen te behandelen.
Deze partijen hebben al onze pogingen doen mislukken, net zoals deze van onze echte broeders die bezorgd en betrokken zijn bij het lot van ons land. WAAROM?"

Simpelweg omdat het echte doel van deze oorlog, zoals de feiten en verklaringen van de betreffende partijen hebben bevestigd, de vernietiging van Irak en een reorganisatie van de regio was. Een reorganisatie op een manier die zelfs nog gevaarlijker is dan de akkoorden van Sykes-Picot hebben gedaan door de Arabische wereld en zijn rijkdom onder directe vreemde overheersing te plaatsen.

De koning voegde hieraan toe: "Wij hebben met al onze macht, wij net zoals andere broeders, opgeroepen tot een onmiddellijke stopzetting van de militaire operaties, zodat de diplomatie zijn rol kon opnemen om dit probleem te behandelen. Helaas bleven deze oproepen zonder resultaat, hoewel zij de aandacht hebben gevestigd op het gevaar en de gevolgen van deze oorlog en op het feit dat normalerwijze de oorlog het laatste is wat men onderneemt en dan nog enkel nadat men alles heeft geprobeerd om dit te vermijden".

In dezelfde boodschap doet de koning een oproep aan alle Arabische muzelmaanse leiders opdat zij zouden proberen deze tragedie te stoppen en het volk van Irak te redden. De koning heeft erop aangedrongen dat de eerste stap een onmiddellijk staakt-het-vuren en een voorbereiding op een dialoog tussen de twistende partijen zou zijn, voornamelijk een Iraaks-Amerikaanse dialoog en een Arabisch-Arabische waarbij de logica, de wijsheid en de wettelijke belangen van de betreffende partijen zouden primeren.

Deze oorlog heeft, door Irak te vernietigen, alle grenzen overschreden die waren vastgelegd door de resoluties van de UNO. Deze overtreding werd bevestigd door de verklaringen van de partijen verbonden aan de coalitie – wie zijn dus de UNO? De voortzetting van het conflict en de weigering tot een staakt-het-vuren betekenen de vernietiging van Irak.

3) Onderhoud van koning Hoessein met TV-keten CNN, dat werd gepubliceerd in de dagbladen Al Rai en Jordan Times op 14 januari 1991, dus slechts 48 uur voor de start van de oorlog.
Gedurende dit gesprek werd hem de volgende vraag gesteld: "Gelooft u dat de president van de VS al het nodige heeft gedaan en positief heeft bijgedragen opdat een Arabische oplossing zou worden gevonden?". Hierop antwoordde de koning: "Ik heb met Irak een akkoord bereikt binnen 48 uur opdat het zich zou terugtrekken uit Koeweit en opdat ze zouden meewerken aan een mini-top om de problemen te regelen. Helaas heeft dit geen resultaat opgeleverd omdat enkelen hun rol niet hebben vervuld zoals was voorzien".
En wanneer men hem vroeg om te antwoorden met een 'ja of 'neen', antwoordde de vorst: "Neen, niet in de mate die ik had gewenst".
Op de vraag of hij vond dat het te laat was om een oplossing te vinden, antwoordde hij: "Neen, vanaf het begin van de crisis was ik van mening dat men tot elke prijs vrede een kans moet geven".

Mijnheer de Voorzitter, geachte leden van de vergadering, ik leg de exemplaren van de dagbladen Al Rai en Jordan Times hier ter uwer beschikking. De uittreksels van de interviews staan erin vermeld. Ik dank u dat u naar mij geluisterd hebt.

Het internationaal recht

Uiteenzetting van Miguel A. D'Estefano PISANI, professor internationaal recht aan de Universiteit van Havana, Cuba 14 juni 1991

I. Het doel van deze tussenkomst is het aanhalen van concrete feiten die de rol van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties in de Golfcrisis verklaren. We zullen dit doen op basis van een analyse van de resoluties die de Veiligheidsraad bij deze gelegenheid heeft aangenomen, en meer bepaald op basis van de Resolutie 678 van 1990 en de Resolutie 687 van 1991. Nog andere resoluties werden aangenomen, maar we kunnen die hier niet allemaal analyseren, omdat zulks enorm veel werk zou vergen en omdat de gekozen resoluties de essentie zelf bevatten van de rol die de Veiligheidsraad gespeeld heeft. Deze twee resoluties tonen duidelijk aan, net zoals de andere, op welke wijze en onder welke vorm de Verenigde Staten het roer in handen hebben genomen zodat de toestand niet alleen verre van opgelost bleef maar daarentegen nog verergerde en uiteindelijk uitmondde in een oorlog, en derhalve in een misdaad tegen de vrede, in oorlogsmisdaden en in misdaden tegen de mensheid begaan door de Verenigde Staten.

II. Laten we de Resoluties 678 van 1990 en 687 van 1991 eens van naderbij bekijken. De Resolutie 678 van 1990 liet het gebruik van geweld toe, wat in flagrante tegenspraak is met de artikels 43 tot en met 48 van het Handvest van de Verenigde Naties. Deze resolutie liet de Verenigde Staten toe om de dwingende maatregelen met een militair karakter die voorzien zijn in artikel 42 van het Handvest toe te passen. Aldus gingen de VS niet alleen smalend voorbij aan de mechanismen die zijn vastgelegd in de artikels 43 tot en met 48, maar deden ze ook niets om de vrede te bewaren, wat nochtans het fundamentele doel is van de UNO. Integendeel: de resolutie liet toe om, op een onverantwoorde en arbitraire wijze, een oorlog te ontketenen. Het volstaat om Resolutie 678 van 1990 te lezen om vast te stellen dat het eigenlijk een 'vrijbrief' is, gelijkaardig aan de vrijbrieven die sommige koningen in het verleden verleenden aan piraten die op die wijze de toelating kregen om hun activiteiten te ontplooien op de gronden en zeeën van andere landen. Deze 'vrijbrief' liet de Verenigde Staten toe om de Resolutie 678 van 1990 te interpreteren en toe te passen naar hun eigen belangen. Tot op dat punt dat deze resolutie Irak een embargo oplegde waarvan het verstrijken de Veiligheidsraad via het nieuws van de radio en televisie ter ore kwam, toen president Bush de start van de bombardementen op Irak beval.

III. Hoe valt het uit te leggen dat de Veiligheidsraad de Resolutie 678 van 1990 aanvaardde zonder al het mogelijke te hebben gedaan om tot een vreedzame oplossing te komen, zoals voorzien in het Handvest van de Verenigde Naties? Artikel 2, paragraaf 3 van het Handvest bepaalt duidelijk dat de leden van de Verenigde Naties hun onderlinge geschillen op vreedzame wijze dienen te regelen om zodoende noch de vrede, noch de internationale veiligheid, noch de gerechtigheid in gevaar te brengen. Hetzelfde artikel 2 bepaalt dat de leden zich voor wat hun internationale relaties betreft, zullen onthouden van dreiging met en gebruik van geweld.

Hoofdstuk VI van het Handvest handelt over het vreedzaam oplossen van geschillen (artikels 33 tot 38). Artikel 33 in het bijzonder vernoemt de verschillende middelen om tot een vreedzame oplossing bij geschillen te komen. In paragraaf 2 van dit bewuste artikel, wordt bovendien gesteld dat de Veiligheidsraad, wanneer zij dat noodzakelijk acht, er bij de partijen zal op aandringen dat ze deze middelen gebruiken om hun geschil op te lossen.

Artikel 36, paragraaf 1, stelt dat de Veiligheidsraad, bij eender welk stadium van een geschil, de gepaste procedures of middelen om tot een oplossing te komen, kan aanbevelen. Het artikel 37, paragraaf 2, bepaalt dat de Veiligheidsraad zal besluiten om zich naar het artikel 36 te schikken of even gepaste middelen tot overeenkomst aan te bevelen.

In het geval van de Golfcrisis daarentegen, hebben de Verenigde Staten noch gebruik gemaakt van de middelen die tot een vreedzame oplossing leiden en die voorzien zijn in het hoofdstuk, noch van de middelen die aangewezen waren in deze specifieke situatie. Van de Veiligheidsraad eisen dat deze zijn toevlucht neemt tot een dwangmaatregel die het gebruik van geweld inhoudt, zonder dat op voorhand of tijdens de ontwikkeling van de crisis alle mechanismen die voorzien zijn in hoofdstuk VI, uitgeput zijn, komt erop neer dat men de Veiligheidsraad alle problemen en bezwarende omstandigheden in de schoenen schuift. Dit houdt een vrijwillig en bedoeld verwerpen in van elke mogelijkheid tot een vreedzame oplossing.

Het is dus duidelijk dat Resolutie 678 van 1990 een flagrante schending is van de Hoofdstukken VI en VII van het Handvest van de Verenigde Naties. Bovendien is ze ook een schending van het Hoofdstuk VIII van het Handvest (artikels 52 tot 54) die gaan over de regionale akkoorden. Artikel 52, paragraaf 2, stelt duidelijk dat de leden van de Verenigde Naties, of ze nu deel uitmaken van deze (regionale) akkoorden of deze organismen vormen, al het mogelijke doen om tot een vreedzame oplossing te komen op lokaal niveau, op basis van deze akkoorden of regionale organisaties, vooraleer de Veiligheidsraad te consulteren.

In plaats van een oplossing op regionaal niveau tussen de Arabische staten na te streven, hebben de Verenigde Staten al wat mogelijk was, gebruikt om onderhandelingen tussen de Arabische staten in die regio te vermijden. Ze hebben er bovendien naar gestreefd om bepaalde Arabische staten aan hun kant te krijgen, teneinde het gebruik van geweld tegen een ander Arabisch land (Irak) mogelijk te maken.
Dit is een moedwillig en berekend maneuver van de Verenigde Staten om een regionale oplossing van het conflict te vermijden. Dit maneuver is des te erger en des te cynischer wanneer men zich herinnert dat de Verenigde Staten zich gedurende talrijke jaren tegen verschillende Latijnsamerikaanse staten agressief hebben opgesteld en dat ze daarbij altijd vermeden hebben dat de Veiligheidsraad kennis nam van de feiten met het argument dat niet de Veiligheidsraad maar wel de Amerikaanse regionale organismen bevoegd waren om te oordelen.

IV. Resolutie 678 van 1990, samen met de resoluties die ervoor of erna werden aangenomen, leidden uiteindelijk tot de Resolutie 687 van 1991, een resolutie die door de Veiligheidsraad werd aangenomen na de oorlog. De Resolutie 687 van 1991 is nog een schakel in de reeks besluiten die in tegenspraak zijn met het Handvest van de Verenigde Naties en met het internationaal recht. De twijfelachtige aspecten van deze resolutie zijn talrijk, we weerhouden er hier vijf, met name:

1. Het probleem van de grens tussen Irak en Koeweit, momenteel nog steeds in handen van de Raad. Vraagstukken als deze behoren echter niet tot de bevoegdheid van de Veiligheidsraad. De internationale rechtspraktijk, stevig gevestigd, wil dat er voor grensgeschillen een oplossing wordt gevonden tussen de betrokken staten onderling, of op basis van een uitspraak van het Internationale Hof van Justitie van Den Haag.

2. De onvoorwaardelijke vernietiging van alle chemische en biologische wapens van Irak en van alle ballistische raketten met een reikwijdte van meer dan 150 km. Waarom slaat deze maatregel enkel op Irak? Andere landen uit de regio, zoals Israël, beschikken over dezelfde middelen en worden niet verplicht die te ontmantelen.

3. Het verderzetten van de sancties en van de economische blokkade, het embargo, tegen Irak. Hoe kan men de dood van zoveel vrouwen, kinderen en ouderen verrechtvaardigen? Hoe kan men het goed praten dat de Iraakse bevolking beroofd wordt van voedsel en gezondheidszorg, dat ze veroordeeld wordt tot honger, epidemieën en ellende in naam van economische sancties en van een embargo dat, nu meer dan ooit, totaal onrechtvaardig is?

4. Irak moet een einde maken aan elke terroristische actie, methode of praktijk. Hoe kan men het definiëren van het terrorisme overlaten aan de Verenigde Staten? Zijn het niet de Verenigde Staten die op de Palestijnen het etiket 'terroristen' kleven wanneer die strijden voor hun zelfbeschikkingsrecht? Zijn het niet de VS die de autochtone Zuidafrikanen, die tegen apartheid strijden 'terroristen' heten? Noemen zij ook niet de Namibiërs die de SWAPO vormen 'terroristen'? Het is ver gekomen wanneer men de Verenigde Staten, die via hun CIA op een enorme schaal aan staatsterrorisme doen, laat beslissen over wat men dient te verstaan onder 'terrorisme'. De Amerikaanse Senaat heeft de terroristische acties van de CIA onderkend, en de CIA zelf heeft talrijke terroristische daden toegegeven.

5. De schadevergoedingen die Irak moet betalen. Maar de Veiligheidsraad heeft geen enkele bevoegdheid om schadevergoedingen op te leggen. De feiten tonen aan dat de VS Irak zodanig hoge schadevergoedingen willen opleggen dat het Iraakse volk nog honderd jaar in ellende zal moeten leven om die te kunnen betalen.

We moeten hier bovendien opmerken dat het juist de Verenigde Staten (nu zo veeleisend wanneer het erop aankomt Irak te verplichten tot het betalen van schadevergoeding) zijn die, toen het Internationale Hof van Justitie hen in de historische uitspraak van 1987 veroordeelde tot het betalen van schadevergoeding aan Nicaragua voor de agressies en de economische blokkade, weigerden om de rechtspraak van het hoogste internationale Hof van Justitie te erkennen en eender welke vergoeding te betalen.

V. Het ontwerp van Resolutie 687 van 1991 werd opgesteld door de VS. Bij die gelegenheid diende Cuba dertig aanmerkingen in, waarvan er 17 werden aangenomen door de leden van de Veiligheidsraad die behoren tot de Beweging van de Niet-

Gebonden Landen. De VS hebben echter slechts 2 van die aanmerkingen weerhouden, de minst belangrijke. Anderzijds herinnert men zich dat de Veiligheidsraad vanaf augustus 1990 in enkele maanden tijd talrijke resoluties heeft aangenomen op een overhaaste, onoverdachte en arbitraire wijze. De VS werkten ontwerpen uit en legden die ter goedkeuring voor aan de Veiligheidsraad zonder dat er ooit echt over werd gediscussieerd. Hoeveel keer hebben Cuba, Jemen of de groep van de niet-gebonden landen niet gevraagd om formele bijeenkomsten van de Raad in plaats van de simpele gesprekken tussen enkele van de leden. Men kan stellen dat er nooit in de geschiedenis van de Veiligheidsraad zo'n groot aantal en zo'n arbitraire resoluties werden aangenomen in zo'n korte tijdspanne.

VI. Al deze feiten vormen een extreem gevaarlijk precedent, waarbij men zich steeds verder verwijdert van de principes en doelstellingen van het Handvest van de Verenigde Naties en van het internationaal recht, wat een zware verantwoordelijkheid voor de Verenigde Staten op internationaal niveau met zich meebrengt.

VII. Aan al wat hier gezegd is, moeten we nog een vergelijking toevoegen van wat de VS vandaag doen en wat ze gedurende decennia gedaan hebben. Vandaag de dag noemen de VS zichzelf de 'bevrijders van Koeweit', maar ze verzetten zich energiek tegen sancties tegen Israël, terwijl dit land nochtans het recht op zelfbeschikking en de vorming van een Palestijnse staat voor het Palestijnse volk onmogelijk maakt. Gedurende 40 jaar waren dit nochtans de hoofdproblemen in het Midden-Oosten.

Ik som even de feiten op die deze stelling bevestigen. De Algemene Vergadering van de UNO vroeg de Veiligheidsraad bij verschillende gelegenheden om Israël het hoofdstuk VII van het Handvest te doen respecteren. De agressies en misdaden begaan door Israël, de schendingen van het Handvest, van het internationale recht, van de vierde Conventie van Genève van 1949 over de behandeling van burgerbevolking en het geheel van misdaden vermeld in de rapporten van de UNO, hebben nooit geleid tot een veroordeling of sanctie. Reden hiervoor was de steeds voortdurende medeplichtigheid tussen de VS en Israël.

Talrijke malen werd Israël veroordeeld door de Veiligheidsraad, zie hiervoor de Resoluties 256 (1968), 270 (1969), 279 (1970).

Veel van de resoluties van de Veiligheidsraad gaan over de misdaden die Israël begaat in Jeruzalem, een onafhankelijk gebied maar door Israël tot 'eeuwige hoofdstad' gemaakt; vandaar Resoluties 267 (1969) en 672 (1990).

Resolutie 672 van 1990 veroordeelde de Israëlische aanval op Al Harem al Sarif en andere heilige plaatsen van de stad; de Veiligheidsraad 'veroordeelt die feiten...' in deze Resolutie. Voor de eerste keer stemden de VS niet mee, maar onthielden zich, aangezien ze konden rekenen op de steun van de 14 andere leden van de Raad.

Hoewel de VS in de loop der jaren zich slechts enkele keren hebben aangesloten bij een veroordeling van Israël door de Raad, hebben ze er nooit in toegestemd om dit land de sancties op te leggen van hoofdstuk VII van het Handvest. Toen Israël in december 1980 de Golan-hoogten (Syrisch grondgebied) annexeerde, verklaarden de VS in de Veiligheidsraad dat "...het opleggen van sancties aan Israël... de toestand zou verergeren... dat de rol van de Raad erin bestaat om het verergeren van een vredesbedreigende toestand te vermijden...".

De VS hebben talrijke ontwerpen van resolutie goedgekeurd die refereerden naar

"efficiënte maatregelen zoals voorzien in de betreffende hoofdstukken van het Handvest van de Verenigde Naties".

Tijdens de vergadering van de Veiligheidsraad van 20 augustus 1983 verklaarden de Verenigde Staten dat ze zich zouden blijven verzetten "met energie en vastberadenheid tegen iedere poging om sancties zoals voorzien in hoofdstuk VII van het Handvest", aan Israël op te leggen.

Op dezelfde manier hebben de VS gestemd tegen het opleggen van sancties aan het apartheidsregime van Zuid-Afrika.

Dit alles toont duidelijk aan hoe de VS het Handvest van de Verenigde Naties misbruikt hebben en nog steeds misbruiken, en hoe diep hun misprijzen is voor de Algemene Vergadering en de Veiligheidsraad.

VIII. Vanaf het begin van de crisis in de Golf heeft Cuba gewezen op het feit dat deze gebeurtenissen de VS een voorwendsel zouden geven om te interveniëren in de regio, zoals ze hebben gedaan, en om er te doen, wat ze er effectief hebben gedaan.
Dit alles toont de agressieve aard en de internationale verantwoordelijkheid van de VS aan. Men moet beseffen dat ze erop rekenen om dezelfde voorwendsels te gebruiken voor interventies in andere landen van de Derde Wereld. We hoefden niet lang te wachten op de bevestiging. Op 9 april 1991 verklaarde generaal Collin Powell toen hij als stafchef het woord nam in Honduras: "De vredesonderhandelingen in El Salvador zijn de beste manier om de conflicten op te lossen; indien nodig kunnen deze conflicten echter ook geregeld worden zoals in de Golf".

Deze verklaring geeft ons een idee van de 'nieuwe internationale orde' waarover president Bush spreekt. Het idee van mijnheer Bush is bovendien niet zo origineel, aangezien nazi-Duitsland, het fascistisch Italië en de Japanse militaristen meer dan een halve eeuw geleden reeds een tekst ondertekenden waarin één van de artikels handelde over de noodzaak van een nieuwe wereldorde.

De Nieuwe Wereld Orde van de VS is noch nieuw, noch wereldlijk: het is de droom die vanaf Atilla tot Hitler werd nagestreefd.

Schending van de democratische rechten

Uiteenzetting van Meester OUSSEDIK, Frans advocaat 14 juni 1991

Het is hier niet mijn bedoeling een globaal oordeel te vellen wat de gebeurtenissen in de Golf betreft, maar wel wil ik aantonen dat, via permanente strijd, een totale mobilisatie en een blijvende waakzaamheid vanwege de democraten noodzakelijk is om te verhinderen dat er een neo-koloniale orde tot stand komt. De nieuwe Amerikaanse wereldorde heeft de orde van Jalta vervangen en 5 naties eigenen zich alle recht toe politieman te spelen op planetaire schaal. Merk op dat het kolonisatieproces nu via multinationals gebeurt. Vroeger, voor het verdwijnen van Jalta, voerde elke natie zowat haar eigen spel. Dit volstond echter niet, men koloniseerde verder en volhardde op dit gebied. Conclusie: na de ineenstorting van Jalta heeft de nieuwe Amerikaanse wereldorde plaatsgenomen en dit onder vorm van multinationals. Er is nu niets meer dat deze 5 naties tegenhoudt om, onder de dekmantel van de UNO, eender waar en wanneer tussenbeide te komen. Dit moest gezegd worden. Men kan ze enkel tegenhouden door permanent te strijden tegen de schending van de mensenrechten. Vandaag ben ik hier niet om een grondige redevoering te houden maar wel om uw hulp te vragen en om u enkele gevallen voor te leggen die ons bezorgd maken, en ik zeg wel ons bezorgd maken en bezighouden, want de strijd is nog lang niet achter de rug. Het gaat om personen die uit Frankrijk gezet werden na de Franse interventie in de Golf. De dag na de Franse interventie in de Golf heeft de Minister van Binnenlandse zaken een plan opgezet, genaamd "Vigipirate". Dit plan, een eerste schending van de rechten van de mens, steunt hoofdzakelijk op 2 criteria om de eventuele vijanden te onderscheppen, nl. het confessionele en het raciale criterium. Onder deze omstandigheden werd dus heel de Franse islamitische gemeenschap verdacht gemaakt en iedereen werd op fiche gezet, wat een onderscheid creëerde, u hoort wel goed, creëerde, want zelfs Franse burgers van muzelmaanse afkomst werden verdacht gemaakt. De operatie leidde tot de aanhouding van een twintigtal personen. Deze 20 personen werden aangehouden omwille van "dringende redenen": een tweede schending van de rechten van de mens. Uit het land gezet worden omwille van dringende redenen is een methode die enkel gebruikt wordt in staten zoals Chili, t.t.z. in dictatoriale regimes waar een dictator tegen eender wie een maatregel tot uitdrijving om dringende redenen kan nemen zonder enige rechtvaardiging. Ik sta erop u het volgende te zeggen: in de Franse wetgeving staat "uitdrijving om dringende redenen" vermeld. En het is dus in deze omstandigheden dat een twintigtal personen gearresteerd werden en naar het depot van 36, Quai des Orfèvres gebracht werden. Totaal afgesneden van hun vrienden en familie mochten ze zelfs niet een bezoek van hun advocaat krijgen. Om het clandestiene karakter van deze aanhoudingen te benadrukken heeft men het depot van

de vrouwen leeggemaakt om er de gearresteerden in de plaats te stoppen.
Onmiddellijk heeft men er de volgende maatregelen genomen: een uitdrijving ter plaatse. U merkt wel dat ze de grens niet zelf mochten kiezen. Men heeft ze naar Jemen gestuurd, zogezegd omdat Jemen hen wilde ontvangen. Te Jemen aangekomen werden ze er onmiddellijk van verwittigd dat men ze naar Bagdad zou voeren. Onder zulke omstandigheden werden deze personen zonder enig motief van hun familie afgesneden. Het enige geldende criterium voor deze aanhoudingen was van confessionele of van raciale aard. Deze personen werden zogezegd naar een gastland gevoerd, wat achteraf enkel een transitland bleek te zijn. Men leidde hen zonder enige twijfel naar een gewisse dood, immers de eindbestemming bleek Bagdad te zijn. Ik ben tussenbeide gekomen en heb het voor mijn twee cliënten in Jemen kunnen stopzetten. De Algerijnse ambassadeur heeft de hele nacht hevig gediscussieerd om mijn twee cliënten te recupereren en ze mee te nemen naar Algiers waar ze momenteel vertoeven. Andere Magrebijnen, met name Marokkanen en Tunesiërs, hebben geprofiteerd van het feit dat Mr. Dahir en Mr. Abdhul Kadir in Algerije opgevangen werden en hebben zo hetzelfde vliegtuig genomen en zijn teruggekeerd naar hun land van herkomst. Zo ziet u maar, dames en heren, hoe een uitwijzing om dwingende redenen in Frankrijk gebeurt. Het is onaanvaardbaar dat u er nog niet van gehoord heeft! Want er heeft zich een totale samenzwering tussen de media en de machthebbers voorgedaan. Dit alles om staatsredenen die totaal niet evident schijnen en die maken dat tegenwoordig een ganse minderheid in Frankrijk zich bedreigd voelt, ja, zich werkelijk bedreigd voelt want, begrijpt u, toen we ons voor de administratieve rechtbank bevonden om annulering van deze arresten te bekomen, heeft zelfs een functionaris van de regering toegegeven dat men niets kon inbrengen tegen deze 18 personen, want het waren wel degelijk 18 verzoeken. Ondanks dat, heeft de administratieve rechtbank onze verzoeken verworpen en in afwachting van de uitspraak van de Raad van State zijn er 22 personen, afgesneden van hun familie, verspreid ergens in het Midden-Oosten of in de Magreb-landen. Ik vestig ook uw aandacht op dit feit: ook tegen mij werd een klacht ingediend door de voorzitter van de administratieve rechtbank, omdat ik het nodig heb geacht aan mijn betoog een politiek karakter te geven. Ik leg u de volgende situatie even voor ter overweging: stel u mijn twee cliënten voor, de ene heet Dahir, verblijft reeds gedurende 30 jaar in Frankrijk, is getrouwd met een Franse en samen hebben ze een Frans kind. Ondanks zijn 30-jarig verblijf in Frankrijk, ondanks zijn volledige integratie in een land dat hij als zijn tweede vaderland beschouwt, werd deze man om 5 uur 's morgens uit zijn woning gesleurd om naar Bagdad gestuurd te worden, de dood tegemoet; dit zou alleszins gebeurd zijn zonder mijn tussenkomst. Stel u voor, Abdhul Kadir, getrouwd met een Franse, een kind van 15 maanden, ontrokken aan zijn gezin, naar het Midden-Oosten gestuurd in de omstandigheden die ik u reeds vroeger heb aangehaald, in extremis gerecupereerd in Jemen, momenteel nog in afwachting om naar huis te kunnen terugkeren!
Momenteel baant een geniepig fascisme zich een weg op mondiaal niveau. Er zijn criteria die dat bevestigen. Graag had ik hierbij Nürnberg aangehaald: "Een misdaad tegen de mensheid is een nog veel grotere misdaad dan de schendingen van de mensenrechten". Heeft u al eens over het volgende nagedacht: er bestond geen staat van oorlogsvoering tussen de landen betrokken in het Golfconflict en Irak? Heeft u ook bemerkt dat het hier om een politie-operatie ging, om het terug winnen van een territorium omwille van een resolutie!? Is dit niet te rangschikken, zoals gesteld in Nürnberg, onder misdaden tegen de mensheid? 300.000 mensen doden om één man te neutraliseren zonder dat er sprake is van een officiële staat van oorlogsvoering! Ik zeg dat het hier gaat om een misdaad tegen de mensheid en ik wil dit als jurist dan ook aantonen. Het is onverantwoord dat men, om één man te neutraliseren, een embargo instelt dat een totale populatie teistert: kinderen, ouderlingen, vrouwen, zieken,... en

dit alles om een provincie terug te winnen! Nogmaals, dit is een misdaad tegen de mensheid en ik ben bereid het te bewijzen. Men moet de echte problemen niet uit de weg gaan. Vandaag is het mijn bedoeling om het gevecht op het terrein zelf te plaatsen. Men kan op 2 verschillende manieren strijd voeren. Ik heb veel interessante informatie gekregen, die echter geen uitkomst biedt, als U de strijd op het terrein zelf voert. Hitler aanklagen na München of een rechtbank bijeenroepen die Göring ophangt, dit zijn twee totaal verschillende benaderingen. Het waren de veroordeling en de dood van Göring die baatten en niet de lakse aanklacht die men gehoord heeft. Ik wil nu met de volgende oproep afsluiten: deze misdaden tegen de mensheid worden weer eens niet ernstig genomen omdat, zoals in Nürnberg, sommige naties en volkeren uitgesloten werden. Men heeft geen rekening gehouden met de misdaden in de periode van de slavernij, waarbij 20 miljoen zwarten de dood vonden, noch heeft men gesproken over de gebeurtenissen te Sétif, noch over de verschillende misdaden begaan te Madagascar en in andere landen op deze wereld. Dit omdat deze landen ten tijde van het proces van Nürnberg nog niet onafhankelijk waren. Men moest ze vergeten; dus maakte men van Nürnberg een familiezaakje! Vandaag de dag wordt ons een kans geboden erkentelijkheid te betuigen aan de Arabieren die te Bagdad gedood werden, hen erkentelijk te zijn door hen hun waardigheid als mens terug te geven. De beslissing is aan u! Indien er aan deze vergadering geen gevolg gegeven wordt, zal ik opnieuw moeten vaststellen dat de democraten de strijd eens te meer verloren hebben.

Verslag van Mevr. Anne MAESSCHALK, juriste, onderzoekster verbonden aan de Université Libre de Bruxelles 14 juni 1991

Dit rapport analyseert de houding van de Belgische regering bij de binnenlandse ordehandhaving tijdens de Golfoorlog, in het kader van de antidemocratische maatregelen, aangenomen door de regeringen van de Europese Gemeenschap

1. ANTI-DEMOCRATISCHE MAATREGELEN AANGENOMEN DOOR DE EUROPESE REGERINGEN

De regeringen van het Europa van de 12 (EEG) hebben, in de schoot van de Trevi-groep (1), een geheim plan voor binnenlandse ordehandhaving opgezet, dit met verschillende fasen van intensiteit en in werking gesteld tijdens de herfst en winter van 1990. Deze beslissingswijze, buiten iedere parlementaire controle om, is in tegenstelling met het grondwettelijk recht.

Ieder land heeft dit plan in min of meer strenge mate toegepast. Groot-Brittannië heeft zich onderscheiden door, half januari 1991, 90 personen van Iraakse en Palestijnse afkomst in kampen op te sluiten. Het heeft vervolgens 6 personen, afkomstig van Koeweit en Bahrein, gevangen genomen en 83 anderen het land uitgezet. Een verpletterend rapport van Amnesty International, gepubliceerd in juni 1991, beschrijft alle schendingen van de mensenrechten begaan door Groot-Brittannië in het kader van deze uitzonderingsmaatregelen, die noch het recht op verdediging, noch een billijk proces, noch het recht op juridische bijstand respecteerden. Frankrijk heeft 18 personen van Arabische landen het land uitgezet, en België deed hetzelfde met de leden van de Iraakse ambassade, uitgezonderd de ambassadeur. Italië heeft eveneens uitwijzingen gedaan en Griekenland heeft Palestijnen en Libanezen onder toezicht geplaatst en uitgewezen.

Het aangevoerde voorwendsel was het terrorisme te bestrijden, maar de maatregelen werden genomen tegen Irakezen en Palestijnen die gedurende vele jaren wettelijk in Europa verbleven, tegen leden van de Iraakse ambassades, inwijkelingen van Arabische, Turkse of Koerdische afkomst of, zonder onderscheid, tegen Islamitische inwijkelingen en tegenstanders van de oorlog. Wat de terroristische aanslagen betreft, de eerste slachtoffers waren deze immigranten, net diegenen die men verdacht van alle misdaden.

Door deze handelwijze hebben de Europese regeringen niet alleen hun eigen grondwet verkracht (door hun weigering om het plan voor ordehandhaving aan hun parlement voor te leggen) en herhaalde malen de rechten miskend van de vreemdelingen die op hun grondgebied verbleven, maar ze hebben, met behulp van een deel van de pers, een klimaat geschapen van argwaan en racisme dat de ordediensten, de werkgevers, de lokale besturen en fascistische groepen heeft aangemoedigd om, dikwijls gewelddadig, te ageren tegen de immigranten. Dezen konden zich niet uitspreken tegen de oorlog zonder ervan beschuldigd te worden zich niet te willen integreren in hun gastland.

1.1. Gezamenlijk overeengekomen Europees plan (TREVI)

De Belgische minister van Binnenlandse Zaken, Louis Tobback, heeft tijdens een openbare zitting van de parlementaire commissie van Binnenlandse Zaken op 29 januari 1991 het bestaan erkend van een "geharmoniseerde Europese aanpak" van het terrorisme (2).
Hij werd geïnterpelleerd door Mevrouw Vogels (Agalev) die hem vroeg: "Heeft men, sedert de vergadering van 18 januari van de Europese politieverantwoordelijken voor de preventie, informatie gekregen over het bericht van de CIA dat een leger van 1.400 terroristen in Europa verblijft in opdracht van Saddam Hoessein? Welke zijn de krachtlijnen van de Europese veiligheidspolitiek in de context van de Golfoorlog? Maakt de controle van vooral immigranten deel uit van deze krachtlijnen?...".
Antwoord van Minister Tobback:
"...Ik weet niets over het bestaan van een geheim terroristisch leger. In de schoot van de Trevi-groep weet men hierover niet meer. De verschillende ministers van Binnenlandse zaken hebben niettemin hun aanpak geharmoniseerd...".

Het bestaan van een overeenkomst op Europees vlak is zeker niet nieuw. Reeds sedert vele jaren is er een overeenkomst tussen de Europese politiediensten en ministers die belast zijn met de ordehandhaving. Dit overleg gebeurt meestal in een besloten kring, die geen enkele democratische controle ondergaat. In het algemeen zijn er "groepen ad hoc" opgericht. In alle stilte worden er dan akkoorden aangegaan, die geheim worden gehouden, zoals dit van Schengen, dat de democratische rechten van de Europese burgers alsmaar vermindert. Indien de Golfoorlog een politieke onenigheid heeft getoond tussen de Europese landen, heeft ze ook het bestaan aangetoond van een ander Europa: dit van een politiemacht en een repressie-apparaat die zijn opgebouwd buiten de grondwettelijke mechanismen om.

1.2. Geheim plan bestaande uit fasen met groeiende intensiteit

In Frankrijk en België hebben de regeringen gesproken over "fasen" en over een plan, zonder de inhoud hiervan bekend te maken.

In België heeft de Minister van Binnenlandse Zaken, Louis Tobback, aangekondigd dat België zich in de anti-terreur fase 3 bevond. Noch hij, noch iemand van zijn kabinet heeft enige inlichting gegeven over deze fase, noch over ander fasen die België heeft doorgemaakt. Wat wel zeker is, is dat tijdens deze fase 3, militairen gedetacheerd werden voor de Rijkswacht, dit in overeenstemming met het Koninklijk Besluit van 28 januari '91 (3) dat de recrutering van 107 personen met arbeidscontract toelaat om "uitzonderlijke taken uit te voeren".

De pers heeft weerklank gegeven aan de tussenkomst van het leger om de ordediensten te ondersteunen. Zo kon men in "Het Laatste Nieuws" van 11 februari

'91 lezen dat "zestig rekruten bewakingsopdrachten uitvoerden in de Brusselse agglomeratie".

In Frankrijk was er sprake van een welbepaald plan "VIGIPIRATE", waarin werd voorzien dat 120.000 agenten en 80.000 mobiele rijkswachters progressief werden ingezet op "gevoelige punten". Het Franse plan omvatte 4 fasen: "alarm, pirate, vigipirate simple, vigipirate renforcé". Op 17 januari bevond Frankrijk zich in fase 2. Volgens het Algemeen Secretariaat van de Nationale Defensie, leidde dit plan, gemaakt in 1978, naar een militarisering van de ordehandhaving. Volgens een uittreksel uit het "Bulletin Droits d'Expression" zijn "... de begrippen van 'gevoelige punten' en dreigingen bepaald door de hypothese van een 'commando-aanval' tegen mogelijke doelwitten. In deze logica, voorziet de fase 3 van het plan de aanwezigheid van militairen met bewakingsopdracht in de stadscentra"(4).

1.3 Plan van Nationaal Alarm, voorbereid door de NATO

Er bestaat in ieder land dat lid is van de Nato, een plan voor nationaal alarm dat voorziet in een reeks van maatregelen van militaire en burgelijke aard, die moeten uitgevoerd worden in geval van internationale crisis of van oorlog. Dit volgens het Belgisch weekblad Solidair van 16 januari 1991.

Gedurende de maanden voor het begin van de luchtaanvallen, zijn er in verschillende Europese landen dergelijke maatregelen genomen, op aanraden van de CIA:

- Lijsten van verdachte personen die geneutraliseerd moesten worden, werden doorgegeven aan de Verenigde Staten en in Europa (Le Monde van 10 januari 1991). In Frankrijk hebben de DST (Défense et Sécurité du Territoire) en de RG (Renseignements Généraux) een lijst gestuurd met de namen van 450 Irakezen die scherp moesten bewaakt worden (Figaro-Magazine van 19 januari 1991). In België heeft de Staatsveiligheid Koerden en Palestijnen benaderd om met hen samen te werken. De minister van Binnenlandse Zaken heeft erkend dat "gespecialiseerde rijkswachters opereerden in het migrantenmilieu"(2). Bij de CNRS, in Frankrijk, heeft de directeur van de laboratoria van menswetenschappen gevraagd om de Iraakse onderzoekers en onderzoekers van andere Golfstaten te tellen. Deze poging tot fichering heeft een reactie uitgelokt bij de Franse Liga voor de rechten van de mens.
- Irakezen die ervan beschuldigd werden geheime agenten te zijn, werden uitgewezen in Groot-Brittannië (Le Figaro-Magazine van 19 januari 1991), in Frankrijk en in Italië.
- Personen uit de migrantengemeenschap werden benaderd om verklikker te zijn. In België was dit het geval bij Marokkanen, Koerden en Palestijnen.
- In het migrantenmilieu werden de politiecontroles opgevoerd.
- Tegenstanders van de oorlog werden nauwkeuriger bewaakt.

1.4. Officiële verklaring: strijd tegen het terrorisme

Het voorwendsel van terrorisme werd handig uitgesponnen door de geheime diensten en de pers, die de bevolking onder druk hebben gezet om de ondemocratische maatregelen die ze voorbereidden, te doen aanvaarden.

In Frankrijk kon men in de krant Le Monde van 10 januari lezen: "Indien de Golfoorlog uitbreekt zullen een aantal landen (...) op hun grondgebied een andere zeer vernielende oorlog zien, die een leger terroristen meebrengt, waarvan zonder twijfel reeds een gedeelte bezig is". In Le Figaro Magazine van 19 januari 1991

verscheen van de auteurs Roger Faligot en Remi Kauffer, specialisten in inlichtingen: "Terrorisme, wat men moet vrezen. Carlos, Abou Nidal, Ahmed Djibril, Abou Abas: al deze Arabische groepen van terroristen hebben hun diensten aangeboden aan Saddam Hoessein. In het totaal zijn er 1.500 potentiële bommenplaatsers (5) waarvan er enkelen reeds werkzaam zijn als geheimagenten. Tegenover deze dreiging vermeerdert Pierre Joxe de voorzorgsmaatregelen. Hij voorziet zelfs administratieve hechtenis van honderden Irakezen die in Frankrijk verblijven".

Dankzij Faligot en Kauffer, leren wij ook dat de CIA een intensieve informatiecampagne voert bij zijn Europese collega's. Een voorbeeld: tijdens de week voor het uitbreken van de Golfoorlog heeft de CIA de Franse en de Spaanse veiligheidsdiensten in alarmtoestand gebracht door hun aan te kondigen dat een Palestijns commando plande om twee Franse schepen aan te vallen in de haven in Barcelona.

In België zijn incidenten uitgelokt door pyromanen in het Oosten van het land, die gebruikt werden om indruk te maken op de publieke opinie. "Sommigen melden dat pacifisten, t.t.z. Arabische extremisten, het voornemen hebben om de installaties van de N.M.B.S. te vernielen, met de bedoeling het transport van Amerikaans materiaal te belemmeren, dat via de stations van Raeren, Eupen en Herbestahl op weg is naar Antwerpen om vandaaruit naar de Golf verscheept te worden" (La Dernière Heure van 4 januari 1991). De volgende dag, na de aanhouding van de pyromanen, niet van pacifisten, noch van Arabieren, heeft de krant deze insinuaties geloochend.

1.5. De strenger gevolgde migranten werden beroofd van bepaalde democratische rechten

De aankondiging van verscherpte bewaking in de migrantenwijken en de metro's hebben een klimaat van verdachtmaking en racisme gecreëerd hetgeen sterk heeft doorgewogen bij de migrantenbevolking in Europa. De meest elementaire democratische rechten, zoals respect voor privacy, vrije meningsuiting en vrijheid van betoging, zijn miskend in veel Europese landen. Vooral in Spanje en Groot-Brittannië werd de administratieve hechtenis toegepast.

In Frankrijk en België werden de arbeiders uit de Magreb-landen verwijderd van Amerikaanse ondernemingen of van "gevoelige zones". Voorbeeld: de vakbond CGT in Frankrijk heeft het geval gemeld van Noordafrikaanse arbeiders aan wie de toegang werd geweigerd tot de kerncentrale van Nogent sur Marne en van Bugey in het departement Ain (Droits d'Expression, n_ 1). De jacht op terroristen was dikwijls het voorwendsel voor de jacht op clandestienen in België, Frankrijk en Spanje, waar de aanhouding van "clandestienen" indrukwekkende betogingen heeft uitgelokt.

1.6. Oorlogstegenstanders werden verhinderd om hun mening te uiten

In België bijvoorbeeld heeft de Koördinatie tegen de Oorlog in de Golf tweemaal betogingsverbod gekregen omwille van de politieke orde. Dit is in tegenspraak met de Belgische grondwet.

2. BIJZONDER GEVAL: BELGI_

2.1. Aanvallen tegen de Arabische vrije radio's

Schending van de artikels 14 (vrijheid van meningsuiting) en 18 (persvrijheid) van de Belgische grondwet, van artikel 10 van de Conventie van de Bescherming van de

Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, en van artikel 10 van het Internationale Verdrag met betrekking tot de Burgerlijke en Politieke Rechten.

Sedert de maand september werden de Arabische vrije radio's door een grootscheepse campagne van intimidatie geviseerd. De aanval kwam van de Voorzitter van de Executieve van de Brusselse Gemeenschap, de Heer Picqué, die in een brief aan de Voorzitter van de Executieve van de Franse Gemeenschap de Arabische radio's als volgt betichtte: "De verraderlijke oproepen tot een directe mobilisatie van de Arabisch-Muzelmaanse massa tegen het Amerikaanse en Westers imperialisme, kunnen leiden tot de samenscholingen van de Magreb-bevolking in de Brusselse straten. Deze bevolking wordt misleid door de manipulaties van extremisten en van onverantwoordelijken". Picqué vroeg daarom aan zijn bestuurscollege om zo te handelen "dat de afwijking van het recht op culturele expressie, waartoe wij bijdragen, zich niet zou omvormen tot een belemmering van onze inspanningen voor openheid en integratie". Dit initiatief had bijval bij het Vlaams Blok, een Vlaamse extreem-rechtse partij, hetgeen de "socialist" Charles Picqué in verlegenheid bracht.

Resultaat: minister Féaux nam een mogelijke 'slippartij' van de Arabische radio's te Brussel zeer ernstig en plaatste opname-apparatuur om te verifiëren of "één of andere zender van deze vrije radio's anti-Westerse of pro-Iraakse propaganda uitzendt, gezien de aanzetten tot raciale haat"(6).

Parallel aan deze aanvallen tegen de Arabische radio's, nam de Belgische politie video's en bandjes met Arabische liederen die de strijd van het Arabische volk verdedigen, in beslag.

2.2. Fouillering, overplaatsingen en racistische afdankingen van werknemers op grond van hun nationaliteit

Overtreding van de wet van 30 juli 1981 ter beteugeling van racisme en xenofobie en van artikel 14 van de Conventie ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden en van de Internationale Conventie voor de afschaffing van elke vorm van racistische discriminatie van 7 maart 1966.

- In de "tram": vanaf het begin van de oorlog: controle van de immigranten door een veiligheidsdienst.
- In de luchthaven van Brussel zijn Marokkanen uit bepaalde diensten verwijderd.
- Reinigingssector: In de G.B. (grote oppervlakte) van Wemmel werden Marokkaanse poetsers afgedankt, anderen werden technisch werkloos bij de firma Cemstobel (Brussel). Bepaalde Amerikaanse ondernemingen hebben geëist dat hun lokalen niet werden gepoetst door Arabische immigranten. "Onze Amerikaanse klanten hebben letterlijk geëist om enkel Belgen te sturen", legt Theo Dilissen, P.D.G. van ISS, multinationale reinigingsonderneming, uit. "Sommige klanten eisen Europese werknemers. De klanten zijn ongerust". EUROCLEAN preciseert dat "zelfs de NATO onlangs gevraagd heeft om geen Arabieren meer te sturen. Zij eisen altijd een lijst voor de veiligheid, maar vanaf het begin van de oorlog wilden ze geen Arabieren meer. Ze voelden zich bedreigd. De EEG, die een gelijkaardige houding had aangenomen, heeft een stap terug gezet, maar heeft aan de ondernemingen opgedragen om geen nieuw personeel in te zetten" (Le Soir van 31 januari 1991).

Het syndicaat van het onderhoudspersoneel, verbonden aan ABVV, heeft "de speciale behandeling waarvan migranten het slachtoffer zijn bij hun werk" aangeklaagd. De Centrale heeft feiten vastgesteld zoals fouilleren, weigering van toegang in bepaalde ondernemingen waar migranten moesten weken (Echo, 25 januari 1991).

In de Amerikaanse onderneming CATERPILLAR, werden Marokkaanse arbeiders op een discriminerende wijze gefouilleerd bij de ingang van de fabriek en 2 bedienden die gewoonlijk aan de computer werkten, werden overgeplaatst. Een nota die via de computerschermen werd doorgegeven aan al de chefs, bevatte aanwijzigingen over de houding die door het personeel moest aangenomen worden: verdachte gedragingen van personen in het fabriek signaleren, niet overal zeggen dat men bij Caterpillar werkt, de instellingen vermijden met een potentieel gevaar. Deze "gevaarlijke" instellingen waren "herkenbaar door de nationaliteit van de uitbaters, evenals door de nationaliteit van degenen die er komen"(7).

2.3. Politiecontroles en administratieve plagerijen tegenover Arabische migranten, Turken, Koerden en Palestijnen

Door de politiecontroles op te drijven in migrantenwijken, stations, luchthavens en de Brusselse metro heeft men racistische en lastige handelingen tegenover migranten aangemoedigd. Enkele voorbeelden:

- De hondenbrigade van de Brusselse metro is versterkt. De pers geeft de naam van de honden. De veiligheidsagenten van de N.M.B.S., in samenwerking met de politie, doorkruisen de stations meer dan gewoonlijk en stappen in de voertuigen (La Libre Belgique 23 januari 1991).
- 21 uur, half januari: het De Brouckèreplein, in volle stadscentrum, is afgesloten voor controle van alle voorbijkomende Arabieren (Solidair 23 januari 1991).
- De straten nabij het Noordstation van Brussel worden doorkruist door politieauto's van Schaarbeek, dit op klaarlichte dag, met de zwaailichten aan. Elke automobilist die niet stopt, wordt geverbaliseerd.
- De gemeentelijke administratie van Schaarbeek vertraagt alle procedures voor de familiehereniging. De migranten die met Belgen zijn gehuwd worden door de politie opgeroepen om ondervraagd te worden over het "feit" van hun huwelijk, nadat ze reeds jaren in de gemeente wonen.
- In La Louvière worden jonge migranten herhaalde malen gecontroleerd en brutaal behandeld door de politie. Ze richten een vereniging (jongeren uit de migratie) op om hun rechten te doen respecteren.
- In Molenbeek, deelgemeente van Brussel, hebben de jonge migranten, woedend over de politiecontroles, een badge gemaakt "reeds gecontroleerd" en organiseren zich om hun rechten te doen eerbiedigen.
- In Schaarbeek werden bij de winkeliers uitstalramen beklad met racistische slogans.
- In een proces tegen Marokkanen in het kader van een zaak van valse papieren, eiste de procureur de verlenging van de preventieve hechtenis, waarvoor hij "de actuele situatie van de Golfoorlog" inriep. Naar aanleiding van deze zaak van valse papieren, die juist enkele dagen na het uitbreken van de Golfoorlog aan het licht kwam, kondigde de pers de ontmanteling van dit net aan en de eventuele uitwijzing van 5 à 6.000 clandestienen. Le Monde, die deze zaak uitvoerig publiceerde op 25 januari 1991, meldde dat "op het Ministerie van Justitie op 23 januari de betrokken personen niet a priori verdacht werden van terroristische activiteiten of sympathieën, maar dat het mogelijk is dat de ontdekking van dit net in verband gebracht wordt met de maatregelen van verhoogde controle op de migrantenbevolking omwille van de Iraakse oproep tot een Heilige Oorlog" (Le Monde, 25 januari 1991).

Deze discriminerende behandelingen hebben geduurd tot het Commissariaat voor de migranten verontwaardigd een oproep lanceerde tot kalmte, waarbij het onderlijnde dat "de Arabische gemeenschappen die reeds jaren in België verblijven een bewijs leveren van een grote gematigdheid en nooit betrokken waren bij terroristische acties" (Le Soir van 31 mei 1991).
Een zelfde oproep kwam van de Adviesraad voor de bevolking van vreemde afkomst

van de Franse Raad aan "de politieke verantwoordelijken en aan de media om bijzonder aandachtig en adequaat te zijn in hun berichtgeving, opdat de verschillende administraties en de publieke opinie niet zouden afglijden naar xenofobie" (Bijvoegsel bij de Agenda Interculturel n_ 91).

2.4. Betogingsverbod voor de tegenstanders van de oorlog

Overtreding van de artikels 6 bis (rechten van de ideologische en politieke minderheden) en 14 (vrijheid van meningsuiting) van de Belgische Grondwet.

In Brussel heeft de Koördinatie 2 maal een betogingsverbod gekregen om politieke redenen. Als voorwendsel werd de betoging van 10 februari 1991 genomen. Deze betoging is in alle kalmte verlopen in twee migrantenwijken van Brussel en er nam een groot aantal Marokkaanse en Turkse migranten deel. De Burgemeester van Brussel-Stad weigerde een nieuwe toelating omdat er "pro-Iraakse, anti-Amerikaanse en anti-Israëlische" slogans werden geroepen door de betogers. Dit verbod omwille van zuiver politieke redenen is in tegenspraak met de Belgische grondwet en er werd beroep aangetekend bij de Brusselse Executieve.
Het ander verbod om dezelfde politieke redenen was gericht tegen een bijeenkomst voor de ambassade van de Verenigde Staten op de dag van het uitbreken van de grondoorlog. De bijeenkomst werd uiteindelijk getolereerd op voorwaarde dat er geen enkele anti-Amerikaanse slogan zou uitgesproken worden. Op de betoging van 20 januari 1991 in Brussel heeft de politie de manifestanten gevolgd, gefotografeerd en gefilmd en na afloop werd de leider van een groep strijdbare jongeren geïnterpelleerd en beschuldigd van "pro-Iraakse propaganda" (Solidair, 6 februari 1991).

2.5. Besluit

België, zetel van de NATO en van de Europese Gemeenschap, heeft zich als een goede leerling in de ordehandhaving gedragen. Alhoewel België zich niet in staat van oorlog bevond, waarvoor een Koninklijk Besluit vereist is, dat nooit uitgevaardigd werd, werden er anti-democratische maatregelen getroffen, zonder deze aan het Parlement voor te leggen of zonder het om advies te vragen. Door zijn politiek van discriminerende verdachtmaking tegenover de migranten heeft het een klimaat geschapen van racisme en de opdracht gegeven de controles in de wijken op te drijven. Deze houding is zeker niet zonder gevolg geweest voor de opstanden van de jonge migranten die in de migrantenwijken van Brussel verschillende avonden het hoofd moesten bieden aan de ordediensten. Door het kamp van het Amerikaans imperialisme en de gewapende interventie tegen een Derde Wereldland te kiezen, heeft de Belgische regering tegelijk haar politiek versterkt van de binnenlandse repressie tegen de immigranten uit de Derde Wereld. Deze keuze is door hen begrepen. De officiële gesprekken over "integratie" zullen niet meer aanslaan, indien ze niet samengaan met de erkenning van de totale gelijkheid tussen Belgen en immigranten.

(1) De Groep Trevi, die in 1975 is opgericht door de 12 regeringen van de EEG om het terrorisme te bestrijden, heeft zijn bevoegdheid uitgebreid tot de drugs en de criminaliteit. Haar werk is geheim gehouden. Er bestaat ook een Groep "Trevi 1992", opgericht in 1988 met de bedoeling een gestandaardiseerd politie- en veiligheidsapparaat te creëren voor de 12 en bovendien een Europese FBI, met dossiers over de asielaanvragers. Hun werkzaamheden blijven geheim. (2) Kamer van volksvertegenwoordigers, openbare zitting van de commissies van 29 januari 1991, 1990-1991, blz. 709. (3) BS, 5 februari 1991, blz. 2238. (4) "Droits d'Expression", Informatiebulletin over de Golfoorlog en de schendingen van rechten in Frankrijk, nr. 0, zonder datum. (5) Vergelijk met het cijfer van 1.400, vooruitgeschoven door de CIA, en geciteerd door Mevr. Vogels op 29 januari in haar interpellatie van minister Tobback. (6) La Dernière Heure, 12 september 1990. (7) Solidair, 23 januari 1991.

De rol van de media

Verklaring van Georges KAZOLIAS, journalist bij Radio France Internationale (RFI) 14 juni 1991

Het is mij een grote eer om hier vandaag aanwezig te zijn en als journalist, misschien, eindelijk iets goeds te doen. Ik denk dat u mijn uiteenzetting ietwat provinciaal zou kunnen vinden, aangezien ik zal vertellen over hoe ik, als gewoon journalist, de Golfoorlog beleefd heb. Ik zal u enkele van mijn conclusies geven over een beroep dat op zijn minst even smerig is als dat van generaal of politicus. Ik zal naderhand uw eventuele vragen met plezier beantwoorden, in het Engels of het Frans.
Wanneer iemand van plan is een onrechtvaardige oorlog te voeren voor olie en winst, dan moet deze het geschikte klimaat creëren voor de publieke opinie. In dit geval vergeet je dat de VS-ambassadrice in Bagdad, April Glaspie, de Iraki's praktisch uitnodigde om Koeweit te bezetten in juli. Vertel niemand dat Frankrijk in Juni 1990 de wapenleveringen aan Irak stopzette omdat Irak ze niet meer kon betalen. Wis de indruk uit dat Irak, slechts een paar jaar voordien, de verdedigingswal was tegen de verspreiding van de fanatieke Islam. In die tijd had Irak onze steun nodig. Spreek niet meer over de unieke niet-seculiere staat aan de Golf, waar vrouwen stemrecht hebben en waar bij de laatste verkiezingen andere politieke partijen opkwamen. Verzwijg het feit dat Irak gewurgd werd door een fenomenale schuld die Saddam Hoessein opgebouwd had in dienst van zijn buitenlandse meesters. Het mag niets uitmaken dat de olieprijs nog nooit zo laag is geweest... 14 dollars per barrel in 1974 zou nu meer dan 60 dollars geweest zijn. Het tot op de draad versleten argument van "vrijheid en democratie" moet eveneens vermeden worden: Koeweit en Saoedi-Arabië voldoen er zeker niet aan.

Nee, Irak moest het Rijk van het Kwaad worden. Plotseling wordt Saddam Hoessein de waanzinnige dictator van Bagdad. Hij vergaste Koerden. Vergeet dan even dat het Duitse chemicaliën waren, gedropt uit een vliegtuig van Franse makelij. Hij leidde zijn volk in de verschrikkelijke oorlog met Iran. Het Westen zou een dergelijke slachtpartij natuurlijk nooit financieren, bevoorraden en aanmoedigen.

Koeweit wordt een onafhankelijke soevereine staat, het slachtoffer van onmenselijke agressie en zeker niet de creatie van Frans-Britse kaartontwerpers die de oliegebieden willen domineren. Mijn diensthoofd zei: "Het is beter dat de Amerikanen de olie controleren dan de Iraki's." Het is beter dat Amerikanen Arabische olie controleren. Dit is dezelfde persoon die zou schrijven dat "het Iraakse imperialisme moest gestopt worden". Wacht eventjes. De Amerikanen controleren de olie, maar de Iraki's zijn de

imperialisten? Wie controleert hier wie? Wie dicteert lage grondstofprijzen maar eist hoge prijzen voor Westerse produkten? Wie zenden hun legers de halve wereld rond om hun wetten op te leggen en hun marionetten te verdedigen?

Irak is een arm, onderworpen land. Saddam Hoessein werd aan de macht gehouden met Westerse en Sovjet-steun omdat hij hen, te koste van het Iraakse volk, goed diende.

Saddam Hoessein wordt plots de "nieuwe Hitler". Hitler zond zijn legers uit voor een nieuwe Europese orde, Bush de zijne voor een nieuwe Wereldorde. Irak trok Koeweit binnen omdat het stikte onder de enorme schuldenlast, nog verergerd door de overproduktie van Koeweitse olie met prijsdalingen tot gevolg.

Wie is hier de nieuwe Hitler? Vraag het niet aan de journalisten, want zij herhalen enkel wat hun werd verteld. Om de publieke opinie klaar te stomen voor de aanval op Irak diende er iets buitengewoons gedaan te worden. Neem je enkel de Verenigde Staten, Frankrijk en Groot-Brittannië, dan heb je drie van de rijkste landen ter wereld met de beste technologie en een gezamenlijke populatie van 350 miljoen mensen. Aan de andere kant staat er een land van de Derde Wereld, economisch gezien ongeveer nummer 40 in de wereld, met slechts 18 miljoen mensen.
Een dergelijke aanval gaat voor iedereen direct op een éénrichtings-moordpartij lijken. Hoe lossen we dat op?

We vinden dan maar het vierde leger op de wereldranglijst uit. Dat was nooit zo, maar het werd steeds maar herhaald en herhaald. Er zijn ongeveer een dozijn nucleaire machten in de wereld, met inbegrip van Israël en Zuid-Afrika, waar Irak niet bijhoort. Zelfs Turkije beschikt over een troepenmacht van meer dan 900.000 man sterk.

Uiteindelijk hebben we dus onze nieuwe Hitler die, met het vierde sterkste leger in de wereld, een arme kansloze buur aanvalt op grond van imperialistische redenen. Elk woord is gelogen, maar zoals Abraham Lincoln zei: "Vertel een leugen dikwijls genoeg en de mensen zullen uiteindelijk geloven dat het de waarheid is".

Nochtans is dit nog steeds niet genoeg voor de publieke opinie: we hebben nog een wettelijk kleedje nodig. Men kan niet zomaar een ander land aanvallen zoals de VS dat deden in Grenada en Panama, of ambassades binnenvallen zoals de VS-troepen in Panama-city. Het internationale recht en de UNO-resoluties moeten gerespecteerd worden. We spreken dan even niet over de Israëlische expansie en agressie, we spreken ook niet over het onbestaande embargo ten opzichte van Zuid-Afrika, Cyprus of Timor.

Hier wordt de aanklager rechter, jury en beul. Nu konden we veel leren over hun recht en hun democratie. Natuurlijk was dit niet het onderwerp van een publieke discussie.

Om de publieke opinie verder achter een oorlog voor goedkope olie en wereldheerschappij te scharen, verhoog je kunstmatig de prijs van benzine en andere olieprodukten. Zo krijgt de man in de straat te zien dat hij gelijklopende belangen heeft met de oliemaatschappijen wanneer deze goedkope olie willen en grote winsten op de rug van de Derde Wereld. Zei Bush niet dat de oorlog nodig was om de "American Way of Life" te beschermen?

Natuurlijk moet je ook angst voor terrorisme creëren. Vergeet het terrorisme ten opzichte van Irak en de Iraki's.

Uiteindelijk, dankzij enorme sommen geld voor en druk op reeds omgekochte regeringen, kan je zeggen dat de gehele wereld tegen Irak is. Wanneer journalisten over "landen" spreken, dan spreken ze over de regeringen van die landen. Op die manier hoef je niet te spreken over de massale protestbewegingen bij de volkeren.

Waar ik tegenwoordig werk (in Turkije), is een deel van de bevolking ongerust. Onze dienst werd geherstructureerd, nadat een reportage gemaakt werd over de desertie van 2.500 Marokkaanse soldaten naar Algerije. Er waren demonstraties. Er waren artikels met interviews over Marokko met Gilles Perrault, een dissident schrijver die de relatie Frankrijk-Algerije aan de kaak stelde.

Er zijn nog andere gevallen, maar het bedrijf zal nooit toegeven dat ze iets te maken hebben met het zonder toestemming laten uitlekken van informatie.
De coalitie was eendrachtig, en het volk stond erachter.

Zo oordeelde ook de journaliste op mijn werk, toen zij na een gesprek met zakenlui in haar hotel en een babbeltje met een taxichauffeur schreef: "Het Turkse volk staat voor 100% achter Turgut Özal". De anti-Amerikaanse aanslagen, de grote en talrijk bijgewoonde demonstraties en het ontslag van twee defensieministers waren voor haar van geen tel.

Eens je al de middelen gebruikt hebt om de publieke opinie achter het idee van een oorlog te scharen, kan je het uitsluiten van de mening van een minderheid goed praten. Marginalen verdienen immers niet dezelfde zendtijd als de standpunten van de meerderheid. Hier worden vooroordelen bij de publieke opinie ingebracht, die dan weer gebruikt worden om nog meer vooroordelen te creëren.

Aan de "loyale" oppositie kan er wat aandacht geschonken worden, bijvoorbeeld aan diegenen die de sancties meer tijd hadden willen geven, maar er mee akkoord gaan dat Irak de stoute jongen is, aan hen die enkel de Franse belangen voor ogen hebben. Eerste Minister Michel Rocard gaf de richting aan toen hij zei dat demoralisering van het thuisfront niet geduld zou worden.

In augustus werden, op aanraden van Minister van Buitenlandse Zaken Roland Dumas, pro-Iraakse demonstraties verboden. Dit hield eenvoudigweg in dat Arabieren niet konden betogen, wat dan weer aangegrepen werd om via vervalste opiniepeilingen te verklaren dat de Arabieren in Frankrijk verdeeld waren over de kwestie of ze Frankrijk in de Golf nu al dan niet zouden steunen.
Mijn ervaringen leerden mij dat ze hier voor ongeveer 100% tegen waren en zich achter Irak schaarden.

Ik sprak met talrijke Arabieren tijdens de crisis en de oorlog. Ik werd hiervoor zelfs lastiggevallen door de politie die mij zei "de Arabieren met rust te laten" en "als journalist zou je beter moeten weten". Ik denk niet dat ik twee Arabieren gevonden heb die de Fransen in de Golf steunden. Ze waren bevreesd voor de repressie die hen zou kunnen treffen. Dit weerhield hen ervan hun mening te uiten. De pers gebruikte dit om aan te tonen dat zelfs de Arabieren de coalitie steunden.

Twee maand geleden noemde een journalist op de redactie mij Hitler. Anderen zeiden voortdurend: "Je vriend Saddam Hoessein is zo'n lieve jongen, we zullen er even de vloer mee aanvegen", enzovoort. Hier zijn dan de zogenaamd objectieve journalisten aan het woord. Dit was voor hen een unieke gelegenheid om Israël wit te wassen en zich onder te dompelen in grootmacht-chauvinisme zonder er belachelijk uit te zien.

Dit zijn dan de mensen die achter Irak stonden wanneer het de Koerden vergaste en die Mitterrand altijd weer goedpraatten... als hij troepen naar Afrika stuurde om corrupte parlementairen "amnestie te verlenen".

Wat kon verteld worden en wat niet kon verteld worden was op ieder niveau duidelijk vastgelegd. Toen een journalist om een interview met Gilles Perrault verzocht, omdat deze opriep tot desertie en sabotage van de oorlogsmachine, antwoordde het afdelingshoofd: "je mag hem niet interviewen, want wat hij zei is illegaal".

Op het moment van de luchtaanval op de schuilkelder in Bagdad zei de hoofdredacteur:"Beter Bagdad dan New-York". New-York was, in tegenstelling met Tel Aviv, nooit bedreigd geworden.

Toen men op CNN kon zien hoe de lichamen uit de schuilkelder gehaald werden, tapte een journalist enkele moppen, stijl "aangebrande toast", en enkele minuten later danste hij voor het televisietoestel. Het was dezelfde journalist die bijna in snikken uitbarstte en uitriep "arme jongen" toen hij het gekneusde aangezicht zag van een Amerikaanse piloot waarvan iedereen aannam dat hij gemarteld was. Niemand vroeg zich af wat er gebeurt als je uit een vliegtuig aan hoge snelheid geschoten wordt. Voor hen was foltering de enige mogelijke uitleg. Per slot van rekening, "Iraki's doen dat". Net zoals iedereen gewillig accepteerde dat de gebombardeerde schuilkelder een controle- en commandocentrum was. Niemand vroeg zich af waarom het nabij gelegen Congressenpaleis tegelijkertijd gebombardeerd was geworden. Was het misschien omdat er in januari een islamitische meeting had plaatsgevonden die Irak steunde? Dit zijn details waaraan de meesten rondom mij zich niet interesseerden.

Een journalist gaf een artikel de kop: "Saddam Hoessein zegt dat hij gelijkaardige wapens zal gebruiken". De uiteindelijke kop werd: "Saddam Hoessein dreigt atoomwapens te gebruiken", alhoewel hij het tegenover Peter Arnett over "gelijkaardige" wapens had.

Diezelfde week verklaarde Roland Dumas dat Frankrijk zich het recht voorbehield om als eerste nucleair toe te slaan, maar enkel als verdediging van het nationale territorium. Maar men trok geen enkele parallel met Irak, want... Frankrijk is een democratie!

Veel archiefbeelden, voorgesteld als beelden uit de Golf, zijn nu vals gebleken.

Maar wat gezegd over de Zodiacs? Ik zag een Saoedische persconferentie op CNN. De officier vertelt ons, in het Engels, dat de Britse luchtmacht zeven Iraakse vaartuigen van het Zodiac-type tot zinken had gebracht. Het is niet zo vanzelfsprekend in het Engels dat een Zodiac een rubberboot is, maar journalisten horen dat te weten. Niemand vroeg zich echter af waarom de Britten zich een dag onledig hadden gehouden met het tot zinken brengen van rubberboten. Erger nog. Toen het nieuws via AFP kwam, had men het over oorlogsschepen van het type "landingsvaartuigen". Toen het nieuws France-info bereikte, was praktisch de gehele Iraakse vloot tot zinken gebracht. Irak had echter nooit een echte zeemacht bij gebrek aan een echte haven, één van de oorspronkelijke problemen. Eén van de onrechtvaardigheden van het Frans-Britse opstellen van de landkaarten na de eerste wereldoorlog. In werkelijkheid was het een slechte dag geweest voor rubberboten. In krantentaal was het een nieuwe militaire overwinning van de machten van het Goede.

Alle aandacht nu voor de "intelligente bommen". In werkelijkheid zo'n 7% van wat

gebruikt werd, naar ik meen. Maar de Golfoorlog was verdorie zoveel malen interessanter dan de luchtshow op Le Bourget om de militaire hardware te showen.

Journalisten werden bereidwillige handelsreizigers in wapentuig, ze vergeleken de systemen en klopten ze op. Bijvoorbeeld de meest bekende: de Patriot versus de Scud. De Patriot staat voor Star Wars-technologie uit de tachtiger jaren voor de negentiger jaren. De Scud is van Sovjetmakelij, een wapen dat ze daar zelf niet meer willen, uit de jaren vijftig en zestig. De journalisten vonden dat ze geen beschrijving moesten geven van een duel tussen een man met een musket en tien mannen met Uzi's. De oorlog moest verkocht worden, de wapens ook.

Vertel ons niets over de B-52's, napalm en het nieuwe, krachtige hittewapen dat gebruikt werd tegen een terugtrekkend, ontwapend leger ten Zuiden van Basra. Wat wij willen, zijn mooie beelden, tot tienmaal toe, van een raket die een hangar treft. De chemische fabriek was niet meer interessant toen ze een fabriek voor melkpoeder bleek te zijn. Een druk marktplein, een brug tijdens de spits,... de journalisten legden ons gedwee uit dat Saddam Hoessein zijn volk in gevaar bracht door hen te gebruiken als menselijke schilden bij militaire doelen.

Maar alles in Irak was een militair doelwit. Ik geloof niet dat de toiletten nog werkten nadat de agressors hun werk voltooid hadden. Iraakse schoten op Riad en Israël werden dan weer afgedaan als verder bewijs van Hoesseins terrorisme.

De lijst is nog veel langer. Voor ik naar het volgende deel van mijn uiteenzetting overstap, zal ik nog een voorbeeld aanhalen. De maandag na de start van het grondoffensief, werd er opgeroepen voor een betoging op de Place de la République in Parijs. Eens te meer werd ze verboden. Duizenden politiemannen omsingelden het plein. De metrostations werden gesloten. De politie gebruikte de wapenstok wanneer iemand probeerde door te komen. De media kwamen de hele dag met verhalen over soldaten die kloegen over die paar onpatriottische lui die hen in de rug staken. Niettegenstaande dit alles doken er toch een vierduizendtal mensen op. Deze keer waren er ook Arabieren bij die riepen: "Wij zijn allen Iraki's!". Op mijn redactie, net als elders, werd de demonstratie een mislukking genoemd. Indien ze twee jaar eerder onder die omstandigheden was doorgegaan in de Oostbloklanden, dan zou ze een grote overwinning voor de democratie en de vooruitgang genoemd zijn. Aangezien het dus een mislukking was, kreeg ze ook weinig plaats in de berichtgeving.

Wat ik dus wil zeggen is dat informati e een wapen is. In de meeste gevallen zijn journalisten huurlingen. Zij worden ingehuurd door iemand die belangen van allerlei aard te verdedigen heeft. Ze weten wat hun bazen hen willen horen zeggen, en in ruil krijgen ze privileges, geld en eer. Als ze zeggen wat hun bazen niet willen horen, dan kunnen ze het wel vergeten. Het probleem bestaat erin dat ze meestal akkoord gaan met wat er van hen verwacht wordt, en dat ze zelfs niet gecensureerd moeten worden. Als een journalist bij ons zegt: "Ik ga naar Dahran als ik het kan combineren met mijn andere werkgevers", dan is zijn enige motivatie geld, en niet het achterhalen van de waarheid. De meeste van de journalisten op mijn kantoor verwachtten dat ik ontslagen zou worden, omdat ik weigerde mijn werk te doen. Wat verstonden zij dan onder dit werk? Ze herinnerden mij aan een scene in Graham Greene's "Quiet American". Hier plaatst de journalist de voet van een CIA-medewerker in een plas bloed, het resultaat van een door de CIA georkestreerde terreuraanslag, en de man merkt enkel op dat hij beter eens gauw zijn schoenen zou gaan poetsen. De journalisten zijn besmeurd met het bloed van het Iraakse volk.

Enkele eerlijke journalisten, gering in aantal, menen dat objectieve journalistiek bestaat, maar dat het tijdens de oorlog onmogelijk was om zo te werken. Nochtans bleven ze doorwerken met wat ze hadden, zodat ze uiteindelijk deden wat diegenen die belang hadden bij de oorlog van hen verwachtten. Iedere journalist weet momenteel veel over de waarheid in deze oorlog, over de onmenselijke moorden en vernietigingen op grote schaal, de imperialistische politiek, de leugens... maar waar zijn ze vandaag? Waarom zijn ze niet hier? Sommigen willen hun werk niet verliezen, maar hebben het moeilijk met hun geweten. De anderen zijn tevreden gedaan te hebben wat de Goebbels van hen verlangden.

Waarom? Gewoon omdat er vandaag de dag in de gemeenschap een klasseverschil bestaat. Het is een mythe te beweren dat de media onafhankelijk zijn en het is een illusie te beweren dat dit beroep via hervormingen en wetgeving eerlijk en respectabel kan worden.

Informatie is een wapen. Nieuws is een produkt dat verkocht en gekocht moet worden en waarbij het gaat om grote sommen geld. Hetzelfde grootkapitaal bouwt de Patriot-raketten en de Mirage-jachtvliegtuigen, steelt de Arabische olie, bouwt fabrieken die draaien op slavenarbeid, enz. Het kapitaal achter de imperialistische belangen en diegenen die er voordeel uit trekken, bezitten de media. General Electric, een belangrijke militaire producent, is eigenaar van NBC. De grenzen tot waar zij "democratie" verdragen, zijn welomschreven en als zij een tegengestelde mening toelaten, dan maken ze gebruik van de loyale oppositie als façade, in Frankrijk bijvoorbeeld J.P. Chevènement. En de journalist neemt als een gehoorzame hond zijn microfoon en doet wat van hem verlangd wordt. Je kan immers altijd iemand vinden die zegt wat je uitgezonden wil hebben.

Wanneer je dus de generaals en de politici veroordeelt, vergeet dan ook de journalisten niet. Ze waren bereidwillige werktuigen zonder wiens hulp het voeren van een onrechtvaardige oorlog niet mogelijk zou geweest zijn.

Er zullen nog ernstige crisissen en onrechtvaardige oorlogen volgen. Nu reeds presteren journalisten overuren om de interventie in Latijns-Amerika te verrechtvaardigen onder het mom van "de oorlog tegen de drugs". Ook wij zouden overwerk moeten verrichten, om dit uit te brengen en te stoppen.

Tot besluit zou ik de echte helden willen groeten in het Westen: die miljoenen mensen die spijts de repressie en de agressie van de media naar buiten kwamen en de oorlog aanklaagden, hen die naar hun beste vermogen de waarheid aan de mensen wilden bekend maken en de duizenden G.I.'s die zich verzet hebben en nooit in het nieuws kwamen.

Uiteenzetting van Gérard DE SELYS, journalist bij de RTBF (openbare Belgische radio) 14 juni 1991

De media hadden op enkele dagen tijd zo'n 74.000 Roemenen vermoord, om zo op hun manier kerst '89 te vieren, alvorens hen enkele weken later, te laten verrijzen. Met heel veel tegenzin, want men komt niet gemakkelijk terug op zo'n score.
Een jaar later hebben de media de Golfoorlog actief voorbereid, maar nog steeds hebben ze geen doden gezien. Of slechts enkelen.
Ondanks de verontwaardigde kreten van de media, hebben ze steeds geweten hoe ze de militaire censuur moesten omzeilen, indien ze wilden tenminste. Deze censuur heeft altijd al bestaan net zoals de erg democratische vertrouwelijkheden van onze ministerraden.
Maar wanneer het gaat over de invasie van Grenada, de re-annexatie van Panama of over de Golfoorlog: neen!

Niet alleen hebben de grote media (zogeheten 'massa-media') niet gezocht naar een andere informatie dan deze opgelegd door de militaire censuur, ze waren zich ook bewust van hun aanzien, hun invloed op de publieke opinie, maar ze hebben niets anders gedaan dan de voorbereidingen tot de oorlog gesteund en 'Hallali' geroepen toen men hen daartoe beval.

Uit de lessen van Timisoara hebben ze niets geleerd. Integendeel, ze hebben opzettelijk hun rug gekeerd en zijn zelfs veel verder gegaan met hun leugens. Desinformatie, verdraaiing van de informatie, het zijn allemaal slechts holle woorden. U merkt het, ik verkies de term 'leugen'. Maar vandaag, met het risico enkelen te choqueren, zal ik zelfs verder gaan. Ik zal u vertellen over **de medeplichtigheid van de media aan een misdaad tegen de mensheid.**

Eerst enkele elementaire definities:

- "Zullen gestraft worden als **daders** van een misdaad of een delict: zij die door één of ander feit **hulp** hebben verleend voor de uitvoering van een misdaad of een delict, **hetwelk niet zou hebben plaatsgevonden zonder hun hulp**".

- "Zullen worden gestraft als **medeplichtigen** aan een misdaad of een delict: zij die wapens, instrumenten hebben geleverd of **elk ander middel** dat heeft gediend

voor de misdaad of het delict, wetende dat het er voor zou worden gebruikt; of zij die **bewust** hebben meegeholpen of de dader(s) hebben bijgestaan bij de misdaad of het delict."
(Les Codes Larcier, Tome II, Droit pénal, editie 1975, Brussel)

- **Medeplichtigheid: opzettelijke** deelname aan de fout, het delict of de misdaad gepleegd door een ander (Petit Robert 1, Parijs, editie 1987).

Het gaat er hier niet om de verdraaiing van de informatie geleverd door de media in het kader van de crisis en de Golfoorlog te tonen. Maar wel om de houding en de methodes gebruikt door de media: in welke mate hebben die van de media actieve medeplichtigen aan de oorlog en aan het bloedbad van het Iraakse volk gemaakt?

Waarom de term 'medeplichtigen'? Omdat hun stilte omtrent essentiële zaken de werking van de democratie door de bevolking van de landen van coalitie heeft belet. Ook omdat hun akkoord met de oorlogszucht van de leiders van deze landen heeft geleid tot de instemming van een groot deel van de bevolking met deze oorlog.

De analyse beperkt zich tot de media van de landen van de coalitie, omdat enerzijds de regeringen van deze landen het embargo hebben opgelegd en de oorlog tegen Irak hebben geleid uit naam van de 'democratie' en uit 'respect voor het internationaal recht', thema's die sinds 2 augustus 1990 onvermoeibaar zijn hernomen door de media. Anderzijds zijn het misdaden begaan door de desbetreffende landen, dus van hun militaire apparatuur en hun propaganda t.t.z. van hun massamedia.

Sinds het begin van het jaar analyseerden talrijke studies de rol en de houding van de media in het kader van de crisis en de Golfoorlog. In geen enkel geval echter wordt de analyse beschouwd vanuit het standpunt van de directe of actieve medeplichtigheid. Het materiaal dat ze verzamelen is dus niet bruikbaar op deze manier.
Zelfs indien men over zware vermoedens beschikt, het oorzakelijke verband (pers-oorlog) is bijzonder subjectief; zulke studie (medeplichtigheid van de pers aan de oorlogsmisdaden) moet zeker gemaakt worden.

Indien een internationaal tribunaal zich op een dag uitspreekt over de misdaden van de coalitie geleid door de VS, moet men dus in de VS, Europa en in al de landen van de bondgenootschap feitenmateriaal verzamelen dat formeel de medeplichtigheid van de grote massamedia formuleert. En tenslotte moet het opzet van hun houding en de manier waarop de misdaden werden voorbereid of vergemakkelijkt, worden vastgelegd. Indien het tribunaal oordeelt dat er misdaad aanwezig is, moet het zich uitspreken over de medeplichtigheid van de media. Ik beperk me hier dus tot het verstrekken van enkele getuigenissen, die aangeven dat die medeplichtigheid bestond en dat die opzettelijk was.

I. De stilte van de media

A. Het bedrog met het embargo
Geen enkele stem uit de pers van de geallieerde landen heeft de resoluties 661 (6 augustus 1990) en 665 (25 augustus 1990) voorgesteld als een blokkade tegen Irak en dus ook niet als een oorlogsdaad tegen dit land zoals hierboven beschreven is door de internationale overeenkomsten en het internationaal recht.
Het is niet mogelijk dat het verkeerd gebruik van de term 'embargo' is ontgaan aan al de journalisten. Volgens mij was het opzettelijk.

B. Het bedrog met de verdediging van het internationaal recht.
Geen enkele stem uit de pers heeft artikel 1 van het Charter van de VN aangehaald, dat het doel van de VN beschrijft namelijk: gezamenlijk efficiënte maatregelen nemen met het oog op het beletten en het afwenden van de bedreiging van de vrede en het onderdrukken van elke agressie of andere vredesbreuk en de realisatie ervan met behulp van vredelievende middelen (...).

Artikel 33 van dit Charter preciseert bovendien dat: "De partijen van elk geschil waarvan het voortbestaan kan leiden tot het verdwijnen van het vredesbestand en van de internationale veiligheid, moeten zoeken naar een oplossing, in de eerste plaats door de onderhandeling, door onderzoek, door bemiddeling, door verzoening, door arbitrage, door wettelijke regeling of door andere vreedzame middelen van hun keuze."

Het zou de taak moeten zijn van de pers om het publiek bewust te maken dat de oorlog niet de onvermijdelijke oplossing was voor het conflict, zoals ze werd voorgesteld. Integendeel, de pers heeft weinig of geen pogingen tot onderhandelingen bekend gemaakt. En indien het wel gebeurde, werden ze beschreven als mislukt. De pers heeft evenmin de systematische sabotages door de VS van de onderhandelingen bekend gemaakt.

Nogmaals, voor mij zijn deze 'vergetelheden' of verzuim opzettelijk gebeurd. Het tegendeel zou het publiek van de geallieerden getoond hebben dat er andere mogelijkheden waren dan oorlog.

C. Resolutie 678.

Geen enkele van de massa-media heeft benadrukt dat het gebruik van wapens tegen Irak onbestaande was krachtens de onthouding van de Volksrepubliek China, permanent lid van de Veiligheidsraad, bij stemming van de resolutie 678 van 29 november 1990. Het Charter van de VN (artikel 33) preciseert dat "de beslissingen omtrent alle andere kwesties (dan rechtspleging) worden genomen door een affirmatieve stem van 9 van zijn leden waarin de stemmen van AL de permanente leden zijn gerekend".
Het respect voor het internationaal recht (het Charter van de VN), voorgesteld als het unieke doel van de geallieerde krachten, verwerpt dus elk verzoek tot geweld.

Op dezelfde manier beschrijft artikel 47 van het Charter van de VN dat bij een verzoek tot geweld er een comité van generale staf wordt opgericht, samengesteld uit de chefs van de generale staf van de permanente leden van de veiligheidsraad. Niet enkel werd dit comité van generale staf nooit opgericht, maar ook nam China noch de Sovjet-Unie, van dicht of van ver, deel aan de militaire operaties of hun voorbereidingen.

Nogmaals deze vergetelheden kunnen niet anders dan opzettelijk zijn.

D. De "gijzelaars".

De beslissing van de Iraakse regering om onderdanen van de landen, lid van de coalitie, te weerhouden in Irak, werd de nummer 1 van al de media gedurende maanden zonder dat één van hen ooit heeft opgemerkt dat, als slachtoffer van de blokkade, 18 miljoen Iraki's gijzelaars waren van de geallieerden sinds augustus en dat de blokkade reeds Iraakse kinderen had gedood.

Nogmaals, opzettelijk.

E. Het 'vierde Leger van de Wereld'.

Geen enkele van de media heeft voor het einde van de oorlog getwijfeld aan de beweringen van het Pentagon en het Witte Huis volgens dewelke het Iraakse leger het vierde leger van de wereld zou zijn. Het zou verschanst zitten achter een ontinneembare vesting, waardoor de massieve bombardementen gerechtvaardigd waren.

Aangezien het deze beweringen waren die de massale bombardementen op Irak en zijn bevolking hebben toegestaan met het akkoord van het publiek van de geallieerden, grenst dit gebrek aan journalistiek onderzoek, dat volgens mij opzettelijk is, aan medeplichtigheid.

II. De praktijk van de media

A. De bronnen

Een studie gepubliceerd door FAIR (Fairness & Accuracy In Reporting, 130 West 25th Street, New York, NY 10001) op 22 februari 1991, gebaseerd op gegevens verzameld door Vanderbilt Television News Archives tussen 17 en 30 januari 1991 over de berichtgeving door ABC, CBS en NBC (de drie grootste Amerikaanse televisie-ketens), toont aan dat:

Van de 878 bronnen gebruikt bij de verslaggeving van de oorlog werd 47% geleverd door de regering van de VS (39%) of van de regering van een land van de coalitie; het aantal militaire (Amerikaanse) bronnen bedroeg 252. Slechts 8 keer (1%) waren ze afkomstig van de Iraakse regering.

Het grootste deel van de geraadpleegde niet-officiële bronnen waren Amerikaanse staatsburgers: 329 (37%) waarvan:
- 4% gepensioneerde militairen die 'adviseurs' werden geheten,
- 5% zakenmensen die getuigden over de schade die Irak hun had berokkend,
- 7 professionele voetbalspelers die uitlegden hoe hun sport leed onder de 'terroristische dreiging',
- slechts één vertegenwoordiger van de Nationale Vredesbeweging: Bill Monning van de Vereniging van Fysici tegen de Nucleaire Oorlog.
- De belangrijkste categorie betrof de 'mensen inde straat'. 174 (20%) waarvan slechts 13 zich tegen de oorlog uitspraken.

46 Israëlische burgers werden geïnterviewd (5%) tegen 13 vluchtelingen uit Koeweit of Irak (1,5%). De keten ABC toonde de meeste interviews met Palestijnen of Jordaniërs (24 in totaal of 3%), voor het merendeel met een anti-Iraakse houding.

De studie toont ook aan dat de Amerikaanse burgers die het meest naar de televisie keken het minst wisten over de crisis, de oorlog en hun context en antecedenten (meestal kenden ze enkel de naam van de anti-Scud raket 'Patriot' goed) en dat de tegenstanders van de oorlog daarentegen het best geïnformeerd waren.

In de journalistiek is het evenwicht van de bronnen van fundamenteel belang. Het onevenwicht dat in deze studie wordt aangetoond kan niet anders dan opzettelijk zijn.

B. Gedrag van de journalisten.

In Frankrijk moest iedere correspondent die naar Saoedi-Arabië werd gestuurd een 'Handvest van de Dienst Inlichtingen en Publieke Relaties van de Leger' ondertekenen en zich verplicht schikken naar het 'militaire reglement'. Op 16 januari ondertekenden de bestuurders van de radio- en televisieomroepen, op voorstel van de Hoge Audiovisuele Raad een tekst van 5 punten over de berichtgeving in verband met het conflict. Bepaalde correspondenten hebben toen geklaagd over de militaire censuur. Om het 'goede voorbeeld' te geven natuurlijk.

Hadden alle journalisten deze voorwaarden geweigerd, in Frankrijk gebleven en aandachtig het Charter van de UNO gelezen en becommentarieerd, dan zou de oorlog weliswaar niet verhinderd zijn geweest, maar de media zouden niet medeplichtig zijn geweest aan de oorlog.

Het Nationale Verbond van de Franse Pers (FNPF), voorgezeten door Claude Puhl, directeur-generaal van de 'Républicain Lorrain', gaf op 20 januari een nota uit, bestemd voor de directies van de kranten en waarvan hieronder enkele betekenisvolle uittreksels te lezen zijn:

"Gezien de omstandigheden moeten de persorganen een nog scherpere waakzaamheid aan de dag leggen, opdat de wijze waarop de informatie over de oorlog tegen Irak wordt behandeld, geen kwalijke gevolgen kan hebben op welk gebied dan ook (...) het is eveneens aangeraden om er meer dan ooit over te waken dat de berichtgeving geen gevaar inhoudt voor de veiligheid van de Franse troepen (...) elk initiatief dat schade kan toebrengen aan de openbare veiligheid moet worden vermeden (...) het FNPF begrijpt dat, in een delicate context als deze, de militaire overheden dienden terug te grijpen naar het decreet van 22 juni 1944 over het statuut van de oorlogscorrespondenten en dat zij aan de journalisten vroegen (...) een handvest te ondertekenen" (Correspondance de la Presse, 21 januari 1991, p. 4).

Op 16 januari wenste Tom Borkaw, presentator van het NBC-televisiejournaal, de kijkers een "korte en aangename" ("short and sweet") oorlog toe. De dag daarop meldde CBS dat "het nieuws deze morgen uitzonderlijk goed is" en NBC sprak zijn spijt uit over de pacifistische betogingen die "de families van onze soldaten ergeren". Op 25 januari maakt CBS-presentator Dan Rather de militaire groet terwijl hij uitroept: "Op dit moment kijken onze mannen en vrouwen in Saoedi-Arabië naar ons. Ik groet u!"

En wat te zeggen over volgend woordgebruik, dat door alle journalisten werd aangewend, dat van wapens een "troef" maakt, van bombardementen "chirurgische aanvallen", van burgerslachtoffers "zijdelingse schade", van toekomstige doelen "winstgevende objectieven", van het opgezwollen gezicht van een Amerikaans piloot (door hemzelf veroorzaakt) een "oorlogsmisdaad" en van de heer Saddam Hoessein een "morele Pygmee", een "eco-terrorist" of een "Hitler"?

Op 2 februari schreef de New York Times:

"De superioriteit van de luchtmacht van het Pentagon heeft de pers verpletterd voor het de Iraki's verpletterde".
Ik zeg: "Dit is niet waar. Er zaten ook journalisten aan de bediening van de bommenwerpers".

Bekende journalisten hebben geprobeerd te bevestigen dat "het eerste slachtoffer van de oorlog de waarheid was".
Ik zeg: "Het was het Iraakse volk dat het slachtoffer is geweest van de leugens van de journalisten".

En zolang deze vaststelling de journalisten ontgaat, zullen de media blijven doorgaan met oorlogsmisdaden te begaan, t.t.z. met te doden.

De gevolgen van de oorlog en van het embargo tegen Irak

Getuigenis van Dr. Hassan KHREIS, Algemeen Voorzitter van de Algemene Unie van Arabische Dokters en voorzitter van de Urgentiecommissie voor de Gezondheid en van Dr. Moussa Abou HMAID, Secretaris-Generaal van de Orde van Jordaanse Dokters 15 juni 1991

Volgens de opinie van de meerderheid van de politieke leiders, van de intellectuelen, is dit de belangrijkste oorlog waaraan wij hebben deelgenomen sedert de Koude Oorlog. Het verschijnen van een Nieuwe Wereldorde, waarbij de Verenigde Staten naar voor zijn gekomen als de enige wereldmacht, omdat zij een militaire en technologische superioriteit bezitten en omdat zij in staat zijn hun voogdijschap op te leggen ondanks de overtuiging van het volk, is een gevaarlijke bedreiging voor de wereldvrede, waarvoor de volkeren gedurende vele jaren gestreden hebben.
Men moet weten dat de V.S. tijdens de Golfcrisis 12 resoluties hebben opgelegd en afgedwongen in de Verenigde Naties, in een tijdspanne van nog geen 4 maanden. 5 betreffen het economische embargo tegen Irak en het naleven ervan door de zee- en landmachten van de coalitie. Van deze resoluties citeren wij resolutie 12 die het gebruik van geweld door deze staten toelaat, op een manier die hiervoor nog nooit werd gebruikt, en dit in tegenspraak met de geest van de UNO. Voor de eerste keer zijn de Verenigde Naties naar voor gekomen als een administratie die afhangt van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van de V.S. Degenen die deze vernietigende oorlog hebben gevolgd, zullen vaststellen dat de voorgewende reden, te weten de bevrijding van Koeweit, de eigenlijke doeleinden, die reeds voor de oorlog gepland waren, moesten verbergen. Wij kunnen deze echte doelstellingen als volgt samenvatten:
- Een rechtstreekse controle van de V.S. over de Arabische petroleum, als middel tot economische overheersing over de volkeren in het algemeen en over de geïndustrialiseerde Europese landen en over Japan in het bijzonder.
- Het behouden van de overheersing van Israël over de Arabische buurlanden, opdat Israël de "gendarm" zou blijven voor de Amerikaanse belangen in het Midden-Oosten. Om dit doel te bereiken was het nodig om Irak te raken in zijn economische,

technologische en militaire verworvenheden. Irak was als winnaar uit de oorlog Iran-Irak gekomen.
Reeds lang voor de bezetting van Koeweit waren de V.S. begonnen met een campagne van desinformatie, met een technologische en economische boycot en een economische wurging van Irak. De V.S. wenste dat de Emiraten en vooral Koeweit hun produktiequota verhoogden tot boven de grenzen, vastgelegd door de OPEC. Dit had tot gevolg dat de prijzen zakten: van 20 dollar tot minder dan 10 dollar per vat.

De gevolgen van de Golfoorlog op de gezondheid en het sociale leven

A. De economische blokkade en de psychologische en media-oorlog

Het totale economische embargo tegen het Iraakse volk heeft een algemene psychose veroorzaakt bij de bevolking, nog voor het begin van de militaire operaties. In de volgende punten geven wij een samenvatting weer van de rechtstreekse gevolgen voor de gezondheid en op sociaal niveau bij de Iraakse bevolking.

1. De Iraakse kinderen zijn beroofd geweest van medicamenten, melk en entstof. Volgens regeringsbronnen van Irak, die bevestigd werden door leden van de Commissie bij het onderzoek tijdens hun verblijf in Irak, heeft dit kindersterfte veroorzaakt.
2. Er was eveneens een tekort aan geneesmiddelen voor de Iraakse zieken en vooral voor de diabetici, hartpatiënten, personen met hoge bloeddruk en nog anderen. De patiënten die dringend geopereerd dienden te worden, verkeerden in levensgevaar.
3. Men heeft het Iraakse volk, dat afhankelijk is van de invoer van essentiële voedingsprodukten als graan, rijst, bloem, suiker en vlees, uitgehongerd. Dit veroorzaakte ondervoeding bij de oudere bevolking.
4. Als gevolg van de oorlogssituatie hebben honderdduizenden Arabische arbeiders Koeweit massaal en onvoorzien moeten verlaten om hun leven en dit van hun familie te redden. Hierbij hebben ze hun bezittingen moeten achterlaten. Enkel Jordanië heeft de meesten van hen opgenomen. Deze toevlucht van vluchtelingen veroorzaakte voor de regering als voor de Jordaanse bevolking een grote opoffering. Dit had dramatische gevolgen voor de Jordaanse economie, omdat ze te weinig en te laat internationale hulp heeft gekregen.
5. Tengevolge van een tekort aan basisprodukten door het niet verklaarde economisch embargo aan Jordanië, is de produktie tot stilstand gekomen. Daarbij komt de blokkade op de uitvoer van landbouwprodukten en industriële produkten. Dit heeft bijgedragen tot de verslechtering van de economie en het ontstaan van sociale problemen.
6. De Jordaniërs en Palestijnen die uit Koeweit zijn teruggekomen, hebben hun inkomen verloren en hebben nooit de gelegenheid gekregen om hun spaargeld bij de Koeweitse banken op te nemen. Dit heeft bijgedragen tot een zeer kritieke economische en sociale situatie. Daarbij komen nog de problemen voor het onderwijs, de toename van de sociale problemen en van de gezondheid voor de regering, de verhoging van de werkloosheid, de daling van de inkomsten. 35% van de Jordaanse bevolking leeft nu onder de armoedegrens.
De media van de coalitie hebben angst uitgelokt bij de Koeweitse bevolking en in de Golf, hetgeen hen dwingt om hun huizen te verlaten en naar andere landen te vluchten.

B. De militaire operaties en hun gevolgen op het sociale leven en de gezondheid

De Verenigde Staten hebben een contingent van een half miljoen soldaten aangevoerd, versterkt met 200.000 soldaten van de staten van de coalitie. Dezen waren

voorzien met de meest spitsvondige wapens en de meest moderne militaire technologie.
Deze militaire macht werd ondersteund door de logistieke steun van de grondtroepen, luchtmacht en zeemacht. De V.S. hebben van de Veiligheidsraad resolutie 678 van 29 november bekomen. Dit gaf hun de toelating om militair geweld te gebruiken om Koeweit te bevrijden, indien Irak zich niet terugtrok voor 15 januari. Vanaf die datum hebben de V.S. en hun bondgenoten hun psychologische oorlog tegen Irak opgevoerd. Tegelijkertijd heeft de Amerikaanse diplomatie alle wegen afgesloten die onderhandelingen en dialoog mogelijk maakten.
President Bush heeft de Secretaris-Generaal van de UNO naar Bagdad gestuurd om de evacuatie van de Iraakse troepen uit Koeweit te eisen, zo niet zou de oorlog uitbreken. Het Amerikaanse voorwendsel was de verdediging van het internationaal recht.
De VS en de machten van de coalitie brachten vroegere plannen in uitvoering, deze waren reeds 4 maanden voor het begin van de oorlog bekend gemaakt door generaal Michael Dugham, hoofd van de militaire luchtmacht. Deze onthulling kostte hem zijn functie. Deze plannen bestonden uit luchtaanvallen en bombardementen met lange- en korte afstandsraketten. Ze impliceerden eveneens het gebruik van de artillerie van de marine. De bombardementen waren gericht op Iraakse dorpen en steden. De intensiteit was dusdanig dat Bagdad elke minuut het slachtoffer was van een aanval. Het totaal aantal bombardementen op Bagdad was het equivalent van 4 nucleaire bommen gelijk aan deze, die Hiroshima troffen tijdens WO II.
De aanvallen viseerden "militaire" doelwitten zoals:
- de woonwijken van al de Iraakse steden, waardoor 20.000 burgers gedood en 100.000 gewond raakten volgens de eerste informatie uit Iraakse bron;
- al de elektrische installaties;
- de totale infrastructuur van de watermaatschappij;
- al de communicatie- en telecommunicatiecentra;
- al de voedselbedrijven en de fabrieken van babymelkproduktie;
- de ziekenhuizen en andere sanitaire centra;
- de spoorwegen en bruggen met een zeer belangrijke functie;
- de wegen en autowegen die Iraakse dorpen en steden met elkaar verbinden, zoals bijvoorbeeld deze die vanuit de Iraakse steden naar de omliggende landen leiden;
- aanvallen op de verzamelplaatsen van de Iraakse bedoeïenen in de landelijke streken;
- aanvallen op religieuze plaatsen, zoals moskees en kerken, en op burgerschuilplaatsen.

Zoals ik al zei: we kunnen vaststellen dat de militaire Amerikaanse agressie de totale destructie van de Iraakse infrastructuur tot doel had. Eveneens wilde het Irak terugdringen naar de prehistorie, naar een totale chaos, zoals generaal Michael Dugham had verklaard.

C. De gegevens en de rapporten van het Arabisch Comité van Medische Urgentie over de situatie in Irak

De vertegenwoordigers van het Arabisch Comité van Medische Urgentie, aanwezig in Irak tijdens en na de oorlog, hebben rapporten doorgegeven over de systematische destructie van Iraakse steden en vooral van Basra, Amara, Kerbala, Najaf en natuurlijk Bagdad. Sanitaire installaties en ziekenhuizen waren de aangeduide mikpunten van de bombardementen.
Vijftien ziekenhuizen en 215 poliklinieken waren vernietigd zoals bijvoorbeeld: het ziekenhuis Ibn Haïtham in Bagdad, het kinderziekenhuis Mellatt, de polikliniek van Mossoul (waarvan 7 artsen sneuvelden door de bombardementen), enz. Ik zal hierbij

voorzien met de meest spitsvondige wapens en de meest moderne militaire technologie.
Deze militaire macht werd ondersteund door de logistieke steun van de grondtroepen, luchtmacht en zeemacht. De V.S. hebben van de Veiligheidsraad resolutie 678 van 29 november bekomen. Dit gaf hun de toelating om militair geweld te gebruiken om Koeweit te bevrijden, indien Irak zich niet terugtrok voor 15 januari. Vanaf die datum hebben de V.S. en hun bondgenoten hun psychologische oorlog tegen Irak opgevoerd. Tegelijkertijd heeft de Amerikaanse diplomatie alle wegen afgesloten die onderhandelingen en dialoog mogelijk maakten.
President Bush heeft de Secretaris-Generaal van de UNO naar Bagdad gestuurd om de evacuatie van de Iraakse troepen uit Koeweit te eisen, zo niet zou de oorlog uitbreken. Het Amerikaanse voorwendsel was de verdediging van het internationaal recht.
De VS en de machten van de coalitie brachten vroegere plannen in uitvoering, deze waren reeds 4 maanden voor het begin van de oorlog bekend gemaakt door generaal Michael Dugham, hoofd van de militaire luchtmacht. Deze onthulling kostte hem zijn functie. Deze plannen bestonden uit luchtaanvallen en bombardementen met lange- en korte afstandsraketten. Ze impliceerden eveneens het gebruik van de artillerie van de marine. De bombardementen waren gericht op Iraakse dorpen en steden. De intensiteit was dusdanig dat Bagdad elke minuut het slachtoffer was van een aanval. Het totaal aantal bombardementen op Bagdad was het equivalent van 4 nucleaire bommen gelijk aan deze, die Hiroshima troffen tijdens WO II.
De aanvallen viseerden "militaire" doelwitten zoals:
- de woonwijken van al de Iraakse steden, waardoor 20.000 burgers gedood en 100.000 gewond raakten volgens de eerste informatie uit Iraakse bron;
- al de elektrische installaties;
- de totale infrastructuur van de watermaatschappij;
- al de communicatie- en telecommunicatiecentra;
- al de voedselbedrijven en de fabrieken van babymelkproduktie;
- de ziekenhuizen en andere sanitaire centra;
- de spoorwegen en bruggen met een zeer belangrijke functie;
- de wegen en autowegen die Iraakse dorpen en steden met elkaar verbinden, zoals bijvoorbeeld deze die vanuit de Iraakse steden naar de omliggende landen leiden;
- aanvallen op de verzamelplaatsen van de Iraakse bedoeïenen in de landelijke streken;
- aanvallen op religieuze plaatsen, zoals moskees en kerken, en op burgerschuilplaatsen.

Zoals ik al zei: we kunnen vaststellen dat de militaire Amerikaanse agressie de totale destructie van de Iraakse infrastructuur tot doel had. Eveneens wilde het Irak terugdringen naar de prehistorie, naar een totale chaos, zoals generaal Michael Dugham had verklaard.

C. De gegevens en de rapporten van het Arabisch Comité van Medische Urgentie over de situatie in Irak

De vertegenwoordigers van het Arabisch Comité van Medische Urgentie, aanwezig in Irak tijdens en na de oorlog, hebben rapporten doorgegeven over de systematische destructie van Iraakse steden en vooral van Basra, Amara, Kerbala, Najaf en natuurlijk Bagdad. Sanitaire installaties en ziekenhuizen waren de aangeduide mikpunten van de bombardementen.
Vijftien ziekenhuizen en 215 polikliniekken waren vernietigd zoals bijvoorbeeld: het ziekenhuis Ibn Haïtham in Bagdad, het kinderziekenhuis Mellatt, de polikliniek van Mossoul (waarvan 7 artsen sneuvelden door de bombardementen), enz. Ik zal hierbij

stoppen, de lijst is lang. De aanvallen waren eveneens op de ziekenwagens gericht. Men weet dat Irak 1.195 ziekenwagens bezat, nu resten er slechts 225.
De opslagplaatsen van medicamenten en levensmiddelen werden eveneens vernietigd.
De gevolgen van de bombardementen die gericht waren op de infrastructuur van de communicatiecentra, van de elektriciteitsmaatschappij, van de waterzuiveringsinstallaties, zijn als volgt:

1. De artsen waren verplicht om operaties uit te voeren onder zeer moeilijke omstandigheden, hetgeen heel wat doden heeft veroorzaakt door het ontbreken van medisch materieel.
2. De destructie van de ziekenwagens heeft het aantal gewonden en doden doen toenemen: velen die dringend naar het hospitaal moesten gevoerd worden, stierven ter plaatse.
3. De vernietiging van de installaties van de elektriciteits- en watermaatschappijen heeft de Iraki's gedwongen om vervuild water te drinken, wat epidemieën uitlokte. Het resultaat was dat 90% van de kinderen opgenomen in het ziekenhuis het slachtoffer waren van dysenterie en van diarree. Dit bewijst dat het Iraakse volk het slachtoffer werd van een biologische oorlog.
4. De vaccinatie van de kinderen werd onmogelijk gemaakt doordat de vaccins niet konden worden bewaard. Dit bewijst nogmaals dat de Conventie van Genève en de akkoorden van de wereldgezondheidsorganisatie niet werden nageleefd.
5. Door de dagelijkse bombardementen heeft de opstapeling van afval in de dorpen en steden epidemieën veroorzaakt zoals: cholera, tyfus en intestinale en respiratoire infecties.
6. De vernietiging van de olieputten in Irak en in Koeweit heeft een verontreiniging met tragische ecologische gevolgen veroorzaakt, vooral voor de landbouw en de voedingsindustrie. Ook volgt hieruit een aantasting van de volksgezondheid.
7. Gedurende de oorlog werden de Palestijnen van Cisjordanië en van de Gazastrook door de Israëlische militaire bezettersonderworpen aan een avondklok. Dit heeft de totale economische, sociale en sanitaire situatie van de Palestijnen lamgelegd. Meer zelfs, ze moesten repressies en collectieve vernederingen ondergaan zoals racistische discriminatie. En inderdaad, de militaire Israëlische bezetters hadden geen gasmaskers uitgedeeld aan de Palestijnse bevolking.
De instructies in verband met de burgerveiligheid en de verdediging werden enkel meegedeeld aan de Israëli's zodat het gevaar voor de Palestijnen bleef.
De economische gevolgen van de oorlog in de bezette gebieden zijn dramatisch, als gevolg van de uitwijzing van Palestijnen die werkzaam waren in Koeweit en andere Golfstaten. De massale aankomst van Palestijnen in Jordanië heeft van hen opnieuw vluchtelingen gemaakt.
8. De sociale gevolgen: de Amerikanen hebben de verdeeldheid van de minderheden in Irak aangewakkerd en gesteund zoals die van de Sjieten in het Zuiden en de Koerden in het Noorden. Dit bewijst dat de Amerikanen het provoceren van een burgeroorlog voor ogen hadden en van een godsdienstoorlog, wat tot een territoriale verdeling van Irak zou leiden. Deze psychologische en media-oorlog, geleid door de coalitie, heeft bij de Koeweitse populatie een gevoel van haat tegenover bepaalde Arabische gemeenschappen in Koeweit en voornamelijk tegenover Palestijnen en Jordaniërs opgewekt.

Wij doen een oproep aan alle humanitaire organisaties om met ons samen te werken en zo een einde te stellen aan het embargo, en om het lijden van de volkeren van de streek te verzachten. Dit hier is onze getuigenis en onze bijdrage opdat het recht en de rechtvaardigheid zouden zegevieren en opdat dergelijke gruweldaden zich nooit meer zouden herhalen in de geschiedenis van de mensheid.

Getuigenis van dokter Eric HOSKINS, medisch coördinator van het Gulf Peace Team 15 juni 1991

Ik ben hier aanwezig als vertegenwoordiger van het Gulf Peace Team (GPT) waarvan ik de medische coördinator ben. Het Gulf Peace Team heeft een internationaal vredeskamp opgericht in Irak, op de grens tussen Irak en Saoedi-Arabië, halverwege de twee vijandige strijdkrachten, als een directe en vreedzame actie. We wilden beletten dat de vijandelijkheden zouden uitbreken.
Op het moment dat ze uitbraken, leefden er in het vredeskamp 86 personen, afkomstig uit 21 verschillende landen. Op 27 januari, na 10 dagen van oorlog, werd het kamp geëvacueerd naar Amman.
Sindsdien hebben we onze inspanningen voor vrede en rechtvaardigheid in het Midden-Oosten voortgezet. Dit houdt eveneens een aanklacht in tegen het onrecht begaan door de legers van de coalitie in de Golf, in een oorlog tegen het Iraakse volk, die naar onze mening wordt voortgezet tot op de dag van vandaag.

Als medisch coördinator heb ik deelgenomen aan twee missies die de gezondheidssituatie in Irak evalueerden. Gedurende twee weken in mei en twee weken eind april heeft de medische missie van het GPT 14 steden bezocht, van Basra in het Zuiden tot Dohuk en Al Amadiyah in het Noorden.

Gevolgen van het embargo op de bevolking van Irak

Bagdad geeft bij een eerste indruk het verkeerde beeld een normale stad te zijn. De wolkenkrabbers staan daar, de straten zijn weer levendig, de winkels zijn open. Men kan nochtans gemakkelijk sporen terugvinden van de zogenaamde chirurgische bombardementen.

De telecommunicatiecentra van Bagdad zijn vernietigd. Verschillende bruggen zijn geraakt door 'intelligente' bommen. Maar enkele bommen waren duidelijk minder intelligent dan de andere en de schade in de woonwijken van de steden is dan ook aanzienlijk.
Buiten Bagdad waren de bombardementen zelfs nog minder precies. Langsheen de weg van Bagdad naar Amman zijn een heleboel Iraakse en buitenlandse vluchtelingen gedood door de bombardementen van de coalitie.

Om beter het huidige leed van het Iraakse volk te kunnen begrijpen, moeten we terug naar die 6de augustus 1990 toen de Veiligheidsraad de tweede resolutie tegen Irak uitvaardigde. Deze resolutie 661 riep op tot een totaal embargo tegen Irak.
Uitzondering op het embargo werd gemaakt, ik citeer, "voor verstrekkingen die strikt bestemd waren voor medische doeleinden en, in geval van humanitaire noodsituaties, voor voedselhulp". Men deed ons geloven dat voedsel en geneesmiddelen niet onder het embargo vielen en dus verder mochten ingevoerd worden. Maar het bleek nodig om tot een tweede lezing over te gaan waarbij de juiste klemtonen dienden gelegd te worden en die klemtonen lagen op "strikt" en op "humanitaire noodsituaties".
Wat bedoelde de Veiligheidsraad met "humanitaire noodsituaties"? Wel, nogal wat lidstaten begonnen zich zorgen te maken toen enkele weken later resolutie 666 werd goedgekeurd die kortweg bepaalde dat geen voedsel mocht worden ingevoerd in Irak, vanuit geen enkele bevoorradingsbron, zolang niet was verklaard dat er een humanitaire noodtoestand was. En resolutie 666 preciseerde verder dat "enkel de Veiligheidsraad kon bepalen wanneer er sprake was van een humanitaire noodtoestand", waarbij we moeten wijzen op het feit dat de Veiligheidsraad en de Sanctiecommissie deel uitmaken van de politieke afdeling en niet van de humanitaire afdeling van de UNO.
Zodoende duurde het tot maart 1991 tot de humanitaire noodtoestand werd uitgeroepen: acht maanden na het instellen van het embargo en één week na het staakt het vuren. Die verklaring kwam er slechts na grote druk vanwege een aantal regeringen en noodhulporganisaties. Van 6 augustus tot maart 1991 mocht geen gram voedsel in Irak ingevoerd worden. En Irak importeerde voordien 70% van zijn voeding.
Voor het eerst in de geschiedenis werd het aan een land en zijn regering verboden en verhinderd om voedsel en geneesmiddelen voor zijn eigen bevolking aan te kopen. Volgens resolutie 687 inzake het staakt-het-vuren kreeg Irak in theorie het recht om voedsel aan te kopen, maar alleen mits melding aan en goedkeuring van de Veiligheidsraad en mits waarborgen dat een derde partij mocht toezicht uitoefenen op de distributie. Maar Irak kreeg geen toelating om aan de nodige gelden te komen om de aankopen te bekostigen. De cijfers spreken voor zich. Irak telt 18 miljoen inwoners, wat een dagelijkse behoefte van zo'n 10.000 ton voedsel meebrengt, waarvan 70% moet ingevoerd worden. Van augustus tot eind april 1991 leverde de internationale gemeenschap in totaal minder dan 10.000 ton: dus niet eens genoeg voor één dag of niet eens 0,5% van 's lands behoefte voor een periode van negen maand. Irak werd niet alleen met hongersnood opgezadeld, het mocht er ook niets tegen doen. Ook vandaag nog mikt het Voedselprogramma van de VN slechts op de invoer van 500 ton voedsel, wat slechts één twintigste is van de Iraakse behoefte.
De coalitielanden hebben zelfs actief de export van voedsel naar Irak onmogelijk gemaakt. Zo'n 2.000 ton poedermelk en melk voor kinderen, die voor augustus 1990 aangekocht was door de Iraakse staatsmaatschappij voor voedselbevoorrading, werd in verschillende havens over de wereld tegengehouden. Ik heb hier bij mij een brief van de ondervoorzitter van Nestlé waarin hij de hoeveelheden opsomt van deze aankopen en waar ze liggen. Scheepvaartmaatschappijen en regeringen die deze stocks hebben opgeslagen beweerden dat deze melk niet legaal naar Irak kon worden uitgevoerd. De vervaldatum voor het verbruik van deze poedermelk is nu zeer dichtbij en het valt te verwachten dat ganse ladingen mogen weggegooid worden. 823 ton kindermelk en 1.003 ton melkpoeder liggen zo in Mersin, Turkije. 554 ton wordt opgehouden door de overheid in Polen en Bulgarije.
Vandaag is het Irak enkel toegelaten voedsel aan te kopen mits goedkeuring en onder toezicht van de VN. Maar Irak heeft geen deviezen. Want het mag geen olie uitvoeren om voedsel en geneesmiddelen aan te kopen. De VN heeft enkele dagen geleden het licht op groen gezet voor het vrijgeven van de Iraakse kapitalen overzee, maar elke

lidstaat kan zelf beslissen om die gelden te deblokkeren of niet. Het blijkt dat geen van de belangrijkste houders van deze kapitalen, waaronder de Verenigde Staten en Groot-Brittannië daartoe bereid zijn.

Bijgevolg was het reeds in januari duidelijk dat het Iraakse volk verzwakt was door de voedselschaarste. Kinderen en ook volwassenen werden meer vatbaar voor allerlei ziekten.
De prijs van eetwaren was gestegen met 1000%. Al de noodzakelijke benodigdheden voor de landbouw (ook zaaimaterialen, graan, zaad, wisselstukken) werden verboden door resoluties 661 en 666. Langzaam maar zeker heeft men van Irak een arm land gemaakt, onderhevig aan ziekten en ondervoeding.

De sancties hebben ook een verwoestende invloed gehad op de gezondheidszorgen. Vroeger importeerde Irak voor meer dan 500 miljoen dollar aan medicamenten per jaar. Volgens verschillende bronnen zou, sinds augustus 1990, slechts één dertigste van Iraks behoefte aan geneesmiddelen gedekt zijn. Er is een groot gebrek aan alle geneesmiddelen, inclusief vaccins, insuline, anesthesie-middelen (voor algemene verdoving) en antibiotica. Het vaccinatie-programma voor kinderen werd stopgezet in september 1990 omwille van het tekort aan vaccins. Vandaag worden al gevallen van paralytische polio gesignaleerd, evenals mazelepidemieën. Al voor het uitbreken van de oorlog was de kindersterfte verdubbeld, moesten hospitalen de deuren sluiten bij gebrek aan voorraden en waren alle niet-spoedoperatieve ingrepen opgeschort bij gebrek aan middelen voor algemene verdoving, pijnstillers en andere chirurgisch materiaal.
Hoewel de toegang tot de gezondheidszorg een fundamenteel mensenrecht is, werden verschillende manieren gevonden om te verhinderen dat medische hulp aan Irak zou geboden worden.
De Iraakse regering had voor augustus meer dan 50 verschillende aankopen van geneesmiddelen gedaan. Zoals het melkpoeder, werden ook deze leveringen in buitenlandse havens en loodsen ingehouden. Sinds het augustus-embargo weigerden verschillende farmaceutische bedrijven nog langer geneesmiddelen te leveren. In vele landen, ook in de VS, was een speciale licentie nodig om geneesmiddelen te verhandelen naar Irak.
Verder is het ook zo dat enkel deze goederen die vallen onder wat de Veiligheidsraad bepaalde als "verstrekkingen die strikt voor medische doeleinden bestemd zijn" aan de sancties ontsnappen. Wisselstukken, uitrusting en transportmiddelen die nodig zijn om een gezondheidssysteen te doen functioneren vallen daar niet onder en kunnen slechts geval per geval in aanmerking komen, na een goedkeuring van de Veiligheidsraad.
Voedsel- en geneesmiddelenbevoorrading werden als wapens gebruikt tegen het Iraakse volk. Dat is een schending van de Verklaring van de Mensenrechten, van de Conventie van Genève, van de Conventie over de Rechten van het Kind van 1990 en van nog een half dozijn andere resoluties en conventies die bevestigen dat elk volk het fundamentele recht heeft op voedsel en gezondheidszorg.

De verwoesting van de elektriciteitscentrales in Irak heeft vernietigende gevolgen: ze verlamt de hele burgerlijke infrastructuur, inclusief de gezondheidszorg, de watervoorziening en de afvoer van huisvuil en afvalwaters.
Wanneer men deze gevolgen voegt bij de gevolgen van de sancties – geen chloor om het water te zuiveren, geen geneesmiddelen, geen wisselstukken noch smeermiddelen voor onderhoud van allerlei uitrusting en van de noodaggregaten, geen zaden, geen landbouwmachines, geen communicatie- noch transportmiddelen – dan kan het niet anders dan dat in Irak de ganse infrastructuur, die het burgerlijk leven moet mogelijk maken, ten onder gaat.

De miserabele sanitaire omstandigheden en het sterk vervuilde water blijven mannen, vrouwen en kinderen doden. Het medisch team van Harvard heeft geschat dat 150.000 Iraakse kinderen dit jaar kunnen sterven ten gevolge van de hygiënische omstandigheden, dit wil dus zeggen elke dag 500 sterfgevallen onder de kinderen.

Verschillende ziekenhuizen werden ernstig beschadigd gedurende de oorlog en tijdens de daaropvolgende burgerconflicten. Al de ziekenhuizen hebben een enorm gebrek aan medicatie. Veel kinderen en volwassenen zijn gestorven door gemis aan eenvoudige geneesmiddelen. Enkele voorbeelden: een bewusteloos kind waarvan de hersenen zijn aangetast door een diabetisch coma, omdat er reeds vele maanden geen insuline meer te verkrijgen is in het land. Een ander kind hervalt in leukemie omdat er in Irak geen geneesmiddelen tegen kanker voorhanden zijn. De operatiezalen hebben geen anesthesie-middelen, geen chirurgisch materiaal en zelfs geen elektriciteit voor de operaties. De couveuses werken niet meer. In het kinderziekenhuis Saddam te Bagdad zijn ze slechts gedurende 9 uur per dag werkzaam, via een elektrische generator; nadien worden de prematuurtjes uit de couveuses gehaald, in doeken gewikkeld en teruggegeven aan de moeders voor de volgende 15 uur.
Cholera en tyfus worden alom in Irak gediagnostiseerd en dragers van die ziekten vullen de ziekenzalen. Er heerst een diarree-epidemie en het gebrek aan drinkbaar water veroorzaakt duizenden doden. Dit is een vorm van biologische oorlogsvoering tegen de kinderen, geleid door de coalitie.
De ondervoeding bereikt een dieptepunt zoals men nog nooit gezien heeft in Irak. In Nasiryah nabij Basra lijden 98% van de kinderen in het pediatrische ziekenhuis aan diarree. Baby's van 2 maanden komen ondervoed, gedeshydrateerd en stervende binnen. Eenmaal in het ziekenhuis kunnen de dokters deze baby's enkel maar een intraveneuze injectievloeistof geven, want ze hebben geen medicatie die de diarree zou kunnen behandelen, noch beschikken ze over voedsel om de ondervoeding te verzachten.
In het algemeen ziekenhuis van Kirkuk vertelde de dokter van dienst me dat ze net een dringende keizersnede had verricht met zwermende vliegen rond de incisieplaats omdat de ruiten door de bombardementen waren vernietigd. Natuurlijk zijn er nog andere gevolgen van de oorlog: kinderen verbrand door de petroleumlampen en door het water dat men moet koken voor het drinkbaar is.

We moeten besluiten dat de werkelijke oorlog tegen het Iraakse volk de oorlog is met de wapens van de economische sancties. Het is goed mogelijk dat 100.000 onschuldige kinderen zullen sterven vooraleer Irak zijn infrastructuur voldoende heeft kunnen herstellen. Op korte termijn moet er geld gevonden worden om grote hoeveelheden voedsel en geneesmiddelen aan te kopen, om ziekte en hongersnood te voorkomen.

Twee dagen geleden verwierp het Sanctiecomité van de VN de opheffing van de sancties. Maar veelbetekenend was dat de Sovjetunie, China, Ecuador, Cuba en Jemen een versoepeling van de sancties hebben aanbevolen. De vraag van Irak om voor 1 miljard dollar aan olie te mogen verkopen om medicijnen en voedsel aan te kopen werd verworpen. John Major en George Bush hebben beiden in het openbaar gesteld dat ze met de sancties willen doorgaan zolang Saddam Hoessein aan de macht blijft. Het is dus niet duidelijk wanneer de sancties opgeheven zullen worden tegen Irak. Maar daar is geen morele verrechtvaardiging om ze verder toe te passen. Want zolang de sancties van kracht blijven, zolang duurt de oorlog tegen de Iraakse bevolking. Het is hoopgevend dat er een groeiend front is dat ijvert om een einde te maken aan de economische sancties. Door hun opheffing te bevorderen, kunnen we al het onheil dat de Iraakse bevolking is overkomen enigszins verzachten.

Getuigenis van Huub DIERICK, arts bij "Geneeskunde voor de Derde Wereld" (België) 15 juni 1991

Er is mij gevraagd hier voor deze Onderzoekscommissie te spreken over de medische en sociale gevolgen van het embargo en de Golfoorlog. Ik zal dit doen aan de hand van wat ik persoonlijk heb kunnen vaststellen tijdens mijn verblijf in Jordanië en Irak van 3 maart tot 29 maart 1991 en aan de hand van wat ik uit rapporten van andere missies naar de regio heb gehaald.

Op de eerste plaats zijn er de rechtstreekse doden tengevolge van het embargo, gevallen nog voor het begin van de bombardementen. Dit aantal wordt door dokter Al-Nouri van de Iraakse Red Crescent Society geschat op 2.000 tot 5.000, vooral kinderen. Zij sterven door ondervoeding, door gebrek aan medicamenten, door kou.

Ook een rechtstreeks gevolg van het embargo en van het hele conflict is de dramatische verslechtering van de economie in verschillende landen in de regio, zoals Palestina, Jordanië en Jemen om er maar enkele te noemen.

De gevolgen voor de Palestijnen zijn bijzonder zwaar geweest. De Arabische landen beknotten de financiële steun die ze altijd gegeven hebben aan de PLO. Dit is een vorm van economische oorlogsvoering tegen de Palestijnen. De PLO kreeg maandelijks zo'n 13 miljoen Amerikaanse dollar van de Golfstaten. Dit valt nu weg. Tevens betekent de deportatie van velen van de 2 miljoen Palestijnen die in de Golfstaten werkten, een verlies van 8 tot 10 miljoen dollar per maand aan bijdragen.

En laten we vooral niet vergeten dat de Palestijnen in de Bezette Gebieden maandenlang, sinds 17 januari, onder uitgaansverbod geleefd hebben en gedeeltelijk nog leven.

De UNWRA heeft verklaard dat er een 'ernstige verslechtering in de economische situatie van de Palestijnen in de Bezette Gebieden is opgetreden en dat er voedseltekorten ontstaan. Tevens is alle onderwijs volledig opgeschort'. Men schat dat het loonverlies voor de Palestijnen zo'n 14 miljoen dollar per dag bedraagt.

Jordanië heeft vooral op economisch vlak zware klappen gekregen. Als rechtstreeks gevolg van de crisis en de oorlog heeft Jordanië een verlies geleden van 1,5 miljard dollar in 1990 en verwacht men dit jaar een verlies van 3,6 miljard dollar. 55.000

Jordaniërs hebben hun job verloren. De officiële werkloosheid is sinds het begin van de Golfcrisis gestegen van 18 naar 24%, maar de echte werkloosheid wordt geschat op 35%, omdat vele werklozen niet eens geregistreerd zijn. Dit betekent dat 30 tot 35% van de gezinnen 's morgens niet weten of ze 's avonds wel eten op tafel zullen hebben.

Jordanië heeft zo'n 865.000 vluchtelingen moeten opvangen in de eerste weken van de crisis. En als 'straf' voor het feit dat Jordanië de Iraakse burgerbevolking niet wilde laten uithongeren en op bepaalde punten tegen het embargo is ingegaan om hulpgoederen naar Irak te sturen, heeft de VS de hulp aan Jordanië opgeschort.

De economie van Jemen is op sterven na dood en ook hier hebben de VS als straf voor het stemgedrag van Jemen in de VN-Veiligheidsraad alle hulp stopgezet.

Bij de sociale gevolgen van het conflict moeten we ook de talloze vluchtelingen tellen. Er zijn de 250.000 Palestijnen die Koeweit hebben ontvlucht om te ontkomen aan de vervolgingen. Alleen al Jordanië heeft in de eerste maanden van het conflict 865.000 vluchtelingen opgevangen. Alles bij elkaar schat men dat zo'n twee miljoen mensen op de vlucht zijn geslagen.

De gevolgen van de verwoesting van de economische infrastructuur van Irak, in combinatie met het embargo, zijn apocalyptisch, zoals een team van de UNO schrijft in zijn rapport. Deze gevolgen blijven nog altijd voortduren.

Om de gevolgen beter te kunnen inschatten, om de aard en omvang van de rechtstreekse en onrechtstreekse vernietigingen beter te kunnen inschatten, is het nuttig eerst even te kijken hoe de situatie was in Irak voor het embargo en de oorlog.

In heel Irak was er elektriciteit, zelfs in de meest landelijke dorpen en afgelegen boerderijen. Na de Iraaks-Iraanse oorlog werden miljarden besteed aan de ontwikkeling van technologie, infrastructuur en diensten in het land.

Sinds 1982 werden 18 belangrijke hospitalen gebouwd. Sommigen waren vermaard in het Midden-Oosten. Medische zorgen waren in principe gratis, terwijl slechts een halve dinar voor opname en 1 dinar per dag voor observatie of voor verzorging moest worden betaald. Analfabetisme werd teruggedrongen en bedraagt 10,7%, het laagste cijfer van het Midden-Oosten. De scholingsgraad is dan ook zeer hoog. Onderwijs was gratis tot en met universitaire studies. Water was in alle delen van het land voorradig. Pre-natale en post-natale zorg en vaccinaties voor kinderen waren over het ganse land voorzien. De sociale situatie van de vrouw was goed geëvolueerd.

Voedsel was er in overvloed en goedkoop. Mensen kwamen uit andere landen naar Irak om er inkopen te doen. De regering stond leningen met lage rente toe voor huizenbouw en er was ook een programma om land te geven aan wie bereid was om binnen de vijf jaar het land te bewerken.

Het is dus duidelijk dat Irak, dat de regering van Saddam Hoessein, op zijn minst een deel van de olie-inkomsten van het land gebruikt heeft om het algemeen welzijn van het Iraakse volk te verhogen. In vele (alle?) Arabische landen kan men dit niet zeggen.

Een onderzoeksteam van de Harvard University dat onlangs in Irak is geweest, schat het aantal doden, vooral kinderen, als gevolg van de verwoeste infrastructuur en het embargo op 50.000. En ditzelfde team schat dat er het komend jaar 170.000 Iraakse kinderen zullen sterven als rechtstreeks gevolg van verwoestingen en embargo.

Het conflict heeft de economische infrastructuur van wat tot voor januari 1991 een vrij hoog gemechaniseerde en verstedelijkte maatschappij was compleet vernietigd. Irak is voor langere tijd teruggestuurd naar een pre-industrieel tijdperk.

De energiesector was nagenoeg compleet uitgeschakeld. De eerste na-oorlogse inspecties tonen aan dat er 4 tot 13 maanden nodig zijn om een minimum niveau van elektriciteitsvoorziening te herstellen. En om het vooroorlogse peil te bereiken zou het 24 tot 36 maanden duren.

Zowel volgens de regering als volgens de vakbonden hebben 90% van de arbeiders in de industrie geen werk en zullen zij vanaf eind maart geen inkomsten meer hebben.

De landbouwproduktie is sterk gemechaniseerd en een groot gedeelte van de grond is afhankelijk van een irrigatiesysteem dat werkt met pompen. Indien de hoofdoogst van juni 1991 ernstig zou worden aangetast door een gebrek aan brandstof voor de machines en voor de pompen, zou de reeds ernstige situatie nog erger worden.

De reserves aan zaden voor groenten en aardappelen zijn uitgeput. Zeventig procent van de voedselbehoeften van Irak moet worden ingevoerd.

Tengevolge van het embargo is er een groot tekort aan voedsel. De mensen moesten nog altijd leven aan regeringsrantsoenen die eigenlijk maar 50% van de noden van een kind van minder dan vijf jaar en maar een derde van de noden van een zwangere vrouw dekten. Globaal bedroegen de voedselrantsoenen die door de regering werden verstrekt in januari slechts 39% van de hoeveelheid van voor het embargo. De rest van het voedsel moest men maar kopen op de markt, waar de prijzen van de etenswaren enorm gestegen waren, soms met 1000% en meer, tengevolge van het gebrek en tengevolge van de transportproblemen (kapotgebombardeerde wegen en bruggen, gebrek aan brandstof).

Dit betekent concreet dat het merendeel van de gezinnen niet kan beschikken over voldoende voedsel om aan de minimumbehoeften te voldoen, omdat het voedsel er niet is en omdat zij de koopkracht niet hebben om het te kopen. Deze situatie wordt er niet beter op.

De veeteelt werd ook zwaar getroffen door het embargo, omdat een groot deel van het veevoer werd ingevoerd. De enige fabriek waar vaccins voor dieren werden gemaakt, is verwoest.
De grootste opslagplaats voor bevroren vlees van het land werd compleet verwoest. Dit moet dus, evenals de melkpoederfabriek, een belangrijk militair doelwit geweest zijn, aangezien de Amerikanen alleen maar militaire doelwitten hebben gebombardeerd.

Wat de watervoorziening betreft, werkte men aan 30% van de vooroorlogse capaciteit, op één generator, hetgeen betekende dat in 70% van de zones ongeveer 10% van de vooroorlogse hoeveelheid water kon geleverd worden.

Men kon niet genoeg druk in de leidingen maken om het water hoger te krijgen dan de begane grond. En de verste buitenwijken en het oude centrum van de stad hadden sinds het begin van de oorlog nog geen druppel water gekregen. Men heeft een groot tekort aan chemische middelen om het water te zuiveren.

In vele wijken stond nog water in de straten, soms tot 25 cm hoog. Op vele plaatsen waren de rioleringsbuizen kapotgebombardeerd. Bovendien is Bagdad een platte stad,

zodat het water altijd weggepompt moet worden. Hiervoor is weer elektriciteit nodig.

En dan moet men beseffen dat de situatie in Bagdad nog relatief gunstig was tegenover de rest van het land. Even ten Zuiden van Bagdad komt al het rioolwater van de stad in de Tigris terecht, na te zijn gezuiverd in normale omstandigheden. Maar tengevolge van het ontbreken van elektriciteit kon men het rioolwater niet meer zuiveren. Het kwam nu ongezuiverd in de Tigris. Enkele kilometers verderop heb ik de mensen aan diezelfde rivier zien zitten om hun kleren te wassen, hun afwas te doen, zichzelf te wassen en water te nemen om te koken en te drinken.
In de gezondheidssector is de situatie dramatisch. Er werd slechts 50% van de bedden gebruikt, omdat men noch de elektriciteit, noch het water, noch de uitrusting en medicamenten had om ziekenhuizen volop te doen draaien. Men nam alleen urgentiegevallen aan, ook voor de afdeling chirurgie. Men kreeg stroom van generatoren, maar die men zoveel mogelijk spaarde om defecten te voorkomen en om brandstof te sparen. Dit betekende bijvoorbeeld dat voor elke dringende operatie die binnenkwam de generator eerst moet worden ingeschakeld, evenals voor elke RX-foto en voor elke labotest. En er gebeurden nog altijd operaties bij kaarslicht. Laboratoria werkten vrijwel niet meer door gebrek aan elektriciteit en gebrek aan testmateriaal. Veel bloed is verloren gegaan door gebrek aan koelingsmogelijkheden.

Water was een groot probleem. Vaak was er maar een half uur water per dag. Dan probeerde men de reservoirs te vullen, maar dat was nooit genoeg om voor 24 uur een ziekenhuis van water te voorzien. Er was een groot tekort aan medicamenten en aan allerlei medisch materiaal. Chronische ziektes, zoals hartziekten, diabetes, hypertensie, etc. kon men gewoon niet behandelen. Men had niet genoeg medicijnen om deze ziektes te behandelen. Dit maakte o.a. dat men al amputaties van ledematen had moeten verrichten bij diabetespatiënten omdat men geen insuline had om de diabetes onder controle te houden.

Er was ook te weinig eten in het ziekenhuis om de patiënten het minimum vereiste aantal calorieën te geven en dit bevorderde de genezing ook niet.

Onder deze omstandigheden kon het niet anders dan dat de steriliteit sterk gedaald was met alle gevolgen vandien: talrijke infecties. Post-operatieve complicaties waren verdubbeld. Brandwonden gaven bijna in 100% van de gevallen infecties, omdat men geen mogelijkheden had om aseptisch te werken. Brandwonden van meer dan 25% van het lichaam hadden een mortaliteit van 95 procent. Patiënten werden na een operatie sneller naar huis gestuurd omdat het ziekenhuis de verzorging eigenlijk niet aankon.

Ambulances konden vaak niet uitrijden omdat er geen brandstof genoeg was.

Wat betreft de aard van de ziektes stelde men een verdrievoudiging vast van enteritis (diarree). Ook luchtweginfekties waren sterk toegenomen tengevolge van de koude en de verminderde weerstand. In Bagdad kwamen voor het eerst typische ondervoedingsziektes voor, zoals Kwashiorkor, een ziekte tengevolge van een tekort aan proteïnen.

Het sterftecijfer van kinderen onder de vijf jaar was al verdubbeld voor het begin van de bombardementen.

De psychologische gevolgen van maanden honger, van ziektes, van 42 dagen bombardementen, beginnen zich ook te laten voelen. Deze gevolgen zullen pas de

komende maanden en jaren helemaal duidelijk worden. De toekomst van een hele generatie wordt bedreigd.

De openbare hygiëne staat er slecht voor. Door gebrek aan elektriciteit kan men het afvalwater niet wegpompen. Bovendien zijn ook heel wat afvoerleidingen vernietigd. Het rioolwater en het regenwater blijft staan, raakt besmet. Kinderen spelen erin, volwassenen lopen er door.

Het huisvuil kan niet meer opgehaald worden, want er is geen brandstof en er zijn geen wisselstukken. Bovendien kunnen vele arbeiders niet naar hun werk komen.

Voor de transportsector gelden dezelfde problemen van gebrek aan brandstof en wisselstukken. Bovendien zijn vele wegen en bruggen (83) vernietigd. Dit betekent dat bv. medicamenten en voedsel niet op de plaats kunnen komen waar zij het meest nodig zijn.

Als we het hebben over de sociale en medische gevolgen van het Golfconflict moeten we zeker spreken over het lot van de Palestijnen in Koeweit.

Tijdens ons verblijf in Bagdad hadden wij de gelegenheid te spreken met twee groepen Palestijnse jongeren die uit Koeweit gezet waren. Zij konden enkele dagen tot rust komen in het leegstaande ziekenhuis waar wij ook verbleven. De eerste groep van drie jongeren kwamen aan op 20 maart en waren een week daarvoor opgepakt door Koeweiti's. Zij werden, samen met 27 andere Palestijnen, geblinddoekt opgesloten in een ruimte van 4 meter op 4 meter. Er was geen enkele kans om te gaan liggen, om te slapen. Dit duurde 4 dagen. Regelmatig werden zij uit dit kot gehaald om ondervraagd en gefolterd te worden.

Zij werden geslagen en gestampt, er werden sigaretten uitgeduwd op hun benen en voeten, ze moesten de schoenen van de Koeweiti's kussen.
Na die vier dagen werden zij overgegeven aan de Koeweitse militairen. Dezen hebben de folteringen nog eens overgedaan en hen dan naar de grens tussen Koeweit en Irak gebracht, op blote voeten, met alleen een T-shirt en een korte broek aan. Zo werden zij over de grens gestuurd. Daar werden zij opgevangen door Iraakse soldaten die hen op transport naar Bagdad zetten.

Ik heb de gevolgen van de folteringen kunnen zien: etterende wonden op alle plaatsen waar men sigaretten had uitgeduwd, grote hematomen ten gevolge van de stampen en slagen, gezwollen voeten.

Maar zij waren nog gelukkig. Want zij vertelden van andere Palestijnen die met hen waren opgesloten en die veel erger waren gefolterd. Er waren al heel wat Palestijnen aan de folteringen bezweken, door gebrek aan water en eten en door gebrek aan verzorging van de wonden die de folteraars hen toebrachten. Zowel Koeweitse burgers als soldaten deden mee aan de folteringen.

Volgens deze jongeren liep het aantal vermoorde Palestijnen in de duizenden. Zij werden vaak gewoon uit hun huizen gehaald en voor hun eigen deur doodgeschoten terwijl hun familie toekeek. Dit moest dienen als waarschuwing en intimidatie voor de anderen.

Op 25 maart zijn er nog vier Palestijnse jongeren aangekomen in ons 'ziekenhuis'. Zij hadden hetzelfde verhaal. Eén van hen was bijzonder zwaar toegetakeld, zijn benen,

voeten en hoofd waren dik opgezwollen van de slagen. Hij was extra aangepakt door de Koeweitse en Egyptische soldaten, omdat hij had geweigerd te beloven om niets tegen de Amerikanen te zeggen. Voordat zij over de grens werden gezet moest één van hen al zijn geld inslikken.

De verhalen van deze jongens werden bevestigd in verschillende artikels in de Jordan Times. Daar werd een hulpverlener van een Amerikaanse hulporganisatie (die anoniem wenste te blijven) geïnterviewd. Hij zei ook dat hij uit betrouwbare bron informatie had dat Palestijnen werden gearresteerd, gefolterd en vermoord. Ook hij sprak van onmenselijke toestanden waarin deze mensen werden opgesloten en van Palestijnen die stierven in deze gevangenschap. Men liet ook twee kerkhofwachters aan het woord die verklaarden dat zij regelmatig grote graven moesten delven waarin dan onbekende lijken die duidelijk sporen van foltering droegen, werden gegooid.

Ook een delegatie van Amnesty International die zeer onlangs in Irak verbleef heeft verleden week een rapport uitgebracht waarin de schendingen van de mensenrechten in Koeweit, vooral jegens Palestijnen, worden aangeklaagd. Er wordt tevens gesteld dat het er niet naar uitziet dat deze schendingen zullen stoppen (De Standaard, 19.04.91).

Bepaalde mensen stelden en stellen misschien nog altijd het embargo voor als tegengesteld aan oorlog en als een vreedzaam drukkingsmiddel. Ik hoop dat het uit het bovenstaande duidelijk is geworden dat het een bijzonder wreed middel is en een essentieel onderdeel uitmaakt van de strategie om Irak te elimineren als onafhankelijke, nationalistische kracht in het Midden-Oosten.

Om Irak toe te laten zijn infrastructuur terug op te bouwen, hetgeen noodzakelijk is om de precaire situatie van de burgerbevolking te verbeteren en te voorkomen dat nog tienduizenden mensen zullen sterven, moet er aan twee voorwaarden voldaan worden.

Ten eerste moeten de stabiliteit en de veiligheid van het land hersteld worden. Het is vrijwel onmogelijk om aan een opbouw te beginnen als burgeroorlogen, met alle verwoestingen en chaos vandien, het land blijven teisteren. Communicatie, distributie worden hierdoor zeer bemoeilijkt en alles wat men terug opbouwt kan weer vernietigd worden. Bovendien, zolang er geen stabiliteit en rust is, zullen vele potentiële arbeidskrachten bezig zijn met de oorlog in plaats van met de opbouw.

En ten tweede moet het embargo onmiddellijk en volledig opgeheven worden. Ik wil eindigen met het besluit van het UNO-rapport: "Wij zijn overtuigd dat er toestemming moet worden gegeven voor een grootse mobilisatie en verzending van hulpgoederen om het hoofd te kunnen bieden aan de crisis die momenteel heerst op het gebied van de landbouw, de voeding, het water, de hygiëne en de openbare gezondheid. De situatie stelt trouwens nog andere dwingende problemen. Het zal inderdaad moeilijk, zo niet onmogelijk zijn te voldoen aan deze onmiddellijke humanitaire behoeften, zonder te verzekeren dat de hiervoor noodzakelijke energievoorziening er komt. De maatregelen op gebied van energie zullen in een eerste periode bestaan uit het invoeren van olie en het snel heropbouwen van een beperkte capaciteit om te raffineren en zodoende elektriciteit te produceren. Als op dit vlak het noodzakelijke niet wordt gedaan, zullen de ingevoerde etenswaren niet kunnen bewaard worden, noch gedistribueerd worden, het afvalwater zal niet kunnen verwijderd noch gezuiverd worden, de gewassen zullen niet kunnen geïrrigeerd worden, de medicamenten zullen niet kunnen vervoerd worden naar de plaatsen waar zij nodig zijn, de behoeften zullen niet eens fatsoenlijk kunnen geëvalueerd worden.

Het lijdt geen enkele twijfel dat het Iraakse volk zeer binnenkort zal blootgesteld worden aan nieuwe catastrofes, waaronder hongersnood en epidemieën, als de maatregelen die zich opdringen niet zonder dralen worden uitgevoerd. De lange zomer, met temperaturen tot 45-50_ Celsius, is nog maar enkele weken verwijderd. We moeten handelen en zeer snel".

Getuigenis van Rabah HAJLAOUI, journalist, voorzitter van Radio Al Watan (Brussel) 15 juni 1991

Van 5 tot 26 mei verbleef ik in Irak. Ik had toen humanitaire bij voor de Iraakse bevolking. Ik bezocht de steden Bagdad, Kut, Kufa, Najaf en Karbala, waar ik Iraakse burgers en bepaalde plaatselijke verantwoordelijken ontmoette. Als Arabier kon ik me integreren tussen de bevolking en hun ellende observeren en aanvoelen.
De steden die ik bezocht waren gebombardeerd door de geallieerden en hadden nadien de genadeslag gekregen tijdens de gevechten met de zogenaamde "opstandelingen". In tegenstelling met wat ik vernam in de Europese media waren de bombardementen niet van een voorbeeldige chirurgische aard: in Bagdad waren verscheidene woonwijken volledig of gedeeltelijk verwoest door blinde bombardementen. Iedere keer hoorden we dezelfde verklaringen van de mensen: "We sliepen. Rond vier uur 's morgens schrokken we wakker door het geluid van ontploffingen. Toen we naar buiten vluchtten, vonden we de gehele gevel van het huis weggeblazen door een raket". En hoeveel slachtoffers waren er? "Tien, zestien, twintig,... naargelang de buurt". Al deze inwoners zijn gewone mensen die wonen in volkswijken.
In de stad Kut werd dezelfde straat tot drie keer toe gebombardeerd: als eerste werd een lagere school voor jongens getroffen, wat verder werd een huis herleid tot een hoop stenen en een middelbare meisjesschool, nochtans een constructie in gewapend beton, stortte als een kaartenhuis ineen.
In een ander deel van diezelfde stad werd een textielfabriek met tweehonderd jonge arbeidsters getroffen door twee raketten. Het gebouw werd volledig vernietigd. De Tigris-rivier snijdt de stad Kut hoefijzervormig door en wordt overspannen door twee bruggen. Allebei werden ze verwoest. Ik ging ter plekke filmopnames maken. In het binnenste van de kapotte bruggen kan men nu zien wat normaal niet zichtbaar is. Wat ik zag waren de telefoonkabels, elektriciteitskabels en drinkwaterleiding, die de beide oevers van de rivier met elkaar verbinden. De stad Kut, 200 kilometer ten Zuiden van Bagdad, is een stad zoals Namen, half-stedelijk, half-landelijk. Deze stad beschikt over geen water en geen telefonische verbindingen meer. In Irak werden alle levensnoodzakelijke voorzieningen voor de bevolking vernietigd. In de maand mei bereikte de temperatuur 40_C in de schaduw, in de maanden juli en augustus zullen de temperaturen oplopen tot 55_C. U kan zich de gevolgen voor de bevolking wel inbeelden. De voedselvoorziening van de bevolking zal een gelijkaardige evolutie vertonen. De eerste slachtoffers zijn de kinderen. Bovendien is de air-conditioning voor de afdelingen pediatrie in de ziekenhuizen bij gebrek aan elektriciteit uitgevallen. Idem voor de couveuses. Chirurgische ingrepen kunnen niet meer uitgevoerd worden.

De kinderen kunnen anders gezegd gewoon niet meer verzorgd worden. Het embargo verhindert daarenboven nog de aanvoer van medicijnen. In Kut is het sterftecijfer op de pediatrie gestegen tot 40%, bij de te vroeggeboren baby's tot 60%. In de meeste hospitalen worden bij gebrek aan elektriciteit en verdovingsmiddelen geen operaties meer uitgevoerd, de mortaliteit bereikte 60%.
Momenteel dekt de totale humanitaire hulp 4,5% van de noodzakelijkste behoeften van de Irakse bevolking. De vertegenwoordiger van het Rode Kruis van Genève te Bagdad zei me: "De humanitaire hulp moet een noodoplossing blijven. Als men het economische en voedselembargo opheft en Irak zijn olie laat exporteren, dan kan het land op een paar weken tijd op zichzelf steunen en het verstrekken van humanitaire hulp kan worden stopgezet en aangewend worden in Afrika en Bangladesh, waar deze hulp meer dan nodig is".
De mensen vroegen mij: "Maar welke misdaad hebben we begaan dat ons nu zo'n ellende wordt aangedaan?"
Ik ben eerlijk de mening toegedaan dat de wereldleiders deze kinderen veroordeeld hebben tot een wrede en trage dood. Zij die verantwoordelijk zijn zouden, om het lijden van deze kinderen te verlichten, er nog beter aan doen hen op een rij te zetten en hen een kogel door het hoofd te jagen. Paarden helpt men wel uit hun lijden.
Ik weet dat u me zult zeggen dat wat ik zeg verschrikkelijk is, en ik weet dat u gelijk hebt. Maar de waarheid is nog veel verschrikkelijker en de verantwoordelijkheid van hen die het voor het zeggen hebben in deze wereld is nog veel groter. Hoe wilt u dat ik niet reageer zoals ik deed. Een kind van twee maanden dat acht kilogram zou moeten wegen, woog nog slechts 1,800 kg. Het had zelfs de kracht niet meer om te wenen. Nochtans is dit kind niet ziek, maar er is gewoon geen melk om het te voeden. Dit kind bevindt zich in een ultramodern ziekenhuis, omringd door specialisten die enkel op zijn dood kunnen wachten maar niet de mogelijkheden hebben om hem te helpen. En dat alles omdat er geen elektriciteit is om hem wat koelte te geven, zodat het beetje vocht dat hij heeft opgenomen niet verloren gaat. Omdat er geen medicamenten zijn. Er zijn duizenden dergelijke voorbeelden. In het vooruitzicht van de komende warme periode die zal duren tot eind september en als de geschetste toestand gehandhaafd blijft, dan mag er volgens betrouwbare bronnen verwacht worden dat er 150 tot 200.000 kinderen op dezelfde manier zullen omkomen.

Dames en Heren,
Ik vraag u: leven wij in een beschaafde wereld? Moeten wij door ons stilzwijgen medeplichtig worden aan deze moord op onschuldige kinderen? Red de kinderen van Irak! In naam van de menselijke solidariteit, in naam van Mozes, Jezus, Mohammed, of wie u ook wilt: red de kinderen van Irak van de menselijke barbarij!

HARVARD STUDY TEAM REPORT

INHOUDSTAFEL

Inleiding

I) Sterftecijfers en ziektecijfers

II) De werking van het medisch systeem

III) De sanitaire toestand: de zuivering van het water en de behandeling van afvalwater

IV) Elektrische energie en de algemene gezondheidstoestand

V) Methoden

VI) Bijkomende gegevens
A) Geografische kaart van Irak
B) Grafieken

INLEIDING

Deze studie is het eerste globale en systematische onderzoek, op het werkterrein zelf, voor wat de openbare volksgezondheid in het Irak van na de Golfoorlog betreft.

Het onderzoeksteam bezocht belangrijke steden in elk gedeelte van Irak – Al Najaf, Al Zubayr, Bagdad, Basra, Erbil, Fallujah, Kerbala, Kirkuk, Mosul, Sulamaneiya, en Tirkit – alsook een aantal kleinere steden in het Noorden, het Zuiden en de centrale gebieden van het land. De duur van het onderzoek beheisde een periode van negen volle werkdagen, van 28 april tot 6 mei 1991.

Het studieteam leidde zijn verschillende onderzoeken zonder inmenging van de Iraakse regering, het besliste zelf waar naartoe en wat te bezoeken. Uitgezonderd voor Basra, reisde het onderzoeksteam zonder officiële controle of begeleiding. Uitgezonderd voor het Ziekenhuis voor Besmettelijke ziekten Ebnil Qatib in Bagdad, had het team vrije toegang tot elk (vak)gebied en elke accommodatie die het wenste te bezoeken.

Deze studie levert de bewijzen van een catastrofe van de openbare gezondheid. Meer specifiek maakt ze een beraming dat, in het komende jaar, minstens 170.000 kinderen beneden de vijf jaar zullen sterven, te wijten aan de onrechtstreekse gevolgen van de Golfcrisis.

Deze grafiek stelt een stijging van 100% voor, hetzij een verdubbeling, van het sterftecijfer van kinderen en zuigelingen sinds de start van de Golfcrisis verleden jaar.

Deze ramingen zijn een minimum. Het is meer dan waarschijnlijk dat het huidige aantal sterftes van kinderen beneden de vijf jaar heel wat hoger zal zijn. Alhoewel kinderen beneden de vijf jaar het onderwerp van deze studie vormden, vermoedt men ook een sterke stijging van het sterftecijfer bij de rest van de bevolking.

De onmiddellijke oorzaak van deze sterfgevallen zijn, in de meeste gevallen, ziektes veroorzaakt door gebruik van bezoedeld water in combinatie met ernstige ondervoeding.

Deze studie bemerkt een zeer hoge graad van ernstige ondervoeding bij kinderen, van diarree en kwashiorkor. De toename in ondervoeding bij zuigelingen en kinderen is eerst en vooral te wijten aan ernstige voedseltekorten en een stijging van 10% of meer voor wat de prijs van het voedsel betreft.

De hoge graad van ondervoeding is in die mate dat de kans op hongersnood in Irak reëel is, indien de voedseltekorten niet opgeheven worden. Het stijgend aantal gevallen van ziektes, te wijten aan bezoedeld water maakt de ondervoeding er alleen nog maar erger op.

Over heel Irak zijn nu gastroënteritis, cholera en tyfus in epidemische staat. Het aantal gevallen van ziektes te wijten aan verbruik van bezoedeld water is op een plotse en brutale manier gestegen gedurende de eerste maanden van 1991, dit als gevolg van de vernietiging van de elektrische centrales noodzakelijk voor het waterzuiveringssysteem en van de opname van afval(water).

Bovendien is het vrijwel zeker dat het aantal van deze ziektes zal stijgen gedurende de zomermaanden. Zelfs wanneer ziektes te wijten aan verbruik van bezoedeld water niet te voorkomen zijn, te wijten aan de ongeschiktheid van de waterzuiveringssystemen en de systemen voor de behandeling van afvalwater, toch zouden zulke ziektes nog kunnen behandeld worden indien het Iraakse medische systeem in staat was om normaal te functioneren.

In tegenstelling tot wat de Iraakse regering en de westerse journalisten beweren, namelijk, dat de gezondheidstoestand stabiel is en verder zal verbeteren, waren de bevindingen van het studieteam dat de toestand, wat betreft de medische verzorging, hopeloos is en dat deze – tenzij de omstandigheden niet drastisch veranderen – steeds maar achteruit zal gaan in elke streek en op elk niveau.

Ondanks de korte recuperatieperiode die volgde op het einde van de Golfoorlog, is er een betekenisvol aantal van de Iraakse medische voorzieningen gesloten, in sommige streken meer dan 50%. Het gehele medische systeem zal, het komende jaar, nog verder in elkaar stuiken, te wijten aan ernstige tekorten van medicatie, apparatuur en personeel.

Het ineenstuiken van de levering van elektrische energie is een bepalende factor geweest in deze catastrofe van de openbare gezondheid. Zonder elektriciteit kunnen

de ziekenhuizen niet functioneren, bederven bepaalde geneesmiddelen, kan het water niet gezuiverd worden en kan het afval niet verwerkt worden.

De resultaten van deze studie zijn herlezen, gecorrigeerd en aanvaard door een aantal internationaal erkende specialisten op het gebied van de openbare gezondheid: Dr. Harvey V. Fineberg, decaan van de Harvard School of Public Health; Dr. Bernard Lown, Professor in hartziekten aan de Harvard School of Public Health; Dr. Jonathan M. Mann, Professor in epidemiologie en internationale gezondheid aan de Harvard School of Public Health; Dr. Anthony Robbins, Professor in openbare gezondheid aan de Boston University School of Public Health; en Dr. Carl E. Taylor, Professor Emeritus aan de John Hopkins University School of Hygiene and Public Health.

De Mac Arthur Foundation was het belangrijkste organisme aan de grondslag van dit onderzoek, bijgestaan door zeven andere fondsen.

Het onderzoeksteam dat Irak bezocht om informatie te verzamelen bestond uit 10 leden waaronder twee medici voor openbare gezondheid, één specialist in de openbare gezondheid, twee advocaten en vier studenten in de rechten. De meesten zijn afgestudeerden of studenten aan de Harvard School of Public Health of de Harvard Law School.

In het 1ste deel van het document worden het sterftecijfer, de ziektecijfers en de ondervoeding besproken. Het 2e deel analyseert de werking van het medisch systeem. Het 3e deel gaat dieper in op de teloorgang van de systemen voor waterzuivering en afvalbehandeling. Het 4e deel detailleert de vernietiging van Iraks systeem voor de levering van elektrische energie. Het 5e deel legt uit welke maatregelen er genomen werden om de onafhankelijkheid van het onderzoek en de betrouwbaarheid van de gegevens te waarborgen.

Bijgevoegd een laatste deel met bijkomende gegevens: een kaart van Irak, grafieken, case studies, biografieën van leden van het onderzoeksteam, en brieven van specialisten in openbare gezondheid, alsook van experten in elektrische energielevering die dit document hebben nagelezen.

I) HET STERFTECIJFER EN ZIEKTECIJFERS

Deze studie toont de catastrofale toestand van de algemene gezondheidstoestand in Irak aan. De studie besluit dat het sterftecijfer bij zuigelingen en kinderen zal verdubbelen en dat ten minste 170.000 kinderen beneden de vijf jaar zullen sterven gedurende het komende jaar, dit als gevolg van de nakomende effecten van de Golfcrisis. Dit besluit is gebaseerd op zes factoren.

Ten eerste, de sterftecijfers, verzameld gedurende bezoeken aan ziekenhuizen, geven een verhoging van het aantal doden bij zuigelingen en kinderen met twee tot driemaal.

Ten tweede, ziektecijfers, verzameld tijdens bezoeken aan medische centra, bewijzen het plotse uitbreken van epidemieën van gastroenteritis, cholera en tyfus over heel Irak in het begin van 1991.

Ten derde is er een typische stijging, gedurende de hete zomermaanden juni en juli te bemerken, van de ziektes veroorzaakt door vervuild water; met als gevolg dat de epidemieën, die enkele maanden eerder begonnen zijn, meer dan waarschijnlijk zullen verergeren.

Ten vierde, de ernstige ondervoeding, vroeger haast onbekend, is nu ruim verspreid in de pediatrische afdelingen in alle streken van het land.

Ten vijfde, het medische systeem werkt enkel op een fractie van haar vermogen van voor de Golfoorlog. Vele ziekenhuizen en openbare medische centra zijn gesloten en er zijn ernstige tekorten in medicatie, personeel en medische benodigdheden.

Ten zesde, de basisinfrastruktuur voor wat betreft waterzuivering, afvalbehandeling en elektriciteitsvoorziening is maar in zeer beperkte mate operationeel. Het ziet er naar uit dat een tal van voorzieningen zodanig vernietigd werden dat herstel niet meer mogelijk is en dat volledige heropbouw noodzakelijk is.

A) Sterftecijfers

De gegevens i.v.m. het sterftecijfer bij kinderen werden verzameld in vier verschillende ziekenhuizen.

In het Centrale Academisch Ziekenhuis "Saddam" voor Kinderen te Bagdad, bedroeg de kindersterfte, voor de periode januari en februari 1990, 3,9% van de opgenomen patiënten; voor de zelfde maanden in 1991 bedroeg deze 13,3%. Zie Grafiek 1. Deze grafieken werden berekend door een medicus van het studieteam, Dr. Megan Passey. Alhoewel Dr. Passey geen Arabisch spreekt, wordt er in de Iraakse medische scholen in het Engels onderwezen en zodoende zijn die welbepaalde medische dossiers, van het desbetreffende academische ziekenhuis, Engelstalig.

In de pediatrische afdeling van het Algemene Basra Ziekenhuis was het aantal sterfgevallen voor de maanden januari tot april, 6,8% in 1990 en 12,3% in 1991. De statisticus van dienst in het Basra ziekenhuis heeft deze gegevens aangevuld.

In het El Qadisia Ziekenhuis te Bagdad was, voor dezelfde periode van vier maanden, het sterftecijfer bij patiënten onder de drie jaar 3,2% in 1990, maar steeg tot 9,7% in 1991. In dit ziekenhuis werd aan het Arabisch-sprekende teamlid, Dr. Nagib A. Armijo-Hussein, toegang verleend tot de ziekenhuisdossiers en zo kon hij zelf de gegevens eruit halen.

In het Pediatrische Ziekenhuis Erbil gaf de directeur, Dr. Jamal Jafaar, aan dat de graad van kindersterfte in het ziekenhuis zelf gestegen is van 56 per maand in april 1989 tot 150 per maand in april 1991. Ondervraagde kinderartsen te Erbil bevestigen dat, sinds het begin van de Golfoorlog, de meeste kinderen eerder thuis sterven dan in het ziekenhuis. Zodus, de grafieken die het aantal doden van het Erbil ziekenhuis in 1991 voorstellen zijn heel wat inferieur aan het totale aantal doden, zowel thuis als in het ziekenhuis.

B) Ziektecijfers

De gegeven over gastroenteritis, cholera en tyfus werden verzameld uit ziekenhuizen en openbare medische centra in al de streken van het land. De ziektecijfers zullen allicht toenemen gedurende de warmere zomermaanden.

1) Gastroenteritis

In het Centrale Academisch Ziekenhuis "Saddam" voor Kinderen te Bagdad was het percentage patiënten, die leden aan gastroenteritis, 17,3% tijdens april 1990 tegen

33,9% voor dezelfde periode in 1991. Deze gegevens werden verzameld door een medicus van het team, Dr. Megan P assey. In het Centrale "Saddam" ziekenhuis heeft Dr. Passey zelf een onderzoek geleid in een afdeling van het ziekenhuis en heeft vastgesteld dat er bij de patiënten in die afdeling een overwicht van 38,2% aan gastroenteritis was. Een andere arts van het studieteam, Dr. Rob Moodie, en de specialist in openbare gezondheid van het team, Mevr. Elisabeth Benjamin, hebben patiënten van de spoedafdeling onderzocht en stelden hier ook een overwicht aan gastroenteritis vast.

Saddam Central is een academisch ziekenhuis en het meest moderne medisch centrum voor kinderen in Irak. Normaal gezien worden er in dit ziekenhuis zeer ingewikkelde en speciale gevallen behandeld. Het feit dat zulk een groot aantal patiënten behandeld worden voor gastroenteritis geeft de hoge graad van aanwezigheid van deze ziekte bij kinderen beneden de vijf jaar weer.

In de Pediatrische Klinieken van Erbil, Kirkuk en Sulamaneiya was het overwicht aan gastroenteritis bij de opgenomen kinderen respectievelijk 84%, 78% en 91% gedurende de bezoeken van het studieteam tijdens de vroege mei-maand van 1991. Zie Grafiek 2A. Het teamlid, gespecialiseerd in openbare gezondheid, Dr.Benjamin, verkreeg deze gegevens door de dokters, de verpleegsters en de familie van de patiënten te interviewen.
Mevr. Benjamin, Dr. Moodie en Dr. Armijo-Hussein hebben bij twee gelegenheden het Civiele Centrum voor Openbare gezondheid Saddam in Bagdad bezocht. Voor het begin van de Golfoorlog, was er in dit medisch centrum, met behulp van UNICIEF, een speciaal systeem voor het detecteren en controleren van besmettelijke ziekten tot stand gebracht. De leden van het onderzoeksteam onderzochten de gegevens van dit controlesysteem en kwamen tot het besluit dat gastroenteritis, van maart en april 1990 tot en met maart en april 1991, vervijfvoudigd is. Zie Grafiek 3.

Bij consultaties van ex-patiënten in de Kirkuk Pediatrische kliniek, is het percentage van gastroenteritis, bij alle aanwezige gevallen, gestegen van 17,7% in april 1990 tot 55,2% in April 1991. Deze gegevens werden door Dr. Moodie verzameld uit het ziekenhuisarchief.

2) Cholera

Alhoewel cholera in Irak een inheemse ziekte is, kwam het voor de Golfcrisis maar heel zelden voor. Nu echter, heeft cholera de epidemische staat bereikt.

Het Centrale Academische Ziekenhuis "Saddam" voor kinderen in Bagdad deelde 30 nieuwe gevallen, tijdens de laatste drie weken van april, aan het studieteam mee. De aanwezigheid van cholera in dit ziekenhuis werd bevestigd door Dr. Moodie en Mevr. Benjamin. Ze bezochten ziekenhuisafdelingen, interviewden artsen en onderzochten patiënten.

Het Al Qadisia Ziekenhuis in Bagdad deelde 30 tot 35 gevallen van cholera mee voor een week in april 1991, vergeleken met 2 tot 3 gevallen per week voor dezelfde tijd verleden jaar. Enkele weken voor de komst van het onderzoeksteam, had deze kliniek een speciale, geïsoleerde afdeling geopend voor vermoedelijke cholera-gevallen, wat de spectaculaire stijging van het aantal gevallen duidelijk aantoont. Dr. Passey en Dr. Armijo-Hussein hebben deze afdeling bezocht en de patiënten onderzocht.

Het Civiele Openbare Gezondheidscentrum "Saddam" in Bagdad deelde 17 gevallen

van cholera mee voor april 1991, terwijl er normaal gezien voor deze periode maar weinig gevallen meegedeeld worden. Het feit dat de gevallen behandeld werden buiten het ziekenhuis, maakte het voor het onderzoeksteam onmogelijk om deze verslagen te verifiëren.

Het Kerbala Ziekenhuis deelde 10 geconstateerde en 10 vermoedelijke cholera-gevallen mee voor dezelfde periode. In Kerbala hebben Dr. Moodie en Mevr. Benjamin van de mogelijkheid gebruik gemaakt deze bevindingen te bevestigen door klinische bezoeken. Dr. Moodie verklaarde dat het uitzicht en de geur van de pediatrische afdeling een sterke gelijkenis vertoonde met gelijkaardige afdelingen tijdens de cholera-epidemie in 1985 in Sudan.

De Basra Kliniek vermoedde een aantal cholera-gevallen, maar was niet in staat dezen te bevestigen omdat benodigdheden voor laboratoria-tests niet te verkrijgen zijn. Hetzelfde onvermogen om laboratoriumtesten voor cholera uit te voeren is ook het geval bij de Openbare Gezondheidscentra Rusallah en Al Shahid Khais. Het feit dat de ziekenhuizen en de medische centra niet in staat zijn om de standaardtesten voor cholera uit te voeren geeft duidelijk blijk van het acute tekort aan ziekenhuisbenodigdheden.

De Arabisch-sprekende dokter van het ondersoeksteam, Dr. Amijo-Hussein, heeft vernomen dat dokters niet in staat waren vermoedelijke, maar niet geconstateerde, cholera-gevallen met antibiotica te behandelen. Deze achteruitgang van de gevestigde medische zorgen is ook een gevolg van een tekort aan medicatie.

Regeringen zijn er dikwijls niet zo op uit om cholera te rapporteren omdat dit de indruk zou geven van hun onvermogen om in de basisgezondheids- en sanitaire behoeften te voorzien. Het onderzoeksteam vermoedt dan ook dat hun de toegang tot het Ebnil Qatib Ziekenhuis voor Besmettelijke Ziekten was ontzegd juist om die reden, namelijk dat de regering in Bagdad niet wilde dat het team er cholera in epidemische toestand observeerde. Daarom vermoedt het team ook een hoge graad van niet meegedeelde choleragevallen vanwege al de andere medische centra waar hun wel toegang werd verleend om het personeel te interviewen en de medische archieven na te kijken.

3) Tyfus

Tyfus is in Irak een inheemse ziekte maar sinds de Golfcrisis is hij, over heel het land, epidemisch geworden. Het onderzoeksteam heeft dit rechtstreeks kunnen observeren en heeft een groot aantal gevallen in Bagdad, Basra, Erbil, Kerbala, Kirkuk en Sulamaneiya, kunnen observeren.

In de Pediatrische Kliniek van Sulamaneiya hebben Dr. Moodie en Mevr. Benjamin inzage gehad in de inschrijvingsregisters van het ziekenhuis en rapporteerden een dramatische stijging van het aantal kinderen, opgenomen voor tyfus, gedurende de maand april en de vroege meimaand 1991. Hun grafieken tonen het uitbreken van een epidemie aan. Zie Grafiek 4.

Dr. Moodie bezocht de afdeling voor besmettelijke ziekten van de Pediatrische en Verloskundige Kliniek Erbil waar 63 kinderen behandeld werden voor tyfus. Wegens een overvloed aan tyfus patiënten werd een deel van hen in een algemene afdeling geplaatst, dus niet geïsoleerd van de andere patiënten.

In elke streek van het land rapporteerden de artsen een tekort aan chloramphenicol, de standaard tyfusbehandeling. Komt er nog bij dat door het tekort aan benodigdheden deze dokters gedwongen waren tyfuspatiënten, die nog niet genezen waren en dus nog besmettelijk zijn, te ontslaan. Zulke praktijken vermeerderen de kans op spreiding van deze ziekte bij de totale bevolking.

4) De ziektecijfers zullen deze zomer stijgen

De stijging van de cijfers van cholera, tyfus, gastroenteritis gedurende de maanden maart, april, en mei van 1991 is bijzonder onheilspellend. Gewoonlijk neemt men een stijging van deze ziektes, te wijten aan bezoedeld water, waar in juni en juli bij het begin van het warme zomerweer. Deze studie bewijst een plotse stijging van gevallen van deze ziektes, veroorzaakt door bezoedeld water en onverwerkt afval, reeds lang voor de gevolgen van de zomerhitte. Het is meer dan waarschijnlijk dat ziektecijfers, en bijgevolg het aantal sterfgevallen zullen toenemen gedurende de zomer.

C) Ondervoeding

Iraakse medici, ondervraagd in 15 ziekenhuizen en 7 medische centra, verklaarden dat, gedurende de laatste 10 jaar in Irak ernstige ondervoeding iets totaal ongewoons was geworden. Om de huidige graad van ondervoeding te schatten hebben Mevr. Benjamin, Dr. Moodie en Dr. Passey studies geleid in verschillende pediatrische afdelingen. In het Centraal Academisch Ziekenhuis "Saddam" voor Kinderen en in de Pediatrische Klinieken Erbil, Kirkuk en Sulamaneiya was de graad van ondervoeding respectievelijk 32%, 57%, 52% en 48%. Zie Grafiek 2B.

De graad van ernstige, acute ondervoeding is in dermate hoog dat alle factoren erop wijzen dat een reële hongersnood in Irak meer dan waarschijnlijk is, indien de huidige omstandigheden niet veranderen. De ziekenhuizen zijn tegenwoordig niet in staat om ondervoeding serieus te behandelen wegens acuut gebrek aan voedsel en zuigelingenvoeding. De meesten van deze kinderen zullen sterven van gastroenteritis, aan cholera of tyfus gekoppeld aan ondervoeding.

D) De meest voorzichtige schattingen voorspellen een verdubbeling van de kindersterfte

Deze studie besluit dat de huidige graad van kindersterfte tenminste verdubbeld is en dat, in het komende jaar, tenminste 170.000 kinderen zullen sterven wegens de gevolgen van de Golfcrisis.

De meest recente beschikbare schatting van de kindersterfte in Irak van voor de Golfcrisis is deze van 52 op 1000. UNICEF en WHO, "1990 National Vaccinatie-overzicht, Diarree en Ziektes van Moeder en Kind in Irak", (1990). Als men deze gegevens verdubbelt dan verkrijgt men een sterftegraad van 104 op duizend voor het Irak van na de Golfoorlog.

Deze studie schat dat, als men deze afgeleide sterftegraad toepast voor de 3,3 miljoen Irakezen beneden de vijf jaar, er reeds 55.000 bijkomende kindersterften plaatsvonden. Gebruikt men dezelfde sterftegraad voor het volgende jaar, dan zijn de bevindingen van het onderzoeksteam de volgende: ten minstens 170.000 bijkomende kindersterften wegens de nakomende gevolgen van de Golfcrisis.

Het feit dat deze grafiek, die een aanduiding geeft van 170.000 bijkomende kindersterften, een voorzichtige schatting (minimaal) biedt, is uit te leggen door de aandacht die er aan gastroenteritis geschonken wordt. In 1990, voor het uitbreken van de Golfcrisis, zijn er in Irak, op één jaar tijd, ongeveer 50.000 kinderen gestorven aan gastroenteritis. Gangbare ziekenhuisgegevens tonen een stijging van twee tot tienmaal van het aantal kinderen, opgenomen voor deze ziekte. Deze gegevens tonen ook een verdubbeling van de kindersterfte in ziekenhuizen, te wijten aan verschillende oorzaken, waaronder gastroenteritis.

M.a.w., ten minste twee maal zoveel kinderen worden in het ziekenhuis opgenomen voor gastroenteritis en er sterven er ten minste twee maal zoveel als vroeger. Daarom, indien er voor de Golfoorlog elk jaar 50.000 kinderen stierven aan gastroenteritis, zullen er in het komende jaar vier maal zoveel, oftewel 150.000 bijkomende kindersterften, plaatsvinden, tenzij de omstandigheden veranderen.

Om nog eens te herhalen: deze grafiek van 150.000 bijkomende doden geldt enkel voor gastroenteritis. Deze grafiek geldt niet voor sterfgevallen te wijten aan ondervoeding, ademhalingsmoeilijkheden of andere veel voorkomende kinderziektes. Vandaar dat een schatting van 170.000 bijkomende kindersterften waarschijnlijk nog laag is.

II) DE WERKING VAN HET MEDISCHE SYSTEEM

A) Voor de Golfcrisis

Nog in 1990 bezat Irak een netwerk, verspreid over heel het land, van 131 ziekenhuizen en 851 publieke gezondheidscentra die voorzagen in de basisgezondheidszorgen voor de stedelijke en de plattelandsbevolking. Dit systeem van gezondheidszorg kwam tegemoet aan meer dan 90% van de populatie. UNICEF en WGO, "1990 Nationaal Vaccinatie-overzicht, Diarree en Ziektes bij Moeder en Kind in Irak", (1990).

B) Het medische systeem vandaag

Het onderzoeksteam schat dat het Irakees gezondheidssysteem nog maar slechts op een fractie van haar capaciteit van voor de Golfcrisis functioneert.

Iraakse dokters deelden mee dat vele ziekenhuizen en publieke gezondheidscentra ernstig toegetakeld waren, ofwel door de Golfoorlog, ofwel door de burgeroorlogen die volgden. Deze verklaringen werden ter plaatse bevestigd door het team, namelijk door inspectie van de medische accommodatie in Al Najaf, Basra, Kerbala, en Kirkuk.

Bijvoorbeeld, in Erbil, functioneren tegenwoordig slechts 5 van de 42 publieke gezondheidscentra en in Sulamaneeiya slechts 6 van de 20. In Basra, zijn vandaag nog maar 5 van de 19 publieke gezondheidscentra, die voor de Golfoorlog functioneerden, open.

De publieke gezondheidscentra die nog steeds open zijn, worden overrompeld door een ongewoon hoog aantal patiënten. Bijvoorbeeld, in het Al Batein Publiek Medisch Centrum in Basra maakten de medici melding van het feit dat hun accommodatie, normaal voorzien voor 40.000 mensen, nu gebruikt wordt voor 150.000 patiënten.

Deze overbevolking is te wijten aan de sluiting van andere medische centra, gekoppeld aan stijgingen van het aantal gevallen van gastroenteritis, cholera, tyfus en ondervoeding.

De ziekenhuizen en de medische centra hebben ook gebrek aan betrouwbaar drinkbaar water, afvalophaling en elektrische energie. Van de 16 functionerende ziekenhuizen en publieke medische centra, bezocht door het studieteam, hebben 69% ervan een ontoereikende sanitaire voorziening, te wijten aan de schade toegebracht aan de systemen voor waterzuivering en de behandeling van afval(water). Er is niet voldoende elektriciteit voor operatiezalen, voor diagnoseapparatuur, voor steriele methodes en laboratoriumbenodigdheden.

In elk bezocht centrum wist het personeel te vertellen dat er ernstige tekorten zijn aan verdovingsmiddelen, aan antibiotica, aan injectievloeistoffen, zuigelingenvoeding, injectienaalden, spuiten en verbanden. Bestaande stocks van vaccins en geneesmiddelen gevoelig aan licht zijn reeds uitgeput door het verlies van elektrische energie, nodig voor de afkoeling.

De directeur van de Pediatrische Kliniek Erbil rapporteerde dat medicatie, normaal voorzien voor één maand, over vier maanden verdeeld moest worden. De directeur zei ook dat de gewone gang van zaken in het ziekenhuis zo geworden is dat men enkel van dag op dag verdeeld worden.

In Bagdad was het de gewoonte dat de apotheek van het Yarmouk Algemeen Ziekenhuis dagelijks open was om de voorschriften voor chronische ziekten in orde te brengen. Nu is ze enkel nog maar twee dagen per week geopend.

Vele medische centra hebben te kampen met een tekort aan personeel. De Pediatrische Kliniek Erbil heeft twee derde van haar dokters en de helft van haar verplegend personeel verloren. Het studieteam heeft bemerkt dat de Iraakse gezondheidswerkers in zeer moeilijke omstandigheden werken, met beperkt materiaal en een verminderde capaciteit om medische zorgen te verschaffen dat terwijl de kans op sterfte, over heel het land, geweldig toeneemt.

III) DE SANITAIRE TOESTAND: WATERZUIVERING EN BEHANDELING VAN HET AFVALWATER

Zowel het sterfecijfer als de ziektecijfers beschreven in het 1e deel, als de teloorgang van het medische systeem, beschreven in het 2e deel, zijn een zeer goede weerspiegeling van de enorme tekortkomingen op het gebied van hygiënische verzorging en wel op twee belangrijke gebieden: waterzuivering en behandeling van afvalwater.

A) Waterzuivering

Het totale systeem van waterzuivering en -toevoer, in Irak, steunt op elektriciteit. Men heeft elektriciteit nodig om energie te leveren aan installaties voor behandeling van water en om het ganse land van water te voorzien. Door de vernietiging van deze elektrische centrales tijdens de Golfoorlog, werden de systemen voor waterzuivering en -toevoer, in Irak, als het ware buiten activiteit gezet. Alhoewel enkele installaties voor waterzuivering nu terug operationeel zijn, is er toch nog in een groot deel van Irak gebrek aan drinkbaar water.

B) Behandeling van afvalwater

Net zoals het waterzuiveringssysteem, steunt het systeem voor afvalwaterbehandeling in Irak geheel en al op elektriciteit. Afvalcentrales pompen het afval van woningen en bedrijven, behandelen ruw afval, en deponeren het verwerkte afval in de rivieren. Door de buiten werking gestelde elektrische centrales, stapelt het onverwerkte afval zich op ofwel in woningen en op straat ofwel vloeit het in de Tigris, de Eufraat en andere rivieren.

In Bagdad zijn er twee installaties voor afvalwaterbehandeling die Bagdad en omgeving voorzien. Een student in de rechten, lid van het studieteam, die Arabisch spreekt, Mevr. Sarah Leah Whitson, heeft deze installaties bezocht en de ingenieurs ter plaatse ondervraagd.

Gedurende de eerste week van de Golfoorlog hebben deze beide installaties hun activiteiten stopgezet door een tekort aan elektriciteit; de enige mogelijkheid die ze hadden was dus onbewerkt afval rechtstreeks in de Tigris te storten. Wat later tijdens de oorlog werd één van beide installaties gebombardeerd en volledig vernietigd. De overblijvende centrale, die ongeveer 50% van de afval van de streek behandelt, heeft, dankzij het hervatten van enige elektrische energietoevoer, een deel van haar activiteiten kunnen hervatten. Toch blijft men een groot deel van Bagdads afval in de Tigris storten, hetgeen het drinkwater van de dichtbevolkte streken van Zuid-Irak verontreinigt.

In Bagdad, Basra en Kirkuk heeft het studieteam verschillende aangrenzende straten bevuild met onaangenaam ruikend en onhygiënisch afval en ander stort, opgemerkt. De kinderen wandelden en speelden in verontreinigde, stilstaande waterplassen. Het ophalen van het huisvuil was er ook niet meer bij wegens een tekort aan brandstof voor de voertuigen, wat voor gevolg heeft dat de straten helemaal onder afval bedolven zijn.

IV) ELEKTRISCHE ENERGIE EN OPENBARE GEZONDHEID

A) De vernietiging van het energiesysteem in Irak

20 centrales leveren al de elektrische energie voor Irak. Deze centrales zijn met elkaar verbonden door een netwerk van hoogspanningslijnen van 400 kilovolt. Voor de Golfoorlog bezat Irak een capaciteit van ongeveer 9.000 megawatt.

Dit systeem werd buiten werking gesteld door de bombardementen tijdens de Golfoorlog. Gedurende de eerste dagen van de oorlog werden 13 van de 20 Iraakse elektriciteitscentrales buiten werking gesteld of vernietigd. Bij het einde van de oorlog waren nog slechts twee centrales van het land in werking, met een produktie van minder dan 4% van het vooroorlogse totaal. Zelfs vandaag nog, maanden na het einde van de oorlog, bereikt de elektrische produktie, ruw geschat, slechts 23% van het vooroorlogse niveau, ondanks de prioriteit die men geeft aan het herstel van het elektrische produktiesysteem. Zie Grafiek 5.

De Iraakse ingenieurs voorspellen dat voor volgend jaar een klein gedeelte van de elektriciteitstoevoer hersteld zal zijn. Heel wat produktieapparatuur werd vernietigd zonder mogelijkheid tot herstel en zal totaal herbouwd moeten worden. Beschadigde apparatuur kan enkel hersteld worden door het wegnemen van stukken van andere elektrische centrales, omdat de economische sancties de invoer van nieuwe wisselstukken verhinderen.

B) De link tussen elektrische energie en openbare gezondheid

In Irak kan men een link leggen tussen elektrische energie en openbare gezondheid. Zonder elektriciteit kan het water niet gezuiverd worden, kan het afval niet behandeld worden, ziektes veroorzaakt door bezoedeld water verspreiden in snel tempo en de ziekenhuizen zijn niet in staat om genezing te bieden voor gangbare ziektes.

De stijging van het sterftecijfer en de ziektecijfers (1e deel), de teloorgang van het medische systeem (2e deel) en de buiten werking gestelde systemen voor waterzuivering en afvalbehandeling (3e deel) zijn bijgevolg allen verbonden met de vernietiging van het systeem voor elektrische energietoevoer in Irak tijdens de Golfoorlog.

C) Toegangsmogelijkheden en gebruikte methodes

De algemeen directeur van de Iraakse Openbare Elektriciteit ging ermee akkoord niet-gesuperviseerde toegang te verlenen aan alle Iraakse elektrische installaties. Het studieteam was in staat 11 elektriciteitscentrales en 10 tussenstations te bezoeken in alle streken van Irak.

Er werd gebruik gemaakt van een gestandaardiseerde vragenset om, in de centrales, de direkteurs, de ingenieurs, de technici en de bewakers te interviewen. De leden van het studieteam kwamen ter plaatse zonder voorafgaande verwittiging en interviewden telkens eerst de bestuurder met de hoogste functie, op dat moment beschikbaar. Dan maakten de teamleden een rondrit om de apparatuur te bekijken, interviewden apart ingenieurs en technici en namen foto's om de ernst van de vernieling te documenteren. Grafiek 6 geeft een samenvatting van, hoe bij elke installatie, informatie werd verzameld.

In geen enkel geval werd informatie uit één bron als geldig aanvaard. Verklaringen van personeel van de centrales betreffende de beschikbaarheid van elektriciteit werden ook geverifieerd en aan bijkomende beevestiging onderworpen door bezoeken aan toevallig uitgekozen woningen uit de streek.

Deze gegevens en resultaten werden nagelezen door experten op het gebied van elektrische energie van de Massachusetts Institute of Technology.

D) Noord-Irak

1) Samarra

Mevr. Sarah Leah Whitson bezocht de Samarra-centrale en heeft er een produktie-ingenieur, Dhian Salih Madhi, en een technicus geïnterviewd, alsook het archief van de centrale onderzocht.

Samarra bezit drie produktie-eenheden met elk een capaciteit van 20 megawatt. Op 7 februari werd de centrale geraakt door raketten die de produktiecapaciteit totaal vernietigden. De ingenieurs schatten dat het twee jaar in beslag zal nemen alvorens de normale activiteiten te kunnen hervatten.

2) Dibbis

Mevr. Julia Devin en Mr. Roger Normand bezochten de Dibbis-centrale en interviewden er de ingenieurs. De installatie bezit 10 produktie-eenheden, waarvan vier op stoom en zes op gas werken, en was de enige bevoorrader voor de waterzuiveringsinstallatie van Kirkuk.

Dibbis werd door raketten geraakt en gebombardeerd op 20, 23, 24 en 27 januari. Al de 10 produktie-eenheden werden beschadigd, alsook het administratieve gedeelte van het gebouw, het engineering en technische gedeelte, de controlekamer, het magazijn en de opslagtanks.

Geen enkele van de vier, op stoom werkende, eenheden en misschien alleen twee van de op gas werkende eenheden kunnen hersteld worden. Ontbrekende gedeelten, die men nodig heeft uit het buitenland, zijn nog steeds niet te verkrijgen door aanhoudende economische sancties.

3) Beiji

Mevr. Devin en Mr. Normand hebben ook de grootste centrale van Irak, Beiji, bezocht, waar ze de directeur van de centrale, Abdul Samat, en twee ingenieurs interviewden.

Op 17 januari hebben geallieerde vliegtuigen metalen netten op Beiji neergelaten, wat een kortsluiting van het elektrische netwerk van de centrale veroorzaakte. Op 18 januari werden de produktie-eenheden van de centrale door raketten geraakt en beschadigd en een substation van 400 kilowatt werd vernietigd.
Op 17 januari stopten de zes produktie-eenheden van Beiji elke activiteit. Eenheid zes hervatte de produktie op 31 maart; eenheid twee op 5 april; eenheid vijf op 10 april; en eenheid één op 13 april.

Tweederde van Beiji's produktiecapaciteit van 1.320 megawatt is nu hersteld.

4) Mulla Abdulla

Tenslotte, hebben Mevr. Devin en Mr. Normand ook Mulla Abdulla bezocht, een op gas werkende centrale met een produktie van 240 megawatt. Ze interviewden de directeur van de centrale en een ingenieur.

Deze centrale draaide op volledige capaciteit na het begin van de Golfoorlog totdat op 7 februari geallieerde vliegtuigen bommen afwierpen en de pijplijnen voor brandstoftoevoer vernietigden, wat de produktiecapaciteit tot 110 megawatt herleidde. Op 17 februari waren de brandstofpijplijnen totaal gebombardeerd wat de sluiting van de centrale veroorzaakte. Op 3 maart hervatte Mulla Abdulla haar totale activiteit.

E) Centraal-Irak

Mr. Normand bezocht drie centrales in Centraal-Irak.

1) Musayib

In Musayib, 70 kilometers ten Zuiden van Bagdad, interviewde Mr. Normand de afgevaardigde bestuurder van de centrale, Mohsen Taher, een onderhoudsingenieur en een technicus.

Musayib is de tweede grootste elektriciteitscentrale in Irak. Ze heeft vier op stoom werkende produktie-eenheden die elk een capaciteit van 220 megawatt hebben. Op 17 januari, werden drie van de vier eenheden vernietigd, één werd beschadigd, en het 400 kilovolt substation werd vernietigd. Het resultaat van deze aanval was dat de centrale

haar activiteiten stopzette. Op 26 januari vernietigden raketten de installatie voor waterzuivering van de centrale.

Zoals gezegd, werden de eenheden één, twee en drie vernietigd. De ingenieurs hopen eenheid vier te herstarten met weggenomen delen van andere installaties. In de periode gaande van 17 januari tot 31 maart was er helemaal geen energielevering in de Musayib streek.

2) Taji

Op de Taji-centrale, gelegen in de buitenwijken van Bagdad, interviewde Mr. Norman de directeur van de centrale, Kathim Farhan, en een technicus.

Taji is een op gas werkende centrale, die normaal gezien gebruikt wordt tijdens piekmomenten. Ze bezit zeven op gas werkende produktie-eenheden, elk met een capaciteit van 20 megawatt. Op 17 januari hebben geallieerde vliegtuigen metalen netten op Taji laten neerdalen, wat een kortsluiting van het elektrisch netwerk van de centrale veroorzaakte. Op 19 januari werd de centrale geraakt door raketten en fragmentatiebommen. De raketten hebben de controle- en de radiokamer en het administratieve gedeelte van het gebouw zeer ernstig beschadigd. De fragmentatiebommen hebben zowat overal op de centrale beschadiging toegebracht, de zeven op gas werkende eenheden inbegrepen, en veroorzaakten brand in het systeem dat de brandstof verdeelt.

De op gas werkende eenheden, de eenheden 1 tot 6, zijn zodanig beschadigd dat herstel onmogelijk is. De ontbrekende gedeelten voor eenheid zeven kunnen niet verkregen worden ownille van de sancties.

3) Doura

Mr Normand bracht ook een bezoek aan de Doura-centrale in Bagdad. De centrale was niet in werking en enkel het bewakingspersoneel was aanwezig. Hij nam interviews van twee nachtwakers die getuigen waren van de bombardementen op de centrale.

Op 17 januari hebben geallieerde vliegtuigen metalen netten op Doura neergelaten, wat een kortsluiting van het elektrisch net veroorzaakte. Op 18 januari vernietigden raketten de eenheden 1, 2 en 4, en beschadigden eenheid 4. De centrale werd in januari nogmaals vier maal geraakt, wat de vernietiging van eenheid 4, het administratieve gedeelte van het gebouw, de controlekamer, en het elektrisch netwerk veroorzaakte. Arbeiders hebben het puin opgeruimd, maar men heeft niet geprobeerd de centrale te herstellen, omdat de eenheden zo ernstig beschadigd waren dat wisselstukken uit het buitenland vereist zijn.

F) Zuid-Irak

Mevr. Devin en Professor James Thompson bezochten twee centrales in Zuid-Irak.

1) Al Hartha

In de op stoom werkende elektriciteitscentrale Al Hartha in Basra hebben ze de hoofdopzichter, Yaarub Jassim, de produktiedirekteur en twee ingenieurs geïnterviewd. Al Hartha is de grootste energieproducerende centrale uit het Zuiden.

Haar vier op stoomgeneratoren produceren elk 200 megawatt. Op 17 januari hebben raketten al de vier op stoom werkende eenheden, het brandstofstation, de waterverwerkingsinstallatie van de centrale, de pompen voor afkoeling en distributie van het water, de elektrische centrale en het administratieve gedeelte van het gebouw geraakt. De gehele centrale was ernstig beschadigd en heeft haar activiteiten stopgezet. Op 7 februari hebben raketten de opwekkingseenheden en de opslagtanks voor brandstof en water opnieuw geraakt. Vervolgens werd de centrale nog 11 maal geraakt, de laatste aanval vond plaats op 28 februari, de dag van het staakt-het-vuren.

Tot 1 april kon Al Hartha geen gebruikmaken van haar twee op diesel werkende reserve-eenheden door een gebrek aan wisselstukken. Ingenieurs zeggen dat men niet met de wederopbouw kan starten tenzij de sancties opgeheven worden, en zelfs nog in dat geval zou de wederopbouw een jaar in beslag nemen.

2) Najiba

Op de Najiba-centrale hebben Mevr. Devin en Professor Thomson Ali Maysoon, ingenieur en hoofd van de technische dienst, geïnterviewd. Najiba, dat Basra bevoorraadt, heeft twee opwekkingseenheden, elk met een capaciteit van 100 megawatt. De centrale zelf werd niet geraakt. Wel werd op 17 januari de belangrijkste waterpijplijn naar de centrale zwaar beschadigd werd, zodat de centrale ophield met te functioneren. Begin februari was de waterpijplijn nog maar voor de helft hersteld, zodat de centrale nu beneden haar capaciteit functioneert.

V) METHODEN OM DE ONAFHANKELIJKHEID EN BETROUWBAARHEID TE VERZEKEREN

A) Onafhankelijkheid t.o.v. de Iraakse regering

Ons bewust van het feit dat vorige buitenlandse bezoekers dikwijls werden geleid door officiële personen van de Iraakse regering, heeft het studieteam veiligheidsmaatregelen ingebouwd om de onafhankelijkheid van het onderzoek te verzekeren. Vooraleer naar Irak te komen heeft het studieteam gevraagd – en haar eis werd ingewilligd – niet onderworpen te zijn aan de beperkingen opgelegd aan buitenlandse journalisten en dat ze in staat zouden zijn vrij rond te reizen in het land, zonder gouvernementele begeleiding.

Op twee uitzonderingen na, heeft het studieteam steeds gewerkt zonder tussenkomst of toezicht van de regering. Ten eerste, in Basra, waar de plaatselijke autoriteiten officiële regeringsbegeleiding eisten, bleef het studieteam toch voor zichzelf beslissen wat te zien en waar naartoe. Dr. Passey, die Basra bezocht, kreeg te horen dat begeleiding noodzakelijk was voor haar eigen veiligheid. Ten tweede, zoals reeds vroeger gezegd was, werd ons de toegang tot het Ebnil Qatib Ziekenhuis voor Besmettelijke Ziekten in Bagdad ontzegd.

Overal elders was het studieteam in staat zich vrij te bewegen zonder enige begeleiding of beperking en kon het zelf de plaatsen te kiezen die het wilde bezoeken om onaangekondigd ergens aan te komen, interviews af te nemen en aan observatie te doen. Komt er nog bij dat het studieteam enkel gebruik maakte van de diensten van onafhankelijke, niet door de regering gezonden tolken en chauffeurs.

B) Methodologie om de het sterftecijfer, de ziektecijfers en de werking van het medische systeem vast te stellen

Alvorens in Irak aan te komen heeft het team een aantal methodologische opties uitgewerkt. Door de zeer beperkte gelegenheid die er was om met de mensen in het land zelf voor de aankomst te communiceren, en door de algemene toestand in het binnenland zelf, was het onmogelijk om op voorhand te bepalen welke methode men zou gebruiken.

1) Sterftecijfer en ziektecijfers

Het studieteam bezocht 19 medische centra in Bagdad, Kerbala, El Zubayr, Erbil, Kirkuk, Mosul en Sulamaneiya. Zie Grafiek 7. In elke stad interviewde het studieteam de ziekenhuisdirektie, de dokters, het medische personeel, patiënten en de families van patiënten. Het onderzoeksteam maakte ook gebruik van de ziekenhuisarchieven, van persoonlijke dossiers van patiënten en van hun eigen observaties om sterftecijfers en ziektecijfers vast te stellen. Waar dat mogelijk bleek, werden gegevens, verzameld door een bepaalde methode, gecontroleerd door een andere werkwijze. Grafiek 8 geeft per instelling aan hoe de sterfte- en ziektecijfers verzameld werden.

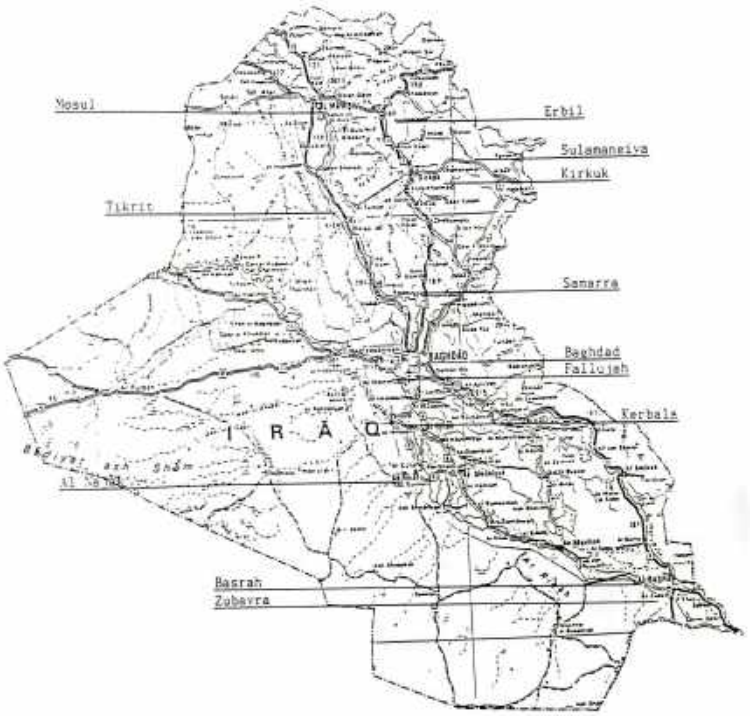
Het studieteam heeft ook haar eigen onderzoeken gedaan in afdelingen van vier ziekenhuizen. Elke patiënt werd onderzocht. De leeftijd, het geslacht, het gewicht, de opnamediagnose, het feit of de patiënt al dan niet aan acute ondervoeding leed, werden geregistreerd. In de Pediatrische Klinieken van Sulamaneiya en Kirkuk heeft het studieteam al de kinderen in het ziekenhuis onderzocht; in de Pediatrische Kliniek van Erbil werden al de kinderen in drie van de vijf algemene kinderafdelingen onderzocht; in het Centraal Academisch Ziekenhuis "Saddam" voor kinderen in Bagdad werd één kind op vijf in elke afdeling onderzocht.
Er waren een aantal moeilijkheden gerezen bij het bekomen van informatie. Alhoewel het personeel in de meeste ziekenhuizen zeer behulpzaam was, waren ze niet altijd in staat de medische archieven te leveren. Vele archieven zijn verloren gegaan door plundering, roof en beschadiging tijdens de burgerconflicten. Komt er nog bij dat de classificatie van de archieven dikwijls beneden peil was. Bijvoorbeeld, diagnoses van tyfus, cholera en ondervoeding werden dikwijls niet apart geklasseerd, maar gewoonweg bij de algemene rubrieken gestoken. Bovendien werd ondervoeding helemaal niet geregistreerd, zodat de cijfers ervan constant onderschat werd in de ziekenhuisarchieven.

2) De werking van het medische systeem

Er werd een enquête voor de medische centra uitgedokterd die tot doel heeft de werking van het medische systeem in te schatten. Zie Grafiek 9. Deze enquête werd gebruikt om het personeel te interviewen. Telkens wanneer het mogelijk was werd de informatie, verzameld door de enquêtes, geverifieerd door rechtstreekse observatie, door discussies met andere leden van het personeel en patiënten, of door informatie uit de medische dossiers te halen.

C) Voedselprijzen

Het onderzoeksteam nam een steekproef van de voedselprijzen door markten te bezoeken in elke stad van de belangrijkste gebieden. De werkwijze van deze steekproef wordt weergegeven door Grafiek 10.

Mosul
Erbil
Sulamaneiya
Kirkuk
Tikrit
Samarra
Baghdad
Fallujah
Kerbala
I R Ā Q
Basrah
Zubayra

Admission Mortality Rate
Saddam Central Pediatric Hospital
CHILDREN UNDER 5

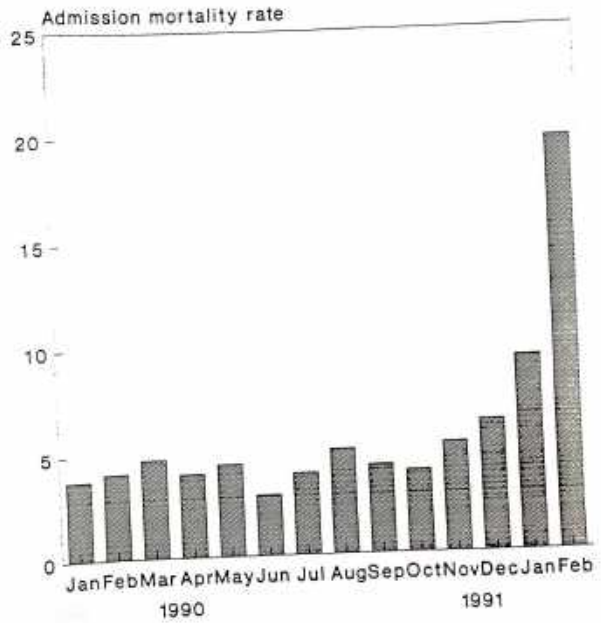

TABLE 1

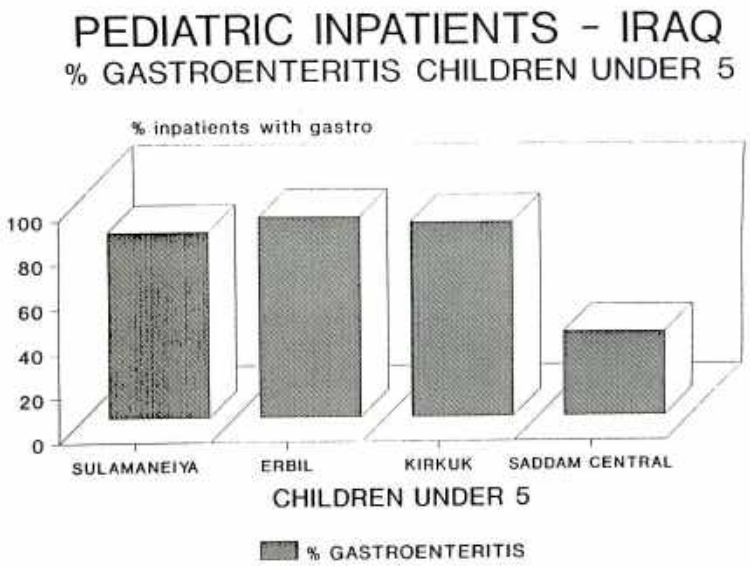

PEDIATRIC INPATIENTS - IRAQ
% GASTROENTERITIS CHILDREN UNDER 5
% inpatients with gastro
100
80
60
40
20
0
SULAMANEIYA
ERBIL
KIRKUK
SADDAM CENTRAL
CHILDREN UNDER 5
% GASTROENTERITIS

TABLE 2a

PEDIATRIC INPATIENTS - IRAQ
SEVERE MALNUTRITION IN CHILDREN UNDER 5

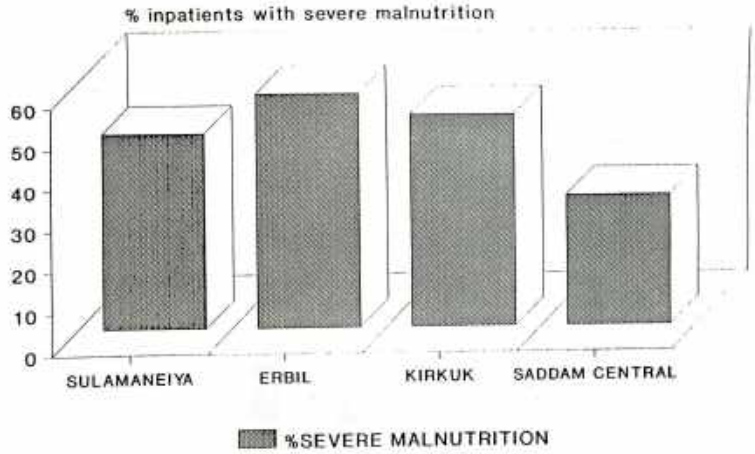

TABLE 2b

HEALTH CENTRE SADDAM CITY BAGHDAD
NEW CASES GASTROENTERITIS

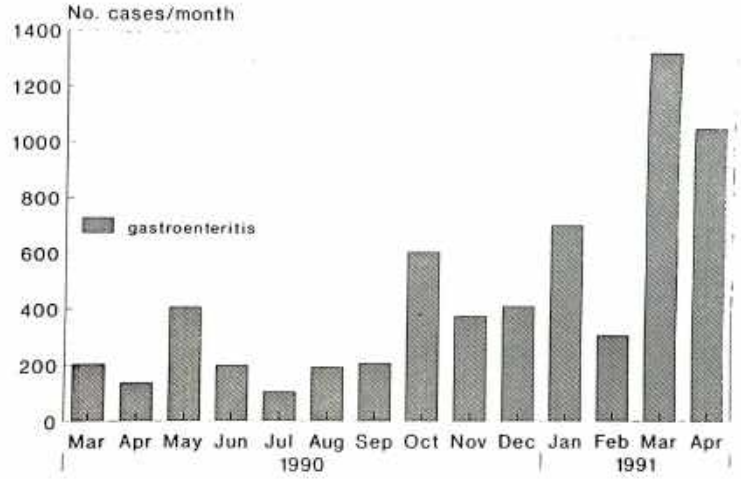

TABLE 3

SULAMANEIYA PEDIATRIC HOSPITAL
NEW CASES OF TYPHOID
APRIL-MAY 1991

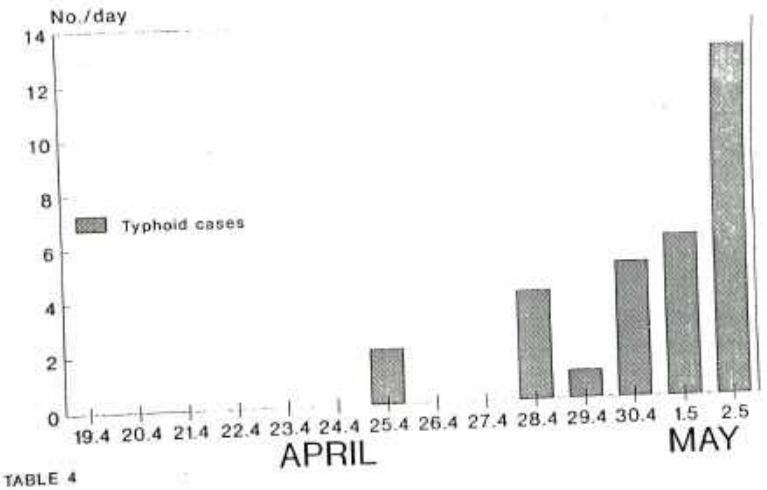

TABLE 4

TABLE 5

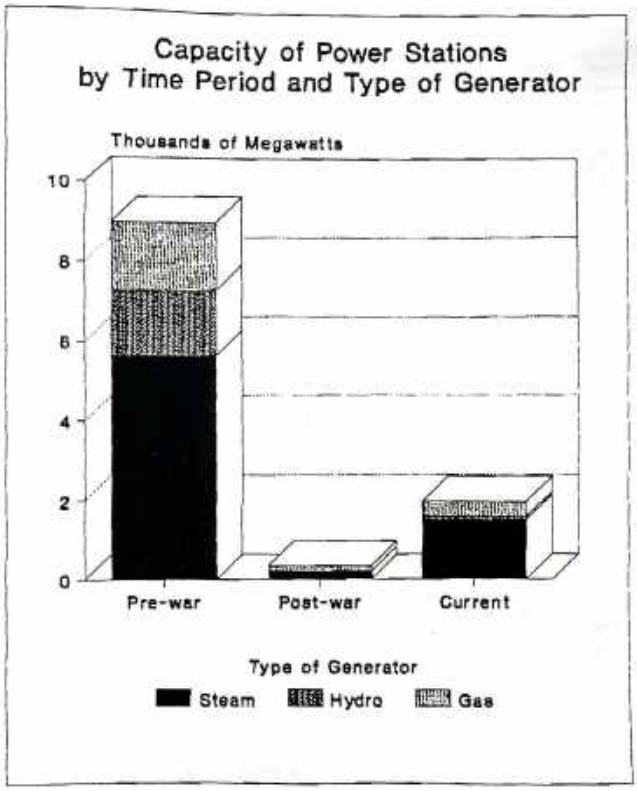

Capacity of Power Stations
by Time Period and Type of Generator
Thousands of Megawatts
10
8
6
4
2
0
Pre-war
Post-war
Current
Type of Generator
Steam
Hydro
Gas

TABLE 6

Electrical System's Prewar, Postwar and Current Outputs

Generator	Visited	% Damage	Period Hit	Output (Megawatts) Pre-war	Post-war	Current	Information Source
STEAM							
Al Dhoura	yes	100%	1st days	880	0	0	V
Baghdad South	no	75%	1st days	880	0	220	R/E
Al Musayib	yes	100%	1st days	880	0	0	V
Beiji	yes	50%	1st days	1320	0	880	V
Dibbis	yes	100%	1st days	285	0	0	V
Al Hartha	yes	100%	1st days	800	0	0	V
Najibia	yes	0%	Not	200	1-200	1-200	V
Nasiriyah	no	25%	Early Feb	400	0	200	R/E
Total	6/8		6/8=1st days	5645	200	1500	
HYDRO							
Saddam Dam	no	100%	1st days	808	0	0	R/E
Samarra Dam	yes	100%	Early Feb	60	0	0	V
Dokhan Dam	no	75%	Early Feb	400	0	0	R/E
Haditha Dam	no	75%	1st days	220	0	0	R/E
Durbandokhan Dam	no	0%	Not	160	0	80	R/E
Total	1/5		2/5=1st days	1648	0	80	
GAS							
Taji	yes	100%	1st days	140	0	0	V
Al Najaf	yes	100%	1st days	240	0	0	V
Mosul	no	100%	1st days	240	0	0	R/E
[illegible]la Abdulla	yes	25%	Mid Feb	240	0	240	V
Khorulzubair	no	100%	1st days	360	0	0	R/E
Salaheddin	yes	0%	Not	140	140	140	V
New Baghdad	no	100%	1st days	360	0	0	R/E
Total	4/7		5/7=1st days	1720	140	380	
Grand Totals	11/21	1=100% 3= 75% 1= 50% 2= 25% 3= 0%	13=1st days 4=later 3=not hit	9013	340	1960	

Electrical System's Prewar, Postwar and Current Outputs

Estimates of Electrical Capacity	Output (Megawatts) Pre-War	Post-War	Current
Dr Rashad and engineers	9500	3% pre-war	20% pre-war
Harvard Study Team	9013	1.8% pre-war	21.7% pre-war

Symbol Keys

1st days - January 17-21

V = On-site visits
E = corroborated separately by two or more engineers
F = Dr Rashad, Director of Electrical Utility

TABLE 7 : Health Facilities Visited

Date	Team	Institution	People Interviewed
Hospitals			
4/28	One	Saddam Central Teaching Hospital for Children, Baghdad	Dr Q.Ismail, Director Dr Shoula, Paediatric Registrar Dr Alateeya, RMO
4/30	One	Al Hussainy Hospital, Kerbala	Dr K Al Nalti, Director Dr D Enger-Bastian, German affiliate of IPPNW
5/1	One	Saddam General Hospital, Kirkuk	Dr M R Raouf, Director
5/1	One	Pediatric Hospital, Kirkuk	Dr S Ahmed, Director Dr K Mahmoud Dr G R Ameen Dr S Tariq
5/2	One	Sulamaneiya Pediatric Hospital Physician	Dr N M Karim, Consultant Dr Ikhlass, Chief Resident
5/3	One	Pediatric Hospital, Erbil	Dr J I Jaafe~, Director
4/28	Two	Yermouk General Hospital, Baghdad	Dr Alkhaid, Director
4/29	Two	Saddam Maternity Hospital, Saddam City, Baghdad	Dr W A Mahmoud, Director Dr M K Amin, Obstetrician Pharmacist Engineer
4/29	Two	Al Qadesia Hospital, Saddam City Baghdad	Dr E Al Kairo, Senior Paediatric Resident Senior Medical Resident
5/1	Two	Teaching Hospital, Basrah	Dr Walid Al-Rawi
5/1	Two	Basrah General Hospital, Basrah	Dr Khalid, Paed. Resident Dr A Nahi, Paed. Resident Statistician
5/2	Two	Al Zubayr Hospital, El Zubayr (bombed)	Army medical officer
5/5	Two	Saddam Central Teaching Hospital for Children, Baghdad	Dr Q Ismail, Director Dr M J Al-Gazi, Medical Resident
4/28	Other	Fallujah Hospital, Fallujah	

Date	Team	Institution	People Interviewed
ealth Centers			
4/29	One	Seventh Health Center, Saddam City, Baghdad	Dr A A Rahim, Director Dr S Abdul, Physician Statistician
5/1	Two	Al Shahid Khais Health Center, Basrah	Medical Director Oral rehydration unit staff Pharmacist
5/2	Two	Al Ashar Health Center, Basrah	Dr Assad, Director Doctor Pharmacist
5/2	Two	Resallah Health Center, Basrah	Dr Kasim, Director Doctor
5/2	Two	Baten Health Center, Al Zubayr	Two doctors
5/1	One	First June Health Center, Kirkuk (bombed)	
5/1	One	Health Center, Kirkuk (bombed)	
5/1	Other	Musayab Hospital, Musayab	
5/1	Other	Hilla hospital, Hilla	
Organisations and Ministries			
4/27	Both	UNICEF, Baghdad	Dr Murri, Director Dr El Samani, Epidemiologist Mr R Naimy, Disaster Expert
4/7	Both	Iraqi Red Crescent	Dr A Khalid, Director International Relations
4/29	Both	Iraqi Medical Association	Dr R A Al-Tikriti, President
4/29	Both	Emergency Committee of the Pan-Arabic Physicians	Dr A S Al Aweidi
4/29	One	Center for Communicable Diseases Control, MOH	Dr Moaz
5/1	One	Central Directorate of Health, Kirkuk	Mr Abbes

Date	Team	Institution	People Interviewed
5/1	One	Central Directorate of Health, Erbil	Dr A B Hanna, Assistant Director of Health Dr S Akrauri Dr A Markus
5/6	One	Ministry of Health, Baghdad	Dr A Abbas, International Relations Dr S S Mahmoud, Director of Planning
5/1	Two	Central Directorate of Health,	Dr R Alani, Director of Health Dr Ahmed
5/3	Two	Governorate of Basrah	The Governor Colonel Hussein

TABLE 8 Data Sources

Facility	Type of Data	Ourselves (Yes/No)
Al Qadisia Hospital, Saddam City, Baghdad	Admissions and deaths for children under three for the periods Jan to April 1990 and Jan to April 1991 from aggregated medical records	Yes
Saddam Central Hospital Children, Baghdad	Admissions and deaths for children for the period Jan 1990 to Feb 1991 from aggregated medical records.	Yes
	Admission diagnosis for the period April 29 to May 5 1991, from the ward book	Yes
	Ward prevalence survey	Yes
Basrah General Hospital, Basrah	Admissions and deaths for children for the periods Jan to April 1990 and Jan to April 1991 from aggregated medical records	No
Sulamineiya Hospital, Sulamineiya	Admission diagnosis for the period from the ward book	Yes
	Ward prevalence survey	Yes
Saddam Maternity Hospital, Saddam City Baghdad	Deliveries for the period Jan 1990 to Feb 1991 from aggregated medical records	No
Kirkuk Paediatric Hospital, Kirkuk	Diagnosis for outpatients seen for systematic random samples of five days in April 1990 and April 1991 from the ward book	Yes
	Ward prevalence survey	Yes
Seventh Health Center, Saddam City, Baghdad	Incidence of gastro-enteritis for March 1990 to April 1991.	Yes
	Weights recorded on growth monitoring charts (rejected because of unreliability)	Yes
Erbil Pediatric and tetric Hospital, Erbil	1989 admission and mortality data	Yes
	Ward prevalence survey	Yes

TABLE 9 Facilities Survey

Record information for the pre-war situation, the period of the Allied bombing, the period of the civil uprising, and the current situation, where available.

General Information:
- Name of facility
- Contacts
- Address
- Date
- Capacity of hospital

Percentage of capacity functioning:
- Hospital
- Paediatric Dept

Running water:
- hours running
- quality
- alternative sources

Sanitation:
- percent functioning toilets
- handwashing facilities
- alternatives

Electricity:
- *hours available
- *mains/generator
- *impact on ward functioning

Refrigeration:
- *type
- *hours functioning

Laboratory:
- *level of function

X-rays:
- *level of function

Availability of drugs:
- *penicillin
- *tetracycline
- *chloramphenicol
- *paracetamol
- *mebendazole
- *other shortages/absence

Other supplies:
- *IV fluids
- *syringes/needles
- *other

Staff availability:
- *doctors
- *nurses

Inpatients:
*wards open
*occupancy
*admissions per day
*death rate in hospital
*major causes of death
*major causes of admission
*any cases of:
    measles
    cholera
    typhoid
    hepatitis
    diphtheria
    polio
    malnutrition
    meningitis
    war injuries

TABLE 10 Market Survey

Name of market
Name of city
Date

Food	Quantity	Price
rice		
bread		
meat		
flour		
baby formula		
cooking oil		
sugar		
tea		

Getuigenis van Karim Jassen ALTAMIMI, Iraaks burger 15 juni 1991

Ik zou u in de allereerste plaats willen zeggen dat ik geen lid ben van de Baath-partij en dat ik een bezoek bracht aan mijn land na de oorlog om na te gaan wat er met mijn familie en de families van heel wat Iraki's in België gebeurd was. U moet namelijk weten dat niemand van ons nog nieuws had gekregen en dat we dan ook zeer ongerust waren. Kunt u het zich voorstellen: geen post, geen telecommunicatie,...? Mijn eerste indruk toen ik de grens overstak tussen Jordanië en Irak was ellendig. De wegen, vooral dan de bruggen, waren totaal vernietigd door de zware bombardementen. We deden er 16 uur over om Bagdad met de auto te bereiken. Bij aankomst in de stad Faloya was ik ontzet bij de aanblik van het verwoeste marktplein, de brug en talrijke huizen van burgers. In Dorah worden we geconfronteerd met de vernietiging van de raffinaderij en residentiële wijken in de omgeving.

Uiteindelijk bereiken we Bagdad om vier uur in de morgen. Een dode stad zonder elektriciteit, een frustrerend gezicht. Bij contact met de mensen, ontdekken we dat ze nog steeds geschokt en bedroefd zijn.

Ik kan u mijn geluk niet beschrijven toen ik mijn familie levend terugvond en toen ik hoorde dat mijn drie zonen in het leger de oorlog overleefd hadden. Anderzijds hoor je dan weer dat er vrienden en buren gedood of gewond zijn en dat heel veel huizen vernield werden. Hun leven is extreem hard geworden. Er is vrijwel geen voedsel te vinden, en als je het kan vinden dan kan je het vanwege de hoge prijzen met moeite betalen. Alle winkels, restaurants en fabrieken zijn dicht. Er is geen materieel, dus ook geen werk en derhalve geen inkomen. Velen beginnen hun persoonlijke goederen zoals televisie, radio, tapijten enz. te verkopen om wat voedsel te kunnen kopen om te overleven.

Mijn bezoek aan ziekenhuizen, als die al niet vernietigd waren, was een echte nachtmerrie. Mensen moeten uren en uren wachten op een behandeling, tenminste als er al medicamenten voorhanden zijn. Wie een chirurgische behandeling moet ondergaan, kan enkel 1 of 2 dagen in het ziekenhuis blijven, omdat het de capaciteit van de ziekenhuizen te boven gaat.

Op een andere dag ging ik naar Basra om informatie in te winnen over enkele vrienden. Gedurende de rit kon ik mijn ogen niet geloven: veel verwoeste woningen,

uitgebrande voertuigen, vernietigde wegen en bruggen, en wat de bevolking mij vertelde was zo mogelijk nog erger.

Zo vertelde men mij dat de Iraanse trucks voor de bevoorrading met medicamenten en voedsel in feite in twee delen waren verdeeld: bovenaan het voedsel en de medicijnen en onderaan Iraanse gewapende militairen. Met de hulp van sommige Iraki's – de zogezegde oppositie van de Iraakse regering – konden ze heel wat tanks en zware wapens buit maken. Zij vernietigden veel officiële gebouwen, ziekenhuizen, maar vooral scholen. Veel lokale functionarissen en burgers werden gedood. Officiële documenten werden verbrand. Ze stalen voedsel en medicamenten en schoten talrijke Iraakse soldaten die terug kwamen uit Koeweit dood. Zoals u ziet is het lijden van de Iraki's groot. Ik wens en hoop dat het embargo, op humanitaire gronden, ophoudt. Ik vermeld hier vooral het begin van de warme periode (55_C) van juni tot september. De kans is zeer groot dat er, als gevolg van deze erbarmelijke situatie, meer cholera- en tyfusepidemieën uitbreken, naast tal van andere ziekten.

Ieder van ons weet dat het Iraakse volk zo hard moet lijden omdat de Bush-administratie de olie-inkomsten nodig heeft. Zij willen absoluut de hele Golf koloniseren, hierbij geholpen door de sjeiks en koning Fahd. Zij voelen zich oppermachtig nu Rusland wankelt.

Dank u om naar mijn getuigenis te luisteren. Ik hoop dat de wereld kan leven in vrede en gerechtigheid.

Getuigenis Yasmine JAWAD, Irakees sociologe 15 juni 1991

Waarvan ik persoonlijk kan getuigen, speelde zich af in april 1990. Het was op de Nederlandse Ambassade, te Bagdad in Irak. Mijn oudste zuster vroeg een visa aan om Nederland te bezoeken. Men zei haar dat de Ambassade geen visa meer zou leveren voor de Iraki's vanaf 20 mei 1990. Mijn zuster nam de zaak niet ernstig. Maar inderdaad, dat was wel duidelijk hun intentie. We contacteerden het Ministerie van Buitenlandse Zaken in Nederland. Zij wendden voor niets te weten van een dergelijke instructie. Later probeerde mijn familie eender welke Europees visa te verkrijgen, Britse bijvoorbeeld, om ons te kunnen bezoeken. Dat werd geweigerd. Dit speelde zich af in juni en juli 1990. Dit feit illustreert dat de Europese ambassades te Bagdad blijkbaar gewaarschuwd waren voor de gebeurtenissen die zich gingen afspelen en in het bijzonder voor de intenties van de Verenigde Staten van Amerika.
De volgende getuigenis illustreert de blinde bombardementen op burgerdoelen in Irak. Mijn broer schreef me een brief op 21 maart 1991. Hij schrijft me dat talloze huizen van onze kennissen in Najaf, zijn verwoest. Godzijdank!, schrijft hij, niemand werd ernstig gewond. Najaf is een heilige stad en de geallieerden ontkennen dat ze er burgerdoelen hebben gebombardeerd. Een andere familie richtte een brief aan hun zoon in Groot-Brittannië. Zij schrijven dat ze in de stad Kut schuilden (hun eigen huis was in Bagdad). Ze verbleven in hun kampeerwagen, dicht bij hun fabriek die cement produceert. De fabriek werd twee maal aangevallen. Hun kampeerplaatsen zijn eveneens aangevallen geweest. Ze vluchtten naar een streek van de Bedoeïenen. Deze werd ook gebombardeerd. Ze vonden uiteindelijk een schuilplaats en sliepen er vier dagen zonder er zelfs water of voedsel te kunnen vinden.

Ter conclusie:

1. Diegenen die een dergelijke vernietiging van het Iraakse volk en zijn land hebben veroorzaakt, moeten berecht worden.
2. Onmiddellijke stopzetting van het embargo. De media, kranten, radio, televisie en manifestaties moeten op intense wijze worden gebruikt.
3. Druk op alle politieke partijen, opdat ze hun politiek van wurging van de Iraakse generaties zouden veranderen.
4. Irak moet worden ontheven van de betaling van eender welke compensatie.

Uiteenzetting van Ramsey CLARK, voormalig minister van Justitie van de Verenigde Staten
15 juni 1991

De start van de bombardementen op Irak werd zodanig gepland dat hij zou samenvallen met het begin van de nieuwsuitzending op de Oostkust van de VS. Deze nieuwsuitzending begint gewoonlijk met de belangrijkste gebeurtenissen van het moment opdat die zouden kunnen gevolg worden door de 30 à 40 miljoen Amerikanen die 's avonds naar het nieuws kijken. Onze coalitie tegen de interventie van de VS in het Midden-Oosten hield toen een belangrijke manifestatie in een theater van 5th Avenue te New York waar het nieuws dat de bombardementen gestart waren, ons bereikte. Het was toen 16 januari, omstreeks 18 uur in New York. Die avond ben ik na mijn toespraak naar huis gegaan en heb ik nog tot diep in de nacht naar het nieuws geluisterd. Ik kwam vlug tot het besef dat indien de rapporten uitgegeven door de pers van het Pentagon (want alle informatie kwam van daaruit) min of meer juist waren, het aantal burgerslachtoffers groot zou zijn. Ik herinnerde mij natuurlijk hetgeen generaal Dungan in september verklaard had, verklaringen die tot zijn ontslag geleid hebben: "Onze luchtbombardementen zullen onder meer het hart van Bagdad vernietigen". Toen ik na twee dagen het aantal raids vernomen had – tot dan toe 3.500 vluchten, zowat twee per minuut dus – en toen ik het aantal gedropte bommen had ingeschat en gelokaliseerd in een gebied dat lag tussen Koeweit dat niet onderworpen was aan hevige bombardementen, Zuid-Irak waar de militairen quasi afwezig waren in de steden; en toen ik besefte dat het totaal van de bombardementen de kracht van de bom op Hiroshima overtrof, besloot ik de ambassadeur van Irak bij de Verenigde Naties, M. Al-Anbari, die ik nooit eerder ontmoet had, aan te spreken. Ik vertelde hem dat het volgens mij een dwingende noodzakelijkheid was dat zijn regering toelating zou geven aan Amerikaanse televisiezenders om de burgerslachtoffers te filmen, dat dit de enige manier was om mensenlevens te redden.

Ik heb jarenlang getracht Amerikaanse TV-zenders in Vietnam binnen te krijgen tijdens de oorlog in Vietnam en ik ben daar uiteindelijk in geslaagd. Ik heb zelfs één TV-zender moeten uitkiezen want de Vietnamese regering ging niet akkoord met een regeling van het stellen van een gemeenschap waarbij onze 3 belangrijkste TV-zenders één enkele camera hadden mogen gebruiken en de videocassettes onder elkaar moesten verdelen.
Ik besefte toen dat er wel enig verzet kon opduiken tegen het binnenlaten van buitenlandse zenders die niet steeds geloofwaardig klinken en dat de aanwezigheid van buitenlandse zenders eventueel verboden zou kunnen zijn. Ik heb toen de toelating

gevraagd om er zelf naar toe te gaan met een TV-ploeg van mijn keuze. Binnen de 72 uur kreeg ik antwoord: ik had toelating verkregen om naar Irak te gaan. We hebben toen meteen een ploeg van drie mensen samengesteld die mij zou vergezellen: John Halpert heeft documentaires gemaakt over Vietnam, Mozambique, El Salvador, Peru, Namibië en een tiental andere plaatsen. Hij heeft 7 'Emmy's' in de wacht gesleept, hetgeen de grootste verdienste is voor informatieve documentaires op televisie. Hij had een contract met NBC, het nationale TV-station, één van onze drie belangrijkste zenders, dat zijn reis bekostigd heeft. Hun bedoeling was hoogstwaarschijnlijk al zijn materiaal te gebruiken; daarnaast hadden we een fotografe, een moedige jonge vrouw die gedurende verscheidene maanden foto's gemaakt heeft in Afghanistan en in andere gelijksoortige plaatsen tijdens vijandelijkheden; uiteindelijk hadden we een Iraaks-Amerikaan, een sympathiek persoon die voor ons een kostbare hulp geweest is, daar hij geboren en opgegroeid is in Basra en familie had in Bagdad en bovendien in deze twee steden vertoefd had, evenals in Koeweit City na december 1990. Verder is hij iemand die iedereen kent en door iedereen gekend is. Hij spreekt Arabisch en weet wie aan te spreken. Hij heet Kadari.

Bij onze aankomst in Irak hebben we gewacht tot iemand ons aan de grens zou komen ophalen tussen Amman en Bagdad, maar niemand was komen opdagen. Een Jordaniër die ons tot de grens gebracht had, gaf zich als vrijwilliger op, 'tegen zijn wil' om verder te gaan. Het netwerk van autosnelwegen was magnifiek maar er waren grote gaten in de weg. We waren op minder dan 10 km van de grens en vervolgden onze weg in de duisternis, met gedoofde lichten. We zagen een brand, het was een tankwagen die in lichterlaaie stond. We zijn toen gestopt om het te kunnen bekijken en voor zover wij kunnen getuigen, ging het dus wel over een benzinetankwagen. Ik herinnerde me dat James Baker, de Amerikaanse staatssecretaris, gezegd had dat de Jordaanse tankwagens wapens transporteerden. we zagen echter benzine opbranden en het was benzine die zich verspreidde. We hebben geen enkel wapen gezien, waar die verondersteld waren zich te bevinden... We hebben 4 of 5 andere tankwagens gezien, vernield door het vuur en er was geen enkel spoor van wapens, geweerlopen of munitie te vinden. Die vrachtwagens vervoerden enkel hetgeen ze moeten vervoeren: olie, olie van Irak op weg naar Jordanië. Ze werden vaak beschoten en hierbij zijn meerdere Jordaniërs omgekomen, dit weten we.

Toen we verder trokken zagen we een andere brand. Dichterbij gekomen stelden we vast dat het een omgekantelde sleepwagen was; zijn tank brandde nog steeds. Bij de grens schoot men op alles en nog wat. Het leek me alsof de boodschap luidde: "Nader deze grens niet, probeer dit land niet binnen of buiten te komen, het kan ons niet schelen wie u bent!". We zijn toen uit de auto gestapt om naar de sleepwagen te gaan, er kraakte iets onder onze schoenen... J. Halpert filmde en had een schijnwerper; dat was het enige dat ons toeliet iets te zien. Buiten het vuur was er de schijnwerper. Ik heb naar de grond gekeken en een handvol graan opgeraapt, het ging om beestenvoeder zoals men dat in Texas heet. Dit was dus nog een doelwit waarvan we getuigen waren. We hebben er 14 uren over gedaan om Bagdad te bereiken. Ik had tegen de chauffeur gezegd dat als hij ons naar Bagdad zou brengen, ik hem de weg zou wijzen naar het hotel Al-Rashied en alle andere plaatsen waar hij naartoe zou willen. Ik verzekerde hem dat hij niet bang hoefde te zijn en dat ik nog in november ter plaatse geweest was en dat ik er in de jaren '80 een driétal keren geweest was; "Ik ken Bagdad net als mijn eigen stad in Texas, geen enkel probleem". Uiteindelijk zijn we in Bagdad aangekomen; onderweg hadden we veel branden gezien maar weinig verlichting, weinig verkeer en toch ook een honderdtal vernietigde voertuigen, waartussen zich geen enkel militair voertuig bevond... Toen we in Bagdad aankwamen kon ik alleen maar grote schaduwen onderscheiden en kon ik me amper oriënteren, ik herkende niets. Ik dacht dat ik in de duisternis de vorm van de gebouwen zou kunnen herkennen en dan zou gezegd hebben: "Oh, ja, ik weet waar we zijn, we moeten nu hierheen", maar was onmogelijk geweest om me te oriënteren.

Uiteindelijk begaven we ons naar en bushalte, het was toen 2u30 's nachts en we waren moe en ongerust. Niemand van ons was lastiggevallen gedurende onze reis, geen enkele militair, politie-agent of wie dan ook heeft ons bevolen om te stoppen en te wachten. Niemand heeft ons tegengehouden en we hebben onze weg kunnen vervolgen.

We zijn dus bij de bushalte aangekomen en er waren enkele mensen aan het wachten. Het was een stadsbus. Er waren ook taxi's want de mensen kwamen toe met de bus en namen een taxi om naar huis te gaan. We hebben toen een taxi geroepen die ons naar het hotel zou brengen, daar ik dat onmogelijk terug kon vinden. Enkele dagen later zijn we langs dezelfde bushalte gepasseerd, die zich langs een heel mooie en heel bekende moskee bevond. Deze moskee had glasramen die tot 9 meter hoog reikten rondom de centrale zaal onder de koepel. De bushalte was keihard getroffen. De glasramen van de moskee waren kapot, er lagen scherven buiten, maar de moskee zelf had de ontploffing doorstaan en was overeind gebleven.

De volgende morgen ontmoette ik Said Mohammed, Administratief Chef van de afdeling van de Gezondheidszorg in een ziekenhuis. Niemand ging nog in de kantoren van de officiële staatsgebouwen; want ten eerste stonden die waarschijnlijk niet meer recht en ten tweede, indien ze nog recht stonden, zou dit niet lang meer duren... Zo gebeurde het dus dat er naar een veiliger plaats moest worden gezocht en dat Said Mohammed in een bureel van het ziekenhuis onze taken voorbereidde. Onze enige bedoeling was feiten en informatie te verzamelen. Dit was onze enige bedoeling.

Ik vroeg hem welke problemen het belangrijkst waren op vlak van gezondheidszorg in het land op dat ogenblik en ik verwachtte dat hij zou antwoorden: "Medicijnen en mogelijke ziekenverpleging", maar hij zei: "Ten eerste water, ten tweede water, ten derde water, en ik hoef niet verder te gaan...".

Hij liet ons begrijpen dat er geen enkele mogelijkheid was om te communiceren. Onmogelijk te zeggen wat er gebeurde in Sulaymaniyah, Mossul, Kut, Diwaniyah, Basra of om het even waar.

"Behalve de getuigenissen van mensen die van ginder komen, kunnen we onmogelijk in verbinding treden". Hij zei ons dat het aantal mensen die gestorven waren door besmet water op minstens 3.000 werd geschat. Het was toen de derde februari en de bombardementen op Irak waren op 17 januari begonnen.

Op dat ogenblik hadden we nog niet veel plaatsen bezocht, we waren enkel op de weg geweest die naar Bagdad leidt en in Bagdad zelf. We wisten wel dat er in een chique hotel als het Al-Rashied niet eens water was. Tot mijn vertrek was het enkel mogelijk om aan water te raken gedurende één uur in de namiddag op voorwaarde natuurlijk dat men aanwezig was wanneer het water er was. Op een dag had iemand mijn badkuip laten vollopen toen ik er niet was. Wat mij betreft, ik heb er nooit geen water zien stromen. Ik moet er aan toevoegen dat na de vier keren dat ik een bad genomen had, men katoen had kunnen kweken in mijn badkuip en ik denk niet dat dit bezinksel van mij alleen afkomstig was; het water was zodanig onzuiver dat de kuip vol kwam met slibberig neerslag.

M. Saïd Mohammed voegde eraan toe dat er naast de 3.000 op datum van 03/02/91, er nog eens tussen de 15.000 en 20.000 mensen een medische behandeling kregen voor diarree, misselijkheid, uitdroging, enz... Het is afschuwelijk om ziek te zijn door water en aan uitdroging te lijden, een hopeloze nood aan vloeistof te hebben en niets anders

te drinken hebben dan water dat je nog zieker maakt. Het was nochtans de toestand waarin honderdduizenden mensen zich bevonden. M. Said schatte dat het aantal zieken door water 10 maal hoger was dan het aantal mensen die een behandeling volgden; dit wil zeggen 150.000 tot 200.000 mensen en dit een zeer korte tijd na het begin van de bombardementen.

We hebben vastgesteld dat in Bagdad en omstreken het openbaar vervoer vernietigd was: het treinstation, de locomotieven en groot aantal spoorwegen. We hebben gebombardeerde taxi's en bussen gezien langs de weg. Het communicatie-netwerk was compleet vernield. In Bagdad zelf heb ik vijf belangrijke telefooncentrales gezien die meermaals geraakt waren door bombardementen. Het was dus vrijwel onmogelijk om nieuws te vernemen van je kinderen aan de andere kant van de stad. Het was onmogelijk om hulp in te roepen om zieke kinderen of slachtoffers van een ontploffing naar het ziekenhuis te brengen...
Er was geen elektriciteit. Dit hebben we allemaal kunnen vaststellen toen we een ziekenhuiszaal binnentraden: onze eerste nacht in Bagdad, de derde februari, hebben we de eerste van een 10-tal ziekenhuiszalen bezocht. Het was gedompeld in duisternis, er waren een 20-tal bedden en maar twee kaarsen. Bij het binnenkomen kon je mensen horen kreunen, anderen kon je horen huilen. Volgens mij waren ze van pijn aan het kreunen en van wanhoop aan het huilen. In deze zaal hebben we namelijk een 11-jarig meisje gezien van wie het rechterbeen afgezet was tot op heuphoogte, zonder verdoving. Ze ijlde en het leek alsof ze glimlachte terwijl ze aan het babbelen was, in het Arabisch natuurlijk, hetgeen vertaald werd. Haar woorden hadden totaal geen zin maar bewezen toch haar toestand.

In een bed lag een jongeman van minder dan 20 jaar, hij was sterk en vier mensen hielden hem vast terwijl men zijn arm opereerde. Ik kan niet zeggen of zijn arm gered werd maar het was schreeuwerig en bloederig!

Op dat ogenblik is een chirurg naar mij toegestapt. Hij had geneeskunde gestudeerd in Groot-Brittannië. Hij wreef zijn handen over elkaar en zei: "Ik vervloek deze handen, zij zijn mijn instrument om te verplegen. Ik ben verondersteld zieken te verzorgen en dat is onmogelijk in zulke omstandigheden... Ik kan deze mensen niet helpen. Ik word 's nachts wakker gedurende de enkele uurtjes die ik kan slapen en ik wrijf mijn handen over elkaar, ik ze niet proper krijgen, ik heb geen zuiver water, ik zit sinds lang zonder handschoenen, ik heb geen alcohol meer, geen ontsmettingsmiddel meer en ik besteed een 18 à 20 uur per dag om van wonde tot wonde te gaan en om mensenlevens te proberen redden en misschien infecties te verspreiden".

Toen we Bagdad verlieten, hebben we een afstand van 3.000 km overbrugd in acht dagen. Ik kan u niet alles vertellen, maar ik zal het volgende voorbeeld aanhalen van het zuiders stadje Diwaniyah. Ik hou ervan te denken dat Diwaniyah Diwan of Divan betekent, een boek van gedichten, de stad van de gedichtenbundel. Het is een stad zonder enig militair belang. Op de hoofdplaats kan men drie kleine vernielde hotels zien. Men kan er ook het station, de spoorwegen, het busstation zien, die ook vernietigd zijn. Men ziet er kantoren, winkels, cafés, advocatenkantoren, dokterskabinetten, alles met de grond gelijk gemaakt.

Die hotels telden elk tussen de 30 en 40 kamers. Men vertelde ons – en God alleen weet dat ik hoop dat het de waarheid was, maar ik heb mijn twijfels – dat er niet veel volk in de hotels was op het ogenblik van de bombardementen. Ze schatten dat een 50-tal mensen omgekomen waren op de hoofdplaats die weliswaar langs twee kanten bestookt werd. Ik weet niet hoe het mogelijk is dat het aantal slachtoffers zo laag was.

Vooral omdat men ons in Basra en andere plaatsen verteld had dat vluchtelingen meestal de richting van Diwaniyah uitgingen; omdat ze dachten dat er daar geen bombardementen zouden zijn en dat indien deze mensen geen familie of kennissen hadden om bij aan te kloppen, ze verplicht waren in één van die hotels te verblijven.

We hebben 3 of 4 residentiële wijken bezocht die gebombardeerd waren. Hele families waren uitgeroeid. We hebben eveneens de vernietiging van een moskee en twee openbare scholen vastgesteld.

Op onze weg naar het Zuiden kwamen we vernielde vrachtwagens en bussen tegen. Ik had onlangs een interessant geval van een arrest in New York: men moest uitmaken of een aanval tegen een bus die kolonisten vervoert in de bezette gebieden een politieke of een criminele daad was. Het Hof van de VS besloot dat het om een criminele daad ging. Ik had amper twee weken geleden de zaak bepleit bij het tweede Hof van Beroep van de VS en toen ik Irak doorkruiste zag ik veel openbare bussen, makkelijk herkenbaar door de gele, rode en oranje versieringen in elke hoek, die getroffen waren. Ze lagen op de zijkant van de weg en het was onmogelijk om uit te maken hoeveel mensen omgekomen waren behalve als men net na een bombardement toekwam. Het ging om aanvallen tegen openbaar vervoer. Dat kon je allemaal langs de weg bemerken, zelfs taxi's, kleine taxi's. Sommigen vervoerden doodkisten, ze gingen naar heilige plaatsen, de doodkist op het dak; het ging hier over arme mensen die geen auto bezaten, die alles verzameld hadden om hun plicht te vervullen en die beschoten werden, men had ze gebombardeerd!!!

Naar Basra gaan was het ergste. We hadden afgesproken met de gouverneur van de civiele bescherming en hij heeft ons alles verteld wat hij wou zeggen. De civiele bescherming beschikte over vrachtwagens, verder kleine bestelwagens, en achteraan in deze bestelwagens lagen hefboompjes, schoppen, ladders, schijnwerpers, en ander materiaal. Vanaf het moment dat een bombardement werd gemeld, sprongen ze in hun voertuigen en haastten zich naar de plaats. Daar probeerden ze de slachtoffers uit het puin te halen en hen te redden door ze in ziekenwagens of om het even welk beschikbaar voertuig te plaatsen. We hadden met hen afgesproken, om hen deze nacht, onze eerste nacht in Basra, te vergezellen naar elke plaats waar er gebombardeerd zou worden.

In Basra ging geen uur voorbij zonder dat er hevige bombardementen plaatsgrepen. We gingen net ons avondmaal gebruiken in een mooi hotel, de Sheraton Basra geloof ik, langs de Shatt el Arab, waar de Tigris en de Eufraat in elkaar vloeien om in de Arabische Golf uit te monden, een heel mooie plaats. We waren de enigen in het hotel dat al fel beschadigd was. We begonnen net te eten toen er een grote explosie klonk; het raam naast dat goed beschermd was deed "Krrr...!!" en brak zoals het ijs van een ijsberg dat in zee valt... We haastten ons op het dak, het was schemerig en ik zag twee grote zuilen water opstijgen, vlak naast het Universitair Ziekenhuis, daar waar de bommen hun doel gemist hadden en in het water waren terechtgekomen.

Telkens we in ziekenhuizen kwamen, voelden we dat het er erg koud was want er was geen verwarming en de temperatuur schommelde tussen 10_C en 12_C dag en nacht. Buiten was het koud 's nachts en warmer overdag maar binnen was het altijd koud en de meeste mensen hadden wonden waarop ze niet teveel dekens konden verdragen zonder pijn te hebben...

In Basra hebben we meer dan 10 residentiële wijken bezocht. Ik zal er maar twee beschrijven. De eerste was een residentiële wijk met hele mooie standing-huizen die

rond de 200.000 dollar zouden kosten in de VS. 126 van die huizen waren hetzij volledig vernietigd, hetzij zodanig vernield dat het onmogelijk was om ze nog te herstellen. We hebben toen gevraagd hoeveel mensen er de dood gevonden hebben. Wanneer een wijk bombardementen heeft ondergaan, blijven er overlevenden in de buurt, soms een hele rij, soms één persoon, aan beide zijden van de straat om de rovers te verjagen of voor het geval ze gekreun zouden kunnen horen van onder het puin. Ze blijven daar dus staan en je vraagt ze: "Wat is er met dit huis gebeurt?", "Hier zijn menige slachtoffers geweest?".

Van een officiële bron vernamen we dat er in heel de wijk 28 mensen de dood vonden. Men legde ons uit dat deze mensen welgesteld waren en auto's bezaten waarmee ze voor de bombardementen gevlucht zijn. Maar ik stelde vast dat er in een huizenblok negen auto's in de garages stonden. Het waren zware betonnen constructies die tegen de woning stonden. Ze waren in elkaar gezakt en de auto's waren verpletterd; auto's die nergens meer heen konden. Het is mogelijk dat twee auto's gevlucht zijn, ik weet het niet, maar ik kan u vertellen dat in één van deze huizenblokken negen auto's onder het puin bedolven werden en deze mensen zijn niet kunnen vluchten. Uit mijn gesprek met overlevenden heb ik kunnen opmaken dat 250 mensen gestorven zouden zijn. Ik heb een lijst opgesteld per huis om herhaling te vermijden, en dit in de twee wijken.

We zijn toen naar een andere wijk gegaan waar de huizen goedkoper zijn. Daar ging het om rijhuizen met een verdiep. Het was een dichtbevolkte wijk met waarschijnlijk om en bij de 2.000 families die sterk getroffen waren door de bombardementen. Zowat 75 mensen zouden de dood hebben gevonden in 26 families. De Hogere School was in twee gesplitst door de inval van een bom. De Lagere School die zich aan de andere kant van de straat bevond was volledig ingestort. Wat verderop bleef er enkel puin over van een moskee. Een arme familie van 12 personen leefde in een klein vertrek niet ver van de moskee, men vond er 10 lijken. Toen ik daar vertrok wist ik nog steeds niet wat er gebeurd was met de anderen.

We hebben vastgesteld dat alle levensnoodzakelijke installaties systematisch vernietigd werden, de burgerlijke activiteit en de ontwikkeling. Dit alles vormt een oorlogsmisdaad en vormt tevens het bezwarende feit nr. 3 van de eerste akte van beschuldiging tegen de VS door de onderzoekscommissie van het Internationale Gerechtshof. We hebben kunnen vaststellen dat de burgerwijken willens wetens als doelwitten werden gekozen. Het kan niet dat men per ongeluk 10 residentiële wijken raakt en dit Basra alleen, zelfs al zouden 93% van de bommen in het wilde weg vallen dan nog zou dit onmogelijk zijn. Het waren dus inderdaad wel blinde bombardementen. In deze wijken had men her en der gebombardeerd want er waren overal bommen en dat is een oorlogsmisdaad.

Er was een weloverwogen aanval geweest op een fabriek die voedsel voor baby's produceert. Dr. I. Al-Nouri, reeds 10 jaar Chef van de Rode Halve Maan, een merkwaardig man die ik in november ontmoet had en die ik al van vroeger kende, vertelde me dat er sinds 7 februari reeds 3.000 baby's overleden waren door ondervoeding.

Irak heeft 700.000 geboortes per jaar en voert gewoonlijk elke maand 2.500 ton melk en aanvullingen voor zuigelingen in. Tussen 1 november en 7 februari zijn er 17 ton gearriveerd. De nood lag bij de 25000 ton per maand en voor drie maanden en één week had men slechts 17 ton ontvangen, hetgeen de dood veroorzaakte van 3.000 baby's...

De medicatie kwam evenmin aan, hetgeen een misdaad tegenover de mensheid is en bezwarend feit nr. 14 vormt in de in staat van beschuldiging stelling. De getuigenissen die ik afgelegd heb, betreffen in het bijzonder de bezwarende feiten 3, 4, 5 en 14.

Er was eens een Zapoteek van Mexicaanse oorsprong. De Zapoteken leven bij Meetla en andere oude vestigingen. De ouders van deze Indiaan waren overleden toen hij nog een baby was. Hij had het geluk te kunnen overleven in het droge Zuiden. Een Zapoteek zuiver van origine die president van Mexico werd en later een glansrijk advocaat werd. Ik moet u vertellen dat hij helaas de rechten van het Indianenvolk niet heeft verdedigd zoals ik zou hebben gewild. Maar het was een moedig man, deze Benito Water. Hij maakte deze opmerking: "Vrede is het respect voor het recht van de anderen. Enkel door dit recht van de anderen te respecteren, zal men vrede bereiken op deze aarde". Dit is de reden waarom men moet eisen dat de rechten van de volkeren gerespecteerd worden opdat vrede zou heersen.

De behandeling van de Palestijnen en van de Jordaniërs in Koeweit

Getuigenis van Taher Add Algabbar ABDALLAH, Palestijn die in Koeweit woonde 15 juni 1991

Mijn rapport beschrijft het lot van de Palestijnse en Jordaanse gemeenschappen in Koeweit na de overname van deze stad door de Koeweiti's en de geallieerde strijdkrachten op 26 februari 1991. Dit rapport bevat feiten waarvan ikzelf getuige was en feiten waarvan ik de juistheid kon nagaan voor mijn vertrek uit Koeweit op 21 mei 1991.

Na de terugtrekking van de Iraki's brak voor de Palestijnse en Jordaanse gemeenschap een uiterst moeilijke periode aan: er was noch water, noch elektriciteit en het leger had de stad omsingeld en ongeveer overal controle-posten geïnstalleerd.

In mijn wijk, Al Nougra, en in de wijk Hawali, waar veel Palestijnen en Jordaniërs wonen, sloot het Koeweitse leger alle toegangswegen af met autowrakken. De enkele doorgangen werden gecontroleerd door tot de tanden gewapende individuen.

De eerste dag kregen beide gemeenschappen het hard te verduren. Ze hadden alleen Iraaks geld, dat van de ene dag op de andere verboden werd. Vrachtwagens met bevoorrading, afkomstig van Saoedi-Arabië kwamen aan. In theorie was het voedsel bestemd voor alle inwoners van Koeweit, maar het Comité dat belast was met het toezicht op de voedselverdeling maakte een onderscheid tussen de Koeweiti's van geboorte en de anderen: het voedsel werd enkel uitgedeeld onder de Koeweiti's.

Een groot deel van het voedsel werd rot omdat de elektriciteit was uitgevallen en er niets koel kon worden bewaard. Het voedsel was in theorie bestemd voor alle inwoners van Koeweit maar het distributiecomité verstrekte het alleen aan de Koeweiti's. Veel niet-Koeweitse gezinnen zaten dagen lang zonder eten en hebben dus honger geleden.

Ook het water, dat op sommige plaatsen opnieuw voorradig was, ging alleen naar de Koeweiti's. De leden van de Palestijnse en Jordaanse gemeenschappen dienden heel veel tijd te besteden aan het zoeken naar water: daartoe probeerden ze beschadigde leidingen te vinden om hun recipiënten te vullen. Ikzelf behoorde tot diegenen die tot Dahra, 2 km van mijn woonplaats, trokken op zoek naar een fles water.

Na enkele dagen begon men met de verdeling van voedsel via distributiecentra. Helaas, ook daar gingen de Koeweiti's voor. Toen het onze beurt was schoot er dikwijls niets meer over. Hetzelfde speelde zich af in de centra voor broodverdeling. Ik haal

één enkel voorbeeld aan: terwijl de Koeweitse families een mand vol appels kregen, hadden wij, niet-Koeweiti's, enkel recht op zes appelen per gezin. Dit alles gebeurde dan nog onder voortdurende pesterijen.

Palestijnen en Jordaniërs moesten bij elke controlepost stoppen, soms uren lang. Onze auto's werden systematisch doorzocht, we kregen beledigingen naar het hoofd geslingerd. We werden in groep bijeengezet op de grond, onze handen in de nek, hun voeten op ons hoofd om ons te vernederen.

Bij het checkpoint van Djelib Elshouyoukh zag ik hoe ze een oude man op de grond gooiden en op hem trapten, een andere man moest hun schoenen kussen. Bij het checkpoint van El Djaberia zag ik hoe ze vijf mensen tegenhielden, sloegen en in het gezicht spuwden.

Er waren lange rijen wachtenden voor de bureaus waar we de zogenaamde 'veiligheidsbewijzen' voor niet-Koeweiti's moesten ophalen. We werden beledigd, geslagen, verplicht om te knielen. Hetzelfde speelde zich af in de rijen wachtenden voor de inschrijvingsbewijzen van de auto's.

Ze deden huiszoekingen in onze wijken. Al wie zijn auto voorzien had van een nieuwe nummerplaat tijdens de aanwezigheid van de Iraki's kreeg een boete. Nabij de school van Djaberia werden honderden mannen, vrouwen en jongeren vastgehouden, van 6 uur 's morgens tot 5 uur 's avonds. Ze werden beledigd, geduwd, slecht behandeld. De Koeweitse soldaten verborgen hun haat jegens ons niet, noch bespaarden ze ons hun beledigingen.

Het kwam tot een golf van aanhoudingen. Tot 17 mei werden volgens de militaire veiligheid van Koeweit 9.520 mensen gearresteerd: 6.320 van hen waren Palestijnen of Jordaniërs. 220 personen werden vermist tot op die datum, 52 mensen werden doodgemarteld. Er waren meer dan 40 meisjes bij de arrestanten.

Ik verliet Koeweit op 21 mei, de cijfers zijn sindsdien blijven stijgen. Onlangs werden twee massagraven ontdekt, één in Rakka en één in El-Aradhia. Het is inderdaad zo dat de controle-posten momenteel, op enkele na, verdwenen zijn, maar er zijn nog steeds de onverwachtse controles door verschillende bendes. Daarnaast wordt er op georganiseerde wijze ingebroken en gestolen in de huizen. Bij de kantoren van de PLO werd ingebroken: bij de Unie van Palestijnse vrouwen, de zetel van El Fatah, het bureau voor sociale zekerheid, de Palestijnse Rode Halve Maan.

Amerikaanse soldaten namen deel aan die inbraken, ik heb met eigen ogen gezien hoe Amerikaanse soldaten de zetel van de Palestijnse Rode Halve Maan binnendrongen.

Toen Amnesty International en het Rode Kruis hiertegen protesteerden, deden ze wat kalmer aan. Maar kort daarop begonnen ze opnieuw. Het leger, vrijwilligers, milities en gewapende benden doen mee aan die razzia's. Het gaat echt niet om alleenstaande incidenten, zoals de Koeweitse overheid beweert, het is een goed georganiseerde campagne. Mensen worden aangehouden en komen terecht in gevangenissen die inderhaast overal zijn geïnstalleerd in commissariaten, scholen, clubs, villa's aan de kust. Van daaruit worden ze naar de militaire gevangenis overgebracht, naar de gevangenis voor minderjarigen of naar de zesde gevangenis.

Ik zag de sporen van foltering op de vrijgelaten gevangenen en ik hoorde de getuigenissen van hun families.

1) Morele en psychische foltering: mensen worden vele uren lang vastgehouden aan de controle-posten. Ze worden verplicht neer te knielen met de handen in de nek, en ondertussen voortdurend beledigd.

2) Beledigende graffiti aan het adres van de Palestijnen, van de PLO en zijn leiders en van Jordanië en zijn leiders laten psychische littekens na.

3) Slagen: in de gevangenis wordt men geschopt en krijgt men slagen van geweerkolven te verduren.

4) De gevangenen worden verplicht om zich volledig uit te kleden en men slaat hen op de gevoelige delen.

5) Gevangenen worden afwisselend bespoten met koud en warm water.
6) Een veel voorkomende praktijk in de gevangenissen is het toebrengen van brandwonden met sigarettenpeuken.

7) Nagelschaartjes worden gebruikt om stukjes uit het vlees van gevangenen te rukken.

8) Verminking van neus en oren met een mes. Deze vorm van marteling werd ook toegepast op 5 Egyptenaren.

9) Gevangenen worden verplicht om hun haren op te eten nadat men hen heeft kaalgeschoren.

10) De huid wordt van de rug van gevangenen afgeschraapt en in de wonden strooit men zout.

11) Nagels worden in het lichaam geslagen, elektrische schokken worden toegediend.

12) Bij een jonge man boorde men een gat in de schedel met een elektrische boor; bij een andere doorboorde men handen en voeten.

13) Vrouwen worden de haren afgeschoren.

14) In de anus van gevangenen duwt men Coca-Cola flesjes.

15) Gevangenen worden verkracht door de soldaten of ze worden verplicht om onderling sexuele betrekkingen te hebben.

16) Uitrukken van de nagels.

17) Verplichten van de gevangenen om de urine van soldaten te drinken en hun uitwerpselen te eten.

18) Gevangenen worden in autokoffers opgesloten onder een brandende zon.

19) Ontzegging van drank en voedsel gedurende verscheidene dagen.

De vreselijkste reputatie heeft de Militaire Gevangenis.

In drie zalen zitten telkens zowat 80 gevangenen op elkaar gepakt. De middelste zaal heet de "verkrachterszaal", daar zijn de folteringen het ergst. De gevangenen worden

er dag en nacht geslagen, de soldaten lossen elkaar af bij het folteren. Tot 17 mei vonden dertien gevangenen hier de dood. De soldaten namen de lijken mee. Het aantal doden werd bevestigd door Ghanem El Nadjar, een Koeweiti die lid is van Amnesty International en voorzitter van het Comité van Oorlogsslachtoffers. Er hangt een ondraaglijke stank in de militaire gevangenis. Sjeik Saad, die na de rapporten van Amnesty en het Rode Kruis ter plaatse kwam, kon het geen minuut uithouden. Hij sloeg zijn handen voor mond en neus en kon maar één ding zeggen: haal ze eruit. Daarna werden de gevangenen overgebracht naar de jongerengevangenis.

De gevangene die me deze getuigenis deed, was vrijgekomen omdat de officier die hij bij de Iraki's zou aangegeven hebben, plotseling weer opdook. De vrouw van deze gevangene was de officier gaan zoeken en ze had hem verteld wat haar man was overkomen en hem gesmeekt om haar man te redden. De officier is inderdaad naar de gevangenis gegaan om de man vrij te laten. Dit is des te tragischer wanneer men weet dat het juist aan die gevangene te danken was dat de officier naar Saoedi-Arabië was kunnen vluchten na een tijdje bij de gevangene te zijn ondergedoken. Dit is slechts één voorbeeld uit de duizend.

In de jongerengevangenis is de situatie al niet beter. Er zitten maar 15 gevangenen per cel, maar er wordt dagelijks geslagen. De gevangenen kunnen zich alleen wassen en verse kleren aantrekken als er bezoek komt van het Rod e Kruis. Ze worden met de dood bedreigd als ze iets over de mishandelingen durven loslaten. Vijf gevangenen werden gefusilleerd omdat ze het Rode Kruis op de hoogte hadden gebracht van de toestanden. De meeste gevangenen hier komen op het einde van hun hechtenis voor één van die uitzonderingsrechtbanken, waarvan de hele wereld heeft horen praten. Het betreft hier een puur schijntribunaal, enkel bedoeld om Koeweit een goed imago te geven in het buitenland. In werkelijkheid is het slechts een komedie.

Eén van de Koeweitse advocaten, de advocaat van Es-Seif, gaf luid zijn verontwaardiging te kennen in de zogenaamde rechtszaal: "Zoiets heb ik van mijn leven niet gezien, de getuigen lijken wel geesten". Dit werd gepubliceerd in de krant El Fadjr El Djedid, de enige krant die vandaag nog uitkomt in Koeweit.

Milities en benden onder leiding van kleine sjeiks gebruiken bepaalde villa's langs de kust als gevangenis. De meeste vermisten kwamen hier terecht. Sjeik Saad gaf in zijn toespraak van 26 mei toe dat deze misdaden plaatsvonden.

Een gevangene werd twintig dagen lang geslagen en gefolterd in Selwa. Er werd tegen zijn hoofd gestampt alsof het een voetbal was. Een hartpatiënt bezweek onder de folteringen. Een gevangene stierf nadat een gat in zijn hoofd was geboord met een elektrische boor. Een gevangen journalist werd gefusilleerd. Zijn familie vond zijn lichaam met de hulp van de bewaker van de begraafplaats.

Een gevangene was verlamd nadat zijn ruggegraat werd gebroken. Een dokter wiens been verlamd was, bezweek onder de folteringen. Vier mensen die in hetzelfde huis woonden hadden gebroken voeten. De huid van hun rug werd weggeschraapt met een viskrabber.

Een gevangene kreeg brandende sigaretten in de huid gedrukt, er werden stukjes huid weggesneden met een nagelknipper. Ik zag hem enkele dagen geleden in Amman, na zijn uitwijzing uit Koeweit.

Vijf jongeren uit de Heytan-wijk werden door een Koeweiti meegenomen naar El Korein om zijn huis schoon te maken. Zij zijn verdwenen zonder dat men nog enig spoor heeft kunnen vinden.

Een jongen stierf toen zijn beulen van op een tafel op zijn rug sprongen tot zijn ruggegraat brak.

Twee jonge meisjes werden gekidnapt in de buurt van de El Hariri-school, ze werden verkracht.

Een meisje dat ik ken en wiens vader was ontvoerd, kreeg volgend bericht: als je wil dat je vader vrijkomt, kom dan met je zus naar ons toe zodat we samen de nacht kunnen doorbrengen.

Tientallen jongeren die ik ken werden aangehouden en gefolterd. Ze hadden gebroken armen en benen.

Een jongen die ik ken en die nog altijd vast zit, werd de huid van het voorhoofd en van zijn handen weggesneden.

Ik heb gehoord dat een jonge man een been werd afgezet met een elektrische zaag.

Een oude man werd gedwongen op een cola-fles te gaan zitten. Hij kreeg een infectie en stierf.

Een jongen duwde men de loop van een M 16-geweer in de anus.

De Koeweitse officier Faisal uit de wijk Hawali doet niets anders dan jongeren arresteren en kaal scheren.

Een verpleegster en haar twee dochters werden aangehouden omdat ze volgens de beschuldiging Iraakse soldaten hadden verzorgd.

Een man en zijn twee zonen werden drie maand lang gefolterd op beschuldiging van collaboratie. Terwijl hij alleen tee had geserveerd aan een paar Iraakse soldaten. Hij werd uiteindelijk door de rechtbank vrijgesproken.

Mijn zoon die op de middelbare school zit, werd bij ons weggehaald en naar de Djaberia-school gevoerd waar hij allerlei pijnigingen en folteringen doorstond, zonder dat er enige beschuldiging was. Toen ze bij ons binnenvielen namen ze alles mee wat ze dragen konden.

Al deze onthullingen vormen slecht het topje van de ijsberg.

De beschuldiging van collaboratie met de Iraki's betreft:

- dienstneming in het volksleger;
- verderzetting van het werk onder de bezetting;
- bezoek en inschrijving van kinderen aan een school onder de bezetting;
- elke Iraakse stempel op de identiteitskaart;
- elk bezoek aan Irak gedurende de bezetting.

De Palestijnse en Jordaanse gemeenschappen kennen nog altijd harde tijden. Er is

geen werk, ze kennen geen rust, er is alleen angst. Niemand kreeg zijn baan terug, behalve diegenen die onmisbaar zijn in de gezondheidssector en in de water- en elektriciteitsbedrijven. Maar ook zij ontvangen tot op de dag van vandaag geen loon. Onze studenten krijgen geen plaats in de staatsscholen, zoals de minister zei op televisie. Ze kunnen alleen nog naar privéscholen, die echter geen subsidies meer krijgen.

De eigenaars eisen betaling van de huur vanaf augustus 1990. De levensduurte is gestegen met 40%. De Koeweiti's hebben geld: zij ontvingen het salaris van vier maanden bovenop 500 dinar, een cadeautje van de emir. Ze zullen ook nog vier maanden supplementair worden uitbetaald.

De Palestijnse en Jordaanse gemeenschap roept de internationale humanitaire organisaties op hen ter hulp te komen, hun rechten te beschermen en al het mogelijke te doen om de grenzen te doen openen. De situatie kan ieder moment exploderen.

De wijzen van de twee gemeenschappen hebben alles geprobeerd opdat de jongeren niet zouden ingaan op de provocaties van de Koeweiti's, maar aan alles is een grens. Wij vragen dat de Internationale Vereniging van Advocaten tussen beide komt om de leden van beide gemeenschappen die voor de tribunalen werden gedaagd, te verdedigen.

Al wat ik hier heb aangetoond – ook de folteringen, de moorden – gebeurt met volle medeweten van de Amerikanen en hun bondgenoten. De Amerikaanse ambassade en het Rode Kruis zijn op de hoogte van de feiten. De mensen weten niet meer tot wie ze zich kunnen richten, de Amerikaanse ambassade daargelaten. Ik ben enkele van de klachten die werden ingediend bij de Amerikaanse ambassade nagegaan: aan geen enkele werd gevolg gegeven.

De gevolgen voor Jordanië

Getuigenis van Meester Mohammed Khair HORANI, Jordaans jurist, over de toestand van het Jordaanse volk tijdens de oorlog 15 juni 1991

De inkomsten van Jordanië zijn voornamelijk afkomstig uit drie bronnen:

1. Arabische financiële steun uit Saoedi-Arabië, uit Irak en uit de Golfstaten en nog wat internationale steun, geschat op ongeveer 2 miljard dollar per jaar.

2. Inkomsten die voortkomen uit wat de Jordaniërs die werken in de Golfstaten en in Saoedi-Arabië naar huis sturen en die op 3 miljard dollar worden geschat.

3. De uitvoer van sommige grondstoffen zoals kalium, fosfaat, cement en enkele landbouwprodukten, waarvan de waarde op 1 miljard dollar wordt geschat. De Jordaanse handel is gebaseerd op twee belangrijke markten van wezenlijk belang, in de eerste plaats Irak en in de tweede plaats de Golfstaten en Saoedi-Arabië.

A. De gevolgen van het economisch embargo voor Jordanië

Na 2 augustus 1990 bereikte de economische crisis in Jordanië zijn climax. De oorzaken waren: de stopzetting van de Arabische hulp uit Saoedi-Arabië en de Golfstaten en van de internationale hulp, met als reden de weigering van Jordanië – van zijn bevolking en van zijn regering – om zich tot het kamp van de Verenigde Staten en hun geallieerden te bekennen. Alle Iraakse hulp werd stopgezet vanwege de nieuwe situatie die Irak ertoe dwong al zijn mogelijkheden te benutten om het hoofd te bieden aan het embargo opgelegd door de beslissingen van de UNO Veiligheidsraad. Ook de steun en de stortingen door Jordaanse onderdanen in de Golfstaten stopte vanaf 2 augustus. Er was een daling van de uitvoer omwille van het embargo en van de blokkade van de haven van Akaba, de belangrijkste uitweg naar zee van Jordanië.

Twee essentiële afzetmarkten voor Jordanië werden afgesloten: Irak en de Golfstaten. Bovendien paste Jordanië zelf de maatregelen toe van de Veiligheidsraad in verband met het embargo tegen Irak. Wat de crisis verder met zich meebracht, was de sluiting van de olie-pijpleidingen die de aardolie van Saoedi-Arabië naar Jordanië voert, de sluiting van de bruggen die Cisjordanië en Jordanië verbinden (omdat de Israëlische bezettingstroepen een volledig uitgaansverbod hadden ingesteld vanaf het begin van de "luchtfase" van de Golfoorlog).

Jordaanse vrachtwagens die Iraakse olie naar Jordanië brachten, niettegenstaande een document van de Verenigde Naties dat de invoer van Iraakse olie in Jordanië toeliet, werden aangevallen. De haven van Akaba, de enige Jordaanse haven die het land met het buitenland verbindt, werd omsingeld of geblokkeerd.

In verband hiermee wil ik u een document van de Unie van Internationale Reders voorleggen, met vermelding van de naam van 42 vrachtschepen die door de troepen van de Amerikaanse Zeemacht werden onderzocht.

De Jordaanse verliezen veroorzaakt door het embargo en de blokkade kunnen geëvalueerd worden dankzij drie rapporten:

1. Het rapport met het code-nummer S 21938 van Dhr. Reparte, vertegenwoordiger van de UNO in Jordanië, dat vermeldt dat de economische situatie in Jordanië slechter is dan die van Koeweit onmiddellijk na de intocht van de Iraakse troepen. Dit rapport schat de Jordaanse verliezen op meer dan 720 miljoen dollar en merkt op dat er nog 120 miljoen dollar verliezen geleden zullen worden in het jaar 1991.

2. Het tweede rapport, dat door de ESCO werd opgesteld over Zuid-Oost-Azië, komt tot de conclusie dat Jordanië sedert 2 augustus 1991 1.320 miljoen dollar verloren heeft.

3. Het derde rapport over de situatie in Jordanië draagt het nummer S 21186 en werd op 18 september 1990 gepubliceerd. Dit rapport schat de verliezen van Jordanië op 1.924 miljoen dollar.

B. De sociale gevolgen van het embargo voor Jordanië

Sedert de eerste dagen van de Golfcrisis zijn verschillende reeksen van vluchtelingen aangekomen aan de grens tussen Irak en Jordanië, te Huishen. De Jordaanse autoriteiten hebben onmiddellijk de beslissing genomen een commissie samen te stellen om zich bezig te houden met deze vluchtelingen. De kosten van deze operatie bedroegen 61 miljoen dollar. Jordanië heeft zich bereid verklaard dit offer van 61 miljoen dollar te brengen, niettegenstaande zijn eigen problemen, en dit terwijl de internationale steun aan de vluchtelingen zelfs geen 12 miljoen dollar bedroeg op 27 februari 1991.

Hierbij leg ik u ook een mededeling voor van het Jordaans Ministerie van Binnenlandse Zaken, dat de aankomst van meer dan 1 miljoen vluchtelingen vermeldt, tussen 2 augustus 1990 en 27 februari 1991. De totale bevolking van Jordanië bestaat uit 2 miljoen mensen.

Het tweede gevolg betreft de aanvallen tegen Jordaanse burgers. Alhoewel de UNO Jordanië toelaat Iraakse olie in te voeren, heeft de geallieerde luchtmacht de vrachtwagens, de autobussen en de auto's die burgerlijke hulpgoederen vervoerden, aangevallen. Dit heeft de dood en zware verwondingen bij vele vluchtelingen teweeggebracht. Vele wagens werden vernield.

Een tweede document komt van de directie van de Jordaanse veiligheid. Dit vermeldt het aantal aanvallen op Jordaanse voertuigen. Een ander document vermeldt het aantal getroffen voertuigen.

Mijnheer de Voorzitter, Excellenties, het kleine Jordaanse volk heeft het hoofd geboden voor al deze aanvallen, voor al deze moeilijke omstandigheden die het heeft

moeten ondergaan, omdat het trouw is gebleven aan de principes van vrijheid, bevrijding, rechtvaardigheid en vrede. Het Jordaanse volk heeft deze crisis doorstaan, hetzelfde volk dat ijverde om tot een Arabische oplossing te komen in een Arabisch kader.
Ik haal aan wat Dhr. Reparte, de afgevaardigde van de secretaris-generaal van de UNO, heeft gezegd:

"Het Jordaanse volk zal door deze crisis getroffen blijven worden zolang het embargo tegen Irak zal behouden blijven."

Dank u.

De organisatie en de moeilijkheden van de hulpverlening

Getuigenis van de Algerijnse Rode Halve Maan en van de Algerijnse Vereniging voor de Rechten van de volkeren.
Verslag door Meester Benabdallah SAID, advocaat bij het Hooggerechtshof van Algerije
15 juni 1991

Terwijl de wereld een zucht van opluchting slaakt en zich zelfs voorbereidt om de internationale ontspanning als gevolg van het positief ontwapeningsakkoord tussen de grootmachten te vieren, gaven de Verenigde Staten en hun bondgenoten zich over aan een schaamteloze aanval tegen het Iraakse en zelfs tegen het Koeweitse volk onder het voorwendsel het internationaal recht te doen respecteren.

Die blinde aanval uitgevoerd door intensieve bombardementen was de ergste schending die de mensenrechten ooit hebben ondergaan.

De aanspraken gemaakt door de een en door de ander om te proberen de genocide te verrechtvaardigen, komen voor als niets anders dan oplichterij.

Terwijl een aanzienlijk aantal gewonden en verminkten nog een ware marteling ondergingen door de vele brandwonden en ander dramatische gevolgen van de bombardementen op centra voor eerste hulp, kwamen vliegtuigen terug om die centra opnieuw te bombarderen. Het resultaat is overduidelijk.

Journalisten en dokters van de Algerijnse Rode Halve Maan hebben de dramatische toestand ter plaatse geconstateerd. De interventie van het Internationale Rode Kruis is erg beperkt geweest door de belemmeringen van de geallieerden, met aan de kop de Verenigde Staten, die tot het embargo hebben besloten. En de internationale hulp is niet meer dan een eendagsvlieg geweest.

Op sommige plaatsen waar alle medische installaties in puin lagen, werden haastig opgetrokken schuilplaatsen evenmin gespaard van de bombardementen.

De begane gruweldaden zijn niet meer dan het resultaat van een gewelddadige, weldoordachte en geplande genocide op het Iraakse volk.

1. Dokter Bel Aouene, Voorzitter van de Algerijnse Rode Halve Maan, heeft met eigen ogen gezien hoe op 40 km van de hoofdstad Bagdad op de weg naar Jordanië, kinderen en hun moeders aan flarden gereten naast een rokende, pas gebombardeerde vrachtwagen lagen.
Hij heeft er eveneens de rampzalige toestand kunnen constateren in de sanitaire en andere gebouwen door een gebrek aan hygiëne, medicijnen en medisch materiaal.

2. Mijnheer Ouesti Abdel Malek, journalist en directeur van het Algerijns persagentschap, die op reportage naar Irak was gestuurd, heeft op film kunnen vastleggen dat de stad Feloudja gruwelijke bombardementen heeft ondergaan. Men heeft de indruk dat alles vernietigd was. Overal braken branden uit en deze verspreidden zich over alle huizen. Een school die opgericht was in het noodcentrum, werd vernietigd en de meerderheid van de aanwezigen stierven.

De Iraki's hadden voorzorgsmaatregelen genomen tegen de luchtraids door een systeem van medische hulp op te richten en door ondertussen ook medische voorzieningen te stockeren. De toestand veroorzaakt door de intensieve en gewelddadige bombardementen was echter rampzaliger dan men ooit had kunnen verwachten en de preventieve maatregelen bleken bijna vruchteloos omdat alle installaties bijna compleet waren vernield.

3. Dokters van de Rode Halve Maan stelden vast dat, rekening houdend met de toestand en geconfronteerd met een stroom gewonden, dokters en verplegers zich tot het uiterste hebben ingespannen om het lijden te verzachten en het gekreun van de slachtoffers te doen verstommen. Maar het resultaat van de zorgen was erg beperkt door het gebrek aan medisch materiaal. Alle stocks waren uitgeput en er was vooral een gebrek aan elektriciteit om de apparatuur te doen werken.

Deze situatie blijft voortduren, zelfs lang na het staakt-het-vuren.

De Amerikaanse marine heeft het schip 'Aures' dat een lading van 4.000 ton medicijnen, melk voor kinderen en medisch materieel verscheepte, gepraaid. Deze piraterij heeft zeven dagen lang geduurd en het is pas na verschillende interventies op alle niveaus dat het schip, nadat het verplicht was geweest terug te keren naar Zaez om een groot deel van het medisch materieel te lossen, uiteindelijk de toestemming kreeg om weer naar de haven van Akba te varen om er te lossen.

Zie eens te meer hoe individuen die wensen de hoeders van de internationale waarheid en de promotoren van de nieuwe wereldorde te zijn, het lijden van een weerloos volk hebben genegeerd.

Erger nog, om hun gruweldaden te verbergen en om de internationale publieke opinie te verhinderen de wreedheden van hun agressie-oorlog te ontdekken, hebben de Verenigde Staten door militaire communiqués, die de pers onder een strenge controle plaatsten en elke waarachtige reportage over de bombardementen verboden, een stroom van verkeerde en vergiftigde informatie losgelaten. Enkel al om die reden zouden de VS en hun Westerse boodgenoten in plaats van als redders van de wereld te worden beschouwd, streng moeten worden veroordeeld voor misdaden tegen de mensheid.

Tot nu toe hebben de geallieerden nog geen enkele excuses aangeboden, evenmin hebben ze gepraat over schadevergoeding voor het Iraakse volk. En wat nog erger is, zij leggen dat volk op te betalen wat ze zelf systematisch hebben vernield door hun oorlog.

Daarom is het noodzakelijk dat de wereldopinie zich uitspreekt en zich manifesteert aan de zijde van het Iraakse volk, om te eisen dat de misdadige verantwoordelijkheid van al degenen die tot de zogenaamde 'Golfoorlog' hebben besloten, aan het licht wordt gebracht en dat deze verantwoordelijken voor een rechtbank verschijnen voor hun misdaden tegen de mensheid.

Indien dit alles niet duidelijk wordt gesteld en indien dit in een mistig verleden blijft verhuld, dan kunnen de onderdrukte volkeren niet voorkomen dat een zelfde soort misdaad opnieuw gepleegd wordt.

De gevolgen voor het milieu

Getuigenis van Ross B. MIRKARIMI, Arms Control Research Center (San Francisco) 15 juni 1991

De Golfoorlog toonde, eens te meer, dat oorlog en een gezonde omgeving onverzoenbaar zijn. Maar wanneer het gaat om beslissingen omtrent oorlog en vrede, wordt de impact op het milieu zelden of nooit in overweging genomen. Begrip omtrent de milieu-effecten van een dreigende oorlog zou regeringen minder rockeloos kunnen maken en zou een internationale steun voor vredige oplossingen stimuleren.

Gezien de korte tijd waarover ik hier beschik, zal ik U doorheen de caleidoscoop leiden van milieu-verschrikkingen die ontstonden als gevolg van de Golfoorlog. Begrijp wel dat de wetenschap pas de invloed van het militair apparaat op de omgeving begint te begrijpen. De laatste tientallen jaren van oorlog leren de wetenschappers en organisaties zoals het ARC (Arms Control Research Center) welke vormen van vernietiging militaire campagnes kunnen teweegbrengen aan het milieu en bijgevolg welke invloed zij hebben op de menselijke gezondheid. Voorafgaand aan het begin van de vijandelijkheden op 16 januari 1991, verzamelde ARC interviews met een aantal wetenschappers die de verschillende militaire scenario's voorspelden, welke de Golf-omgeving zouden beïnvloeden. Dit rapport heet 'Verborgen Verliezen' en het maakt deel uit van rapporten die we bijwerken naargelang de actuele situatie. We trachtten deze informatie te verspreiden in zoveel mogelijk steden in de VS en daarbuiten. We vormden het netwerk "Global Environmental Alliance for Peace in the Persian Gulf" met de bedoeling het volk te mobiliseren rond nog een bijkomende reden om zich te verzetten tegen de oorlog.

Ecologische oorlogsvoering

De vernietiging van gronden, oogsten of volledige eco-systemen is een militaire tactiek sinds bijbelse tijden. Naargelang de militaire technologie meer gesofistikeerd werd, werden de ecologische gevolgen van oorlogsvoering steeds ernstiger, of zij nu het resultaat zijn van een strategische vernietiging van de omgeving of eenvoudigweg de gevolgen van strijd. In het vuur van de strijd zal de zorg om het milieu voor de strategen van de Golfoorlog onbelangrijk hebben geleken, zoals dit het geval was bij alle recente militaire campagnes van de VS. De al te bekende politiek die overheerst bij de beleidsmensen in Washington is: "vernietig een land om het te redden.", een Pyrrusoverwinning. Duidelijk hedendaagse voorbeelden voorafgaand aan de Golfoorlog, van de impact van de VS oorlogsvoering op het milieu, zijn Vietnam en

Panama. De experten uit Washington creëerden de term 'ecocide' gedurende de Vietnam-interventie om de milieu-vernietiging en de Pentagon-politiek van de 'Verschroeide Aarde' te beschrijven. Deze politiek van 'verschroeide aarde' zou naar schatting voor een kwart tot de helft van het Vietnamese land milieugevolgen hebben, omwille van de ontbladering met verschillende chemische produkten zoals napalm, witte fosfor en herbiciden zoals 'Agent Orange'. Nog steeds kampt een groot deel van de Vietnamese bevolking en van de Amerikaanse oorlogsveteranen met aandoeningen en vergiftigingsverschijnselen..

13 miljoen ton bommen veroorzaakten zo'n 25 miljoen kraters, waarbij 3 miljard kubieke meter bodem verplaats werd. Talloze vluchtelingen dienden op zoek te gaan naar niet aangetast land. In 1990 wordt 'deze situatie nog steeds als onherroepelijk' beschouwd door de Unie voor het Behoud van de Natuur. Bovendien lanceerden landen als Irak, de USSR en kennelijk Iran chemische aanvallen tijdens hun openlijke of geheime militaire campagnes. Zo leverden ze verder bewijzen van de verschrikkelijke invloed die wapens hebben op bevolking en milieu. Vergeet niet dat we nog steeds trachten te begrijpen welke gevolgen de bombardementen op Hiroshima en Nagasaki 46 jaar later veroorzaken. Nochtans, wanneer men al deze voorbeelden van militaire aanvallen naast rampen zoals de Exxon Valdez, Tsjernobyl, en Bopal in overweging neemt, kan men zich inbeelden wat de secundaire schade zal zijn in de Golf.

Ten eerste is de Perzische Golfoorlog het typerend voorbeeld van de moderne oorlogsvoering, met name de ecologische oorlog. De Golf is het laboratorium geworden voor de Amerikaanse militaire technologie, maar ook voor de wijze waarop de VS denken te reageren op de nasleep van de oorlog.

Vooraleer de vijandelijkheden begonnen, ontmoetten verscheidene NGO-delegaties Iraakse diplomaten die volgens dr. Bernard Lown van de Internationale Vereniging van Artsen ter Preventie van Nucleaire Oorlog (IPPNW) waarschuwden, dat "wanneer het militair scenario werkelijkheid werd, de olieputten in brand zouden gestoken worden". Het Witte Huis werd op de hoogte gebracht maar negeerde prompt deze informatie. De beleidsmensen schimpten om de bedreiging.

Twee weken voor het einde van de oorlog stonden er 60 oliebronnen in brand. "Een controleerbaar aantal", volgens Red Adair. Toen de vijandelijkheden ophielden stonden zowat 600 oliebronnen in brand. Experten zijn het erover eens dat de planeet nog nooit voordien een zo intense brandhaard heeft gekend. President Bush verkoos onvoorbereid te zijn op deze catastrofe.

De bronnen spuwen een giftige wolk van roet die vervuiling veroorzaakt in Koeweit, Irak en de hele Golfstreek. De bronnen verbranden twee maal de hoeveelheid olie die Koeweit produceerde voor de Iraakse invasie. Elke seconde gaan er zowat 1000 dollar op in rook.

De rook bestaat uit stikstof en zwavel-oxyden (de voornaamste oorzaken van zure regen), roetdeeltjes, onverbrande olie en een uitgebreide reeks van giftige chemicaliën waaronder benzeen, tolueen en xylenen die kanker, aangeboren afwijkingen en genetische mutaties kunnen veroorzaken. De branden zijn een belangrijke bron van koolstofdioxyde, dat de hoofdoorzaak vormt van het broeikas-effect. Bovendien zijn we getuige van een nucleaire winter op kleine schaal doordat rook en roet het zonlicht blokkeren. Wetenschappers in dienst van het Pentagon brachten verklaringen uit die suggereerden dat de brandende oliebronnen slechts een 'middelmatig vervuilend

effect' veroorzaken. Nochtans zijn wetenschappers zoals de dokters Carl Sagan, Abdolluah Toukan en John Cox allen van oordeel dat, indien de branden verder gaan tijdens de warmere maanden, de regens zullen verminderen en de warmte van de zon het roet zal doen stijgen.

Dr. Paul Crutzen van het Max Plank Instituut in Mainz, Duitsland, zegt dat de kleine roetdeeltjes die door het Brits Meteorologisch Instituut werden vastgesteld, het meest geneigd zijn om naar de stratosfeer te stijgen en om het zonlicht tegen te houden. Hij waarschuwde dat als 1% van het roet de stratosfeer zou bereiken, het zonlicht dat het aardoppervlak bereikt zal verminderen met gemiddeld 2 tot 3% in het Noordelijk halfrond, en dit als gevolg van het verbranden van één jaar olieproduktie.

Het is interessant om te weten, dat toen de teams van Red Adair de schade gingen vaststellen, ze gauw hun verwachtingen in verband met de duur van het blussen van de branden herzagen. De nieuwe limiet is één tot twee jaar.
Satellietfoto's onthullen dat de rook zich verplaatst heeft naar een hoogte van 5 km. Vanuit meteorologisch oogpunt is dit de plaats waar de lucht een grotere snelheid krijgt en voornamelijk over de toppen van de wolken scheert. Het bewijs daarvan is dat we momenteel olieachtige zwarte regen ontdekken ten Oosten van Kashmir, in de Himalaya, op een hoogte van 5000 meter. Erger nog, er werd zwarte regen aangetroffen in Bulgarije en in Hawaii. Er bestaat geen enkele twijfel omtrent de bron van deze regen, het probleem neemt kolossale afmetingen aan.

In de gebieden waar de rookwolken overtrekken werd een temperatuurdaling van 30_ F vastgesteld.

Het gevaar dat ons voor ogen staat, is dat de pollutie zich gedurende een langere periode zou kunnen verplaatsen buiten de Golfregio. Het is mogelijk dat, als 300 bronnen samen meer dan één jaar blijven branden, we dan een stoornis in de moessons van het Indische sub-continent zullen meemaken. Zeer vochtige lucht afkomstig van de Arabische Zee en de Baai van Bengalen voorziet in de regens waarvan miljoenen mensen afhankelijk zijn voor hun voedselvoorziening. Een paar graden afkoeling zou genoeg zijn om het delicaat patroon van het moesson-seizoen te vertragen en zou zo een massale hongersnood kunnen veroorzaken.

De Verenigde Staten besteden niet genoeg aandacht aan de evolutie van deze vervuiling. Als de vervuiling zich verplaatst buiten de Golf, zullen de regeringen van de geallieerde machten gedwongen worden zich te engageren in een stille diplomatie met de landen die niet gebonden bleven en/of slachtoffer zijn van de gevolgen van de oorlog.

Terwijl de vuren branden, sterven trekvogels met duizenden omdat ze gedesoriënteerd raken door de rook. Veel mensen, en vooral kinderen, hebben last van ademhalingsstoornissen. De kleine lapjes landbouwgrond die gespaard bleven in de strijd, worden nu verpest door de zwarte regen. Terwijl dit alles zich afspeelt, verklaart het Pentagon dat het niet al te veel belang stelt in het aanpakken van de branden, en vooral niet als deze zich voordoen in Irak zelf.

De meeste zekere manier om verdere ecologische en menselijke rampen als gevolg van de branden te vermijden, is deze te blussen. Maar de terughoudendheid van Koeweit om geld voor te schieten en de door de Amerikaanse bureaucratie opgelegde obstakels doen de aandacht voor het probleem verslappen. Er zijn bijna een dozijn teams aan het werk om de branden te doven. Ze hebben meer dan 100 branden geblust, maar deze

branden waren minder fel dan de branden die hun nog te wachten staan. Terwijl ik U vandaag toespreek, staan er naar schatting nog 485 bronnen in brand. Ze moeten nu gedoofd worden.

Niet tot ontploffing gekomen geschut

Meer dan 90.000 ton bommen werden op Irak en Koeweit gedropt. Een groot gedeelte bestond uit clusterbommen die honderden kleinere bommen verspreidden. Het House Armed Services Committee werd er onlangs van op de hoogte gebracht dat slechts 7% van de bommen lasergestuurd waren. Andere getuigenissen bevestigen dat de scheepsartillerie, luchtbombardementen en grondartillerie gedurende de 42 dagen oorlog in totaal bijna 600 niet-geëxplodeerde bommen achtergelaten hebben in Irak en Koeweit. Kinderen rapen nieuwsgierig dit niet ontploft tuig op en ondergaan de gevolgen hiervan. Zij worden in stukken gereten of ernstig verminkt. De lokale bevolking knoeit met dit tuig. De afloop kan men wel raden. Men dient hieraan toe te voegen dat naast de explosieven van de Golfoorlog, er ook nog niet ontploft tuig uit de Iraaks-Iraanse oorlog aanwezig is.

Olievlekken

Eerlijk gezegd weten we nog steeds niet wie de olie-installaties en tankers gedurende de Golfoorlog heeft opgeblazen. De VS gaven de Iraki's de schuld, omwille van de tactiek van het aanvallen van tankers tijdens de Iraans-Iraakse oorlog en noemden hen 'eco-terroristen'. Dit lijkt aannemelijk daar President Bush zichzelf als de 'milieu-president' beschouwt. Hoesseins repliek aan het adres van de VS bestond erin hen 'eco-fascisten' te noemen. De retoriek hielp de duizenden zeezoogdieren, vinvissen, vogels, zeldzame koraalriffen en mensen die voor hun levensonderhoud afhankelijk waren van de uitgedunde garnaalindustrie niet. Diersoorten die al op de lijst van bedreigde soorten staan, zijn nu nog meer bedreigd met uitroeiing (zoals de duogong, een soort zeekoe). De olie sijpelt ook door in de bodem en vervuilt rivieren en ondergrondse waterbronnen. Ontziltingsinstallaties worden eveneens bedreigd door de olievlek die een lengte van naar schatting zo'n 800 km zou hebben bereikt. Water is een nieuw wapen geworden.

Chemische, biologische en nucleaire produkten

Het lijkt erop dat president Hoessein tijdens de Iraans-Iraakse oorlog een schepping van de CIA was, gezien zijn belangstelling voor chemische en biologische wapentechnologie. Westduitse bedrijven voorzagen hem eveneens van technologie. Het is duidelijk dat de geallieerde troepen Hoessein de wapens die ze hem eerst hadden aangeboden, wilden afnemen. Generaal Schwarzkopf kondigde dus aan dat luchtaanvallen zich zouden concentreren op de chemische, biologische en nucleaire installaties. De chemische wapenfabrieken die we kennen, liggen op 25 km ten Noorden van de heilige Sjiietische stad Samara. Ze produceren fosgeen, tabun en sarin, allemaal zeer toxische produkten, naargelang de blootstelling eraan dodelijk. We zouden graag te weten komen of er chemische stoffen zijn vrijgekomen. De persconferenties van de militairen verstrekten hierover geen enkele inlichting. Er werd enkel gemeld dat de bombardementen zeer succesvol geweest waren.

Toen ik het parlementslid Joseph Kennedy in Massachusetts ontmoette en met hem discussieerde over de strategie om de VS onvoorwaardelijk het verbod op chemische en biologische wapens te doen onderschrijven, hoorde ik op de Canadese radio CBC van een bombardement op een biologische wapenfabriek waar miltvuur (een

ziektekiem die voorkomt bij vee, maar in dit geval genetisch gemanipuleerd) was vrijgekomen en 50 militairen en burgers had gedood. De uitzending vond plaats rond 5 februari. Indien chemische/biologische stoffen op dat moment inderdaad waren vrijgekomen, dan moeten er 'dode zones' geschapen worden om het volk van de besmette omgeving in quarantaine te houden. Het betreft hier een zeer ernstig feit en ik ben woedend dat de regering van de VS er niet in geïnteresseerd is om de waarheid na te gaan, en ze openbaar te maken.

We weten allemaal dat Irak nucleaire installaties heeft. Daarom ook kondigden de VS-generaals aan dat de twee nucleaire installaties buiten Bagdad zouden worden aangevallen. Dergelijk besluit is uitermate onverantwoord wanneer men weet welk een stralingsemissie een bombardement van nucleaire installaties veroorzaakt. Toen generaal Schwarzkopf zegevierend meldde dat de ontmanteling succesvol verlopen was, vroeg niemand van de pers of er radioactief materiaal vrijgekomen was. Onderzoek naar het gebeurde was onmogelijk en de VS zijn niet geïnteresseerd om inspecties toe te laten, wat ook de redenen mogen zijn. We hebben verslagen ontvangen van de Rode Halve Maan waarin er melding is van lage stralingsniveaus aan de grens met Iran, maar deze niveaus zijn te laag om hun bron aan te wijzen.

Conventionele schade

Toen de ontplooiing van de troepenmacht in de herfst van 1990 een aanvang nam, berekenden we de gevolgen die grondtroepen en machines zouden hebben op het kwetsbaar eco-systeem van de woestijn. Ruw geschat produceren 400.000 soldaten 10 tot 12 miljoen gallons (1 gallon = 3,78 liter) afvalwater per dag, wat in bijna 1 jaar tijd oploopt tot 250.000 ton afvalwater. Ironisch genoeg is het leger van de VS verondersteld zich te houden aan het protocol van de EPA (Environmental Protection Agency). De EPA versoepelde echter alle normen en gaf het Pentagon aldus carte blanche om zich van het afval te ontdoen naar eigen oordeel. We spreken hier over ziekten tengevolge van conventionele en toxische loxingen die voor tientallen jaren in het Golfmilieu aanwezig zullen zijn. De CFK's van wapenkoelingssytemen dragen bij tot het broeikaseffect, afbraak van afval is gezien het hete klimaat moeilijk. Door de schade aan de woestijn en aan de niet-bewerkte gronden trekt een nieuw stroom vluchtelingen zich op gang.

Dit is slechts een schets van de secundaire schade. De Golfoorlog verschillende generaties lang blijven nawerken. Ik wil helaas één punt duidelijk stellen: dit Tribunaal zal doeltreffender zijn als adviezen worden gegeven die de internationale instrumenten die beweren het milieu te beschermen, tot een hoger niveau kunnen tillen.

Het wordt tijd dat we het woordgebruik inzake bepaalde tekortkomingen van de internationale overeenkomsten in verband met oorlogsmisdaden herzien. Ik heb het dan meer bepaald over het Protocol nr.1 van de Conventie van Genève betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (1977), over de Conventie betreffende het verbod op ieder vijandig gebruik, militair of ander, van technieken die het milieu wijzigen (1977) en over het Protocol nr.3 van de Conventie betreffende onmenselijke wapens (1980). Deze Conventies zitten vol met achterpoortjes, zodat ze in de rechtszaal moeilijk te gebruiken zijn.
De inleidende Acte van Beschuldiging van het Tribunaal vestigt de aandacht erop, via de aanklachten 7, 8 en 12, dat er verondersteld wordt dat er voldoende bewijsmateriaal is om aan te tonen dat er misdaden gepleegd zijn (de misdaden tegen het milieu werden overigens zowel door Irak, als door de Verenigde Staten en de geallieerden begaan).

Getuigenissen van Amerikaanse en Franse militairen

Getuigenis van Patrick SILBERSTEIN, vertegenwoordiger van de Franse organisatie "Rita Network" 14 juni 1991

Ik zal eerst proberen mezelf voor te stellen: ik ben een reserve-officier van het Franse leger en maak deel uit van het redactiecomité van RITAFAX een informatiebulletin dat vooral in Europa maar ook wereldwijd verspreid wordt en dat verslag uitbrengt van de activiteiten van verzet tegen de Golfoorlog door de militairen.

Ik maak een inleidende opmerking die voor u van secundair belang zal zijn maar RITA geen organisatie is die "werkt onder de soldaten" zoals u het zich voorstelt, maar is een vereniging, een beweging die inlichtingen verzamelt. Ik geloof dat dit van bijkomend belang is, maar het is erg belangrijk voor een zeker aantal oren dat naar ons luistert.

Ik zal op deze wijze spreken – zelfs indien ik geen volmacht heb – in naam van een zeker aantal mensen die, in de schoot van de legers van de coalitie, verstoken zijn geweest van zeggenschap. Zoals de Arabische volkeren die geen stem in het kapittel hebben gehad, voor het geheel van de pacifistische krachten die hun zeg niet hebben mogen doen in de radiouitzendingen in onze landen, voornamelijk in Frankrijk. Ik zal spreken in naam van hen die systematisch en permanent de mond gesnoerd worden en die bovendien de instrumenten van deze oorlog zijn geweest.

Zoals Bertold Brecht heeft gezegd, enkele tientallen jaren terug, hebben de soldaten veel voordelen: zij kunnen doden, zij kunnen geweld gebruiken, zij kunnen brand stichten, maar zij hebben ook een ontzettend groot nadeel en dat is dat zij ook kunnen spreken en dat zij ook kunnen denken. En hun woord is erg belangrijk voor ons, die de waarheid zoeken over de oorlogsmisdaden, de waarheid over de misdaden tegen de mensheid en tegen de vrede, en vanuit dat standpunt is hun getuigenis belangrijk omdat ze kunnen getuigen van hetgeen ze gedaan hebben, van wat ze gezien hebben en, vooral, van de bevelen die ze gekregen hebben.

Ik zal dus verslag uitbrengen over vier concrete punten.

Het eerste van deze punten betreft de getuigenissen die wij verzameld hebben, op ons gebied, van GI's die terug kwamen van de grondgevechten en die ons hebben medegedeeld wat zij gezien hebben en wat zij gedaan hebben, nadat ze mondelinge bevelen gekregen hadden van hun hiërarchische superieur. Zo hebben zij getuigd van de executie van Iraakse soldaten die op het punt stonden zich over te geven, die naar hen toe kwamen, met opgeheven armen, een terechtstelling die werd uitgevoerd met

een automatisch wapen en ik haal de kalibers van deze wapens aan, niet om de "militaire expert" te spelen, maar enkel om een concreet element aan te dragen voor het waarheidsgetrouwe van deze getuigenissen, deze wapens waren 7,62 en 20 mm wapens. Zij hebben ook gezien dat officieren andere Iraakse gevangenen terechtstelden met anti-tankraketten. Een ooggetuige heeft gesproken over honderden, misschien duizenden Iraakse soldaten die werden neergemaaid terwijl zij zich overgaven. Ik vermeld tussendoor dat deze informatie in de Duitse Bondsrepubliek rondgegaan is, in de schoot van de middens voor hulp aan de Amerikaanse oorlogstegenstanders, dat deze informatie enkele weken geleden aan het Europese parlement werd gegeven ter gelegenheid van een vergadering georganiseerd tegen de oorlog door de Europarlementairen. Het gerucht doet de ronde, en men moet goed begrijpen dat het maar een gerucht is, het is zeer belangrijk dat dit kan worden nagetrokken, dat de Amerikaanse militaire autoriteiten, langs niet officiële maar wel bevoegde weg, vonden dat er teveel krijgsgevangenen waren en dat men dat aantal vanuit dat standpunt zo veel mogelijk moest reduceren. Dus, dat is het eerste element dat door ooggetuigen gerapporteerd werd en dat nagetrokken is, dat ook vermeld is door Philippe AGEE, tijdens een persconferentie in New York, Philippe AGEE is een schrijver is gespecialiseerd in de problemen van de geheime diensten.

Tweede punt: duizenden Iraakse soldaten die gestorven zijn in het gevecht, zijn begraven, met behulp van een bulldozer, in massagraven. En dit is een zeer duidelijke schending van de internationale conventies op het gebied van oorlog, die nauwkeurig uiteenzetten dat bij het begraven van soldaten die gestorven zijn in het gevecht, de identiteit moet achterhaald worden en de persoonlijke bezittingen moeten verzameld worden. Dit is dus het tweede element, nagetrokken en gesteund door getuigen.

Derde punt: Iraakse soldaten die de oproepen van de coalitie beantwoord hadden en hun eenheden verlieten; ik herinner U eraan dat de coalitie, vanuit de lucht, duizenden en duizenden pamfletten verspreid heeft die de Iraakse soldaten opriepen om te deserteren. Veel van deze soldaten die daadwerkelijk gedeserteerd waren en zich bij de Amerikaanse eenheden aangesloten hadden, werden op het moment van de overeenkomsten betreffende het staakt-het-vuren, aan hun officieren, van hun oorspronkelijke legerafdeling teruggegeven, dit in overeenstemming met deze overeenkomsten, en U kunt zich perfect het lot voorstellen dat hen toebedeeld werd.

Vierde punt: het Handvest van Nürnberg bepaalt nauwkeurig dat militaire personeelsleden de verplichting hebben ongehoorzaam te zijn aan onwettige bevelen, net zoals het Amerikaanse en het Franse militaire reglement dergelijke omstandigheden voorzien trouwens. Professor BOYLE heeft dit verklaard voor een krijgsraad waarvan de zitting het proces over de desertie van kapitein Yolanda HUET-VAUGHN voorafging. Yolanda HUET-VAUGHN is arts en kapitein in het Amerikaanse leger, reserviste en zij heeft geweigerd naar de Golf te vertrekken, zij heeft haar oproep om de wapenen op te nemen en om naar de Golf te vertrekken genegeerd. Vandaag wordt zij, zoals zovele anderen, beschuldigd van desertie. Zij heeft uitgelegd dat zij weigerde aan deze oorlog deel te nemen op basis van twee punten: als burger van de Verenigde Staten en als arts. En zij heeft drie elementen aangedragen op grond waarvan zij weigerde aan deze oorlog deel te nemen: - zij wist, zij zag en zij hoorde, voor het losbarsten van de vijandelijkheden, namelijk vanaf augustus en september 1990, dat de oorlog die zich zou ontketenen een slachting zou zijn waarvan burgerdoelwitten de voornaamste slachtoffers zouden zijn; - tweede motief waarop zij haar weigering baseerde: de bevelen die zij had gekregen bepaalden dat zij bij de verzorging van gewonden de soldaten voorrang moest verlenen boven de burgers, of, zoals men het in de Franse pers en ik geloof ook in de

internationale pers noemt: boven de zijdelingse schadegevallen en dat is natuurlijk volledig in tegenspraak met de elementaire medische ethiek;
- derde reden die haar weigering motiveerde: de verplichte inenting van Amerikaanse soldaten tegen verschillende giften die verondersteld werden vervat te zijn in de Iraakse biologische wapens; inentingen die uitgevoerd werden zonder de goedkeuring van de betrokkenen en zonder dat de vaccins voldoende uitgetest waren zoals om het even welk vaccin moet zijn alvorens toegediend te worden. Wij hebben vandaag natuurlijk geen enkel bewijs omtrent deze situatie, maar we moeten deze bewijzen zoeken en het woord van de militairen die geweigerd hebben aan deze oorlog deel te nemen is natuurlijk zeer belangrijk om deze te verzamelen.

We weten bij voorbeeld vandaag dat tijdens de oorlog in Vietnam talrijke Amerikaanse soldaten, in mindere mate natuurlijk dan de Vietnamese bevolkingsgroepen, het slachtoffer zijn geweest van hun Orange agent, en dat nog regelmatig honderden onder hen sterven aan kanker en andere ziekten en dat er op dit moment hierover rechtszaken gevoerd worden in de Verenigde Staten.

Om te besluiten zal ik een enkele beschouwing maken. Gemiddeld duizend leden van het V.S.-leger, zonder te spreken over de Franse, de Spaanse of de Engelse soldaten, zijn onderworpen aan militaire rechtbanken, voor desertie, voor afwezigheid zonder toestemming, voor weigering te gehoorzamen. Een duizendtal wachten op het statuut van gewetensbezwaarde dat hen waarschijnlijk geweigerd zal worden. Daarom is vandaag de strijd voor amnestie voor deze oorlogstegenstanders, hun politieke verdediging, hun juridische verdediging een geweldige inzet voor de democratie, maar ook voor de waarheid over deze oorlog. Ik besluit met een citaat van Jef PATERSON die een van de eerste oorlogstegenstanders was, omdat hij lid was van het marinierscorps dat gelegerd was op Hawaii. Hij is op de landingsbaan gaan zitten en heeft geweigerd te vertrekken; hij verklaarde: "Wij hebben in godsnaam verklaard dat we niet zullen gaan, omdat we tegen de overheersing van de natuurlijke grondstoffen door de Verenigde Staten zijn, omdat wij deze onrechtvaardige oorlog verwerpen, omdat wij weten wat de Verenigde Staten met dit soort oorlog beoogt. Wij verzetten ons tegen de VS-heerschappij, om deze oorlog en de volgende die reeds voorbereid wordt, te stoppen. Wij zijn dus de eerste verdedigingslinie geworden voor de volkeren van de Derde Wereld""

We moeten aan deze tientallen en tientallen mannen en vrouwen denken die zich in de militaire gevangenissen bevinden, we moeten hen helpen zich te organiseren, deze gevangenissen te verlaten, omdat dat voor ons, nu, een geweldige uitdaging is voor de democratie en voor de vrede. Dank U.